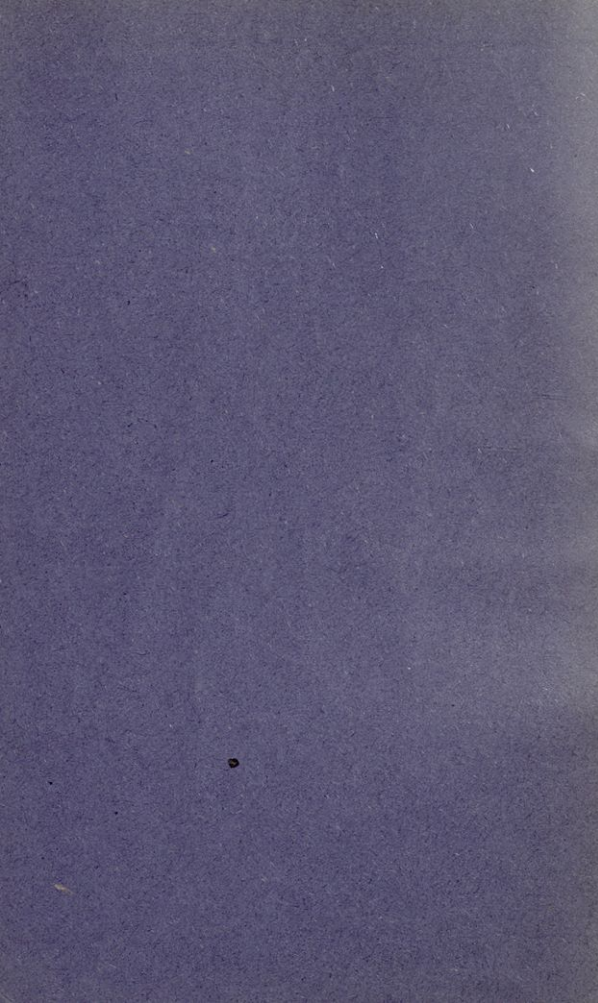

35920, II, B, g.

821

19

KRISTINA
LYCEAL
BIBLIOTEK
Z
LAIBACH

Nove Lourške
šmarnice.

— — —
Francoski spisal
Henrik Lasserre.

Z dovoljenjem pisateljevih poslovenil

Janez Godec
kapelan.

*V natis teh šmarnic je preč. knezo-
škofijstvo ljubljansko dovolilo dne
28. novembra 1898, št. 3589.*

Ljubljana, 1899.

Tiskala Katoliška Tiskarna v Ljubljani.

Francoski izvornik je potrdil in se pohvalno o njem izrekel presvetli gospod Nikolaj-Jožef, škof péri-gueux-ski in sarlat-ski (izg. perigé-ski in sarlá-ski).

030047627

Predgovor.

 tej knjižici podajam slovenskemu ljudstvu okrajšan prevod dela: *Henri Lasserre, Nouveau Mois de Marie de Notre Dame de Lourdes*, katero je med francoskim narodom obrodilo veliko lepega sadu. Prevod ni dosloven, ampak prevajal sem prosto. Vendar sem skrbno pazil, da sem v prilogah vsebino izražal natančno in brez vsakoršne izpremembe. Prevajajoč molitve, pridejane vsakemu dnevu, moral sem pa marsikaj izpustiti ali izpremeniti, ker bi bile sicer molitve preprostemu bralcu neumevne ali zanj neprimerne.

Kjer se kako ime prvič nahaja v prigodbi, dodejal sem mu izreko. Pri tem sem se oziral posebno na tiste čitatelje, ki umejo samo slovenski, zato nisem mogel rabiti znakov ä, ö in ü, dasi bi bili tu in tam potrebni.

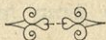
Štiri prigodbe, katere se nahajajo v tej knjižici, izdal je H. Lasserre najprej v obliki

povestic brez molitev in pridejal jim je še peto, obširno zgodbo o svojem lastnem ozdravljenju. To delo je imelo naslov: „Les Épisodes miraculeux de Lourdes“, in na Francoskem se je prodalo brez števila izvodov te knjige. V kratkem je to delo zaslovelo tudi po širnem svetu, in najvišji dostojanstveniki so je pohvalili in potrdili. V prvih sedmih letih, potem ko je izšlo, prevedli so je v Ameriki in v Evropi v razne jezike. Prevajali so je svetni duhovniki, redovniki, škofje in prelati. V samem Vatikanu je to delo prevedel v italijanski jezik prelat, mgr. Rota, kanonik sv. Petra v Rimu in nadškof carthaški. Premnogo bolnikov je bilo, katerim je knjiga: „Les Épisodes miraculeux de Lourdes“ zbudila zaupanje do lourške Matere Božje, šli so v Lourdes in so bili ozdravljeni. Še več jih je ta knjiga izpreobrnila. Zgodbo Ivane Fontenay-ske je v tej knjigi brala tudi miss Johanna Dorney (izg. Dórni) v daljni Chicagi (izg. Šikógi) v Severni Ameriki. J. Dorney je bila prav tako bolna, kakor Ivana Fontenay-ska, ta zgodba je pa zbudila v njej vero v sv. Devico, prišla je iz daljne Amerike k lourški votlini in je bila takoj

ozdravljena dné 15. avgusta 1884. Zgodbo o čudežu na Veliki Šmaren, nahajajočo se v tej knjigi, bral je baron Henrik Behr, luteran, in ta dogodba mu je pokazala pot do prave luči, do katoliške vere; prišel je od obrežja baltiškega morja, prosil je gospoda Musy-skega, da bi ga sprejel v sv. katoliško cerkev, naprosil je gospoda Henrika Lasserre-ja, da bi mu bil boter, in prejel je zakrament sv. krsta v lourškem svetišču dné 21. septembra 1884 . . .

Da bi še bolj razširil slavo Marijino, izdal je H. Lasserre delo: „Les Épisodes miraculeux de Lourdes“ tudi v obliki šmarnic. V to je porabil prve štiri dogodbe, katere je razdelil v 31 delov, in vsakemu delu je dodal molitev. Te šmarnice so poslovenjene v pričujoči knjižici. — Gotovo bodo Slovenci hvaležni, ako kdo izda tudi prevod celotnega dela: „Les Épisodes miraculeux.“ Dotlej naj pa slavo Marijino oznanuje to-le skomno delce!

J. G.

Dovoljenje gospoda pisatelja :

Lourdes, 29. septembra 1889.

Častiti gospod!

Srčno rad Vam dovoljujem, da izdaste slovenski prevod mojih Novih šmarnic lourške Matere Božje, novejše dogodbe; kot pisatelj knjige izgovarjam si samo, da jedenkrat goreče molite za moje in za-me ter da mi pošljete dvanajst izvodov za mojo knjižnico.

Spis so potrdili moj škof. gospod Dabert, škof périgueux-ski in sarlat-ski. Toda sedaj nisem doma, ampak uprav v Lourdes-u, kamor sem šel na božjo pot, in nimam v rokah izdaje, v kateri je natisneno to potrjenje. Ne morem Vam je poslati prej, kakor se vrnem nazaj domov, in to bo prihodnji teden.

Blagovolite sprejeti, gospod kapelan, prijazno zagotovilo mojega spoštovanja; srčno želim, da bi Bog blagoslovil Vaš prevod, in da bi ta obrodil v Vaši domovini toliko dobrega, kolikor so ga obrodile prav te šmarnice na Francoskem.

V Kr. in bl. D. M. brezmad.

Henrik Lasserre Mongie-ski.

Čudež na Veliki Šmaren.

Gospodu Henriku Lasserre-ju.

Spis, ki ga hočete objaviti, obudil je v nas spomin najslajših in najpre-tresljivejših trenutkov našega življenja.

Sicer res ne odobravamo, da naše osebe prelepo opisujete; dasi ugovar-jamo proti temu, vendar nam veleva dolžnost javno izreči spričevanje, da so se dogodki res vršili tako, kakor jih opisujete in kakor jih razvijate logično ter ogirajoč se na previdnost Božjo. Ves popis je resničen: celota, zveza in posameznosti.

*Ź. Anton, vodja mal. semenišča
v Chauffailles-u.*

Musy-ski, župnik v Chagny-ju.

Genovefa Musy-ska.

Chagny, 20. februvarija 1882.

Prvi dan.

Čudež na Veliki Šmaren.

Nekaj ur od mesta Autun-a (izgovori: Otén-a) na Francoskem se dviga ob bregu urnega potoka, sredi zelenega drevja staro mogočno poslopje. To je digoine-ski (izgovori digoán-ski) grad. Ko potnik gleda to staro, začrnelo zidovje, močne stolpe okrog poslopja in gotska okna grajske kapele, misli si, da vidi skrivnostno prikazen iz davno minulih časov. In zares živé sredi teh zidov še stare krščanske navade in lepe čednosti nekdanjih dni.

To poslopje je prebivališče Musy-skih (izg. Mizí-skih) grofov.

Dogodek, ki ga mislimo opisati, vršil se je l. 1873. Takrat so prebivali v digoine-skem gradu: grof Musy-ski, grofinja, njuna sinova Humbert in Viktor ter hči Genovefa.

Humbertu je že pred več leti žena umrla in mu je zapustila dva otročiča. Ko je bila žena za smrt bolna, presedel je veliko nočij ob njeni postelji in ji je stregel. Pomanjkanje spanja in velika žalost zaradi ženine smrti sta Humberta tako potrli, da ni bil nič več zdrav.

Mlajši brat Viktor je bil pa prav siromak; mučile so ga najhujše bolezni. In o tem bratu hočemo govoriti.

V prvi mladosti je bil Viktor Musy-ski še precej trden. V sedemnajstem letu mu je pa zdravje opešalo. Zdaj ga je bolelo v ledjih, zdaj so ga bolele oči, zdaj zopet noge. Prenašal je pa potrpežljivo svojo bolezen; molil je, premišljeval in bral pobožne bukve. Tako se je Viktorju zbudila želja, da bi postal duhovnik, in razodel je to željo tudi starišem.

Oče in mati sta bila krščanskega duha in se nista upirala želji ljubljenega sina. Toda oče je modro in previdno sodil, da je najbolj prav, če sin še nekaj časa počaka in bolje premisli. Zato oče dve leti ni hotel sinu dovoliti, da bi vstopil v semenišče. Ko sta ti dve leti minuli, razvila se je sinova bolezen že tako zelo, da ni bilo več veliko upanja za duhovski stan. Duhovnik je vojak,

in, če je le mogoče, Cerkev ne sprejema med svoje vojake ljudij, ki ne morejo prenašati težav duhovskega stanu. Viktor je bil pa komaj še sposoben za breme, ki je naklada duhovska služba.

Dolgo so se ga branili v semenišču. Vendar, ko je nekaj časa njegova bolezen pojenjevala, in je silno prosil, sprejeli so ga v semenišče v Annecy-ju (izg. Anesí-ju). Bilo je to leta 1851.

Komaj je bil nekaj mesecev v semenišču, začela se je bolezen spet hujšati, in čutil je, da poprijema polagoma vse ude njegovega života. Obolel mu je hrbtni mozeg.

Bolezen se je lotila tudi grla, in vzelo mu je glas popolnoma. Zaradi tega je moral revež iz semenišča. Rad bi bil postal duhovnik, hrepenel je po tej sreči, pa vse je kazalo, da je nikoli ne bo dosegel.

Molil je, prosil Boga zdravja, hodil je na božja pota, in polagoma se mu je res zopet glas odprl. To milost je dosegel v Tours-u (izg. Tur-u), kjer se časti „sv. Obličje.“ Sprejeli so ga torej drugič v semenišče, toda ne več v Annecy, kjer je bil zanj zrak preoster, ampak šel je v Pariz, v semenišče Saint-Sulpice (izg. Sen-Silpís).

V semenišču je bil brž zopet slabši, tako da bi ga kmalu ne bili mogli posvetiti. Samo zaradi njegove učenosti in gorečega

hrepenenja so mu podelili nižje redove in subdijakonat. Bil je pa zelo slab, zato so mu dovolili, da je smel namesto brevirja moliti rožni venec. Tako je Viktor pričakal 1. 1859, in v tem letu ga je dohitela velika sreča, da je bil v mašnika posvečen. Tedaj je bil star 31 let; njegovo telo je bilo oslabiljeno, kakor telo starčka; bolezni so mu bile ugonobile vse moči. Pogled mu je tako opešal, da ni mogel brati sv. maše. Morali so mu dobiti iz Rima dovoljenje, da je opravljal zmeraj isto mašo, katero se je naučil na pamet.

Vendar se je neznano veselil svoje nove svete maše. Če je bil prav telesno popolnoma uničen, bil je ves srečen, da je smel pristopiti k oltarju Gospodovemu. Novo mašo je imel seveda v kapelici domačega gradu. — Zdaj so bile premagane vse zapreke in težave, in s takimi čutili je stopil pred oltar, s kakoršnimi stopi zmagalec v trdnjavo, za katero se je moral dolgo in hudo bojevati, predno jo je premagal.

Grofinja Musy-ska je imela dragocen spominek. Bil je to naramni prtič slavnega župnika Janeza Vianney - ja (izg. Viané-ja), katerega je sveta Cerkev prištela blaženim. Pri novi maši je imel Viktor na sebi to svetinjo in se je posebno goreče priporočal blaženemu župniku.

Odslej je maševal vsak dan v domači kapelici, in iz njegovih rok so prejemale nebeški kruh tisti, kateri so mu poprej delili telesni kruh. Delil je sv. obhajilo svojim starišem, bratu, sestri in starim služabnikom, kateri so nekdam čuli pri njegovi zibelki. Ker je bil preslaboten za zlužbo na fari, oskrboval je namesto fare malo družinico v očetovski hiši.

Ni pa bilo dolgo tako! Tri leta po novi maši, l. 1862, odpovedale so mu noge, da ni mogel več pristopati k oltarju; ni mogel stati, tudi če so ga opirali. Zato mu ni bilo mogoče obhajati daritve sv. maše! Kakor so hrepeneli Izraelci po obljubljeni deželi, tako je hrepenel Viktor po duhovskem stanu. Dosegel je, kar je želel, toda bolezen ga je zopet iztrgala iz obljubljene dežele in ga je odtrgala od oltarja. Star je bil 34 let; v teh letih dosežejo drugi največjo telesno krepkost in moč, njega sta pa življenje in moč popolnoma zapustili.

Molitev za ponižnost.

Lourška (izg. Lurška, Mati Božja, za nas Boga prosi!

V dogodbi, ki smo jo danes brali, slišali smo ime blaženega žup-

nika Vianney-ja, ki je bil poseben zgled krotkosti in ponižnosti. — O Gospod, dodeli tudi nam ti dve čednosti!

Nismo ponižni, zaradi tega tudi nismo krotki. Vsaka navidezna krivica, vsaka ostra beseda nas razjezi in nas spravi v nevoljo.

Koliko napačnega smo pač že storili pred Tvojimi očmi, o Bog! Koliko napačnega smo storili tudi pred ljudmi! Morebiti nas že ljudje zaničujejo zaradi naših pregreh in napak. Ko bi to pomislili, bili bi pač lahko ponižni!

Kolikokrat smo Te žalili, o Gospod, kolikokrat smo se Tvoji milosti ustavljali! Kolikokrat nas napadajo sramotne skušnjave, ki bi nas morale storiti ponižne. Daj, o Bog, da nam bodo naši grehi in naša pregrešna nagnjenja vedno pred očmi, potem gotovo ne bomo prevzetno mislili sami o sebi!

Ko bi nas ljudje poznali, kakšni smo in kakšni smo bili do zdaj, ko bi spoznali naše grehe in hudobne ter pregrešne misli, ki nas nadlegujejo, pač bi se mi sramote ne vedeli kam dejati! Zakaj se torej ne sramujemo pred Teboj, o Bog, ki vse vidiš, ki vidiš na dno naših src? Zakaj hočemo prevzetni biti in sami sebe lepše delati, kakor smo?

Tebe, našega Gospoda, so zasramovali, zaničevali, bičali in na križ pribili med dva razbojnika kakor najhudobnejšega tolovaja, — ali se potem nam, Tvojim stvarem, spodobi slava in čast? *Ti*, naš Gospod, si hotel biti ponižan in zasramovan! Ako bi *mi* po časti in slavi hrepeli, delali bi popolnoma narobe, kakor si delal *Ti*. Da, ko bi bili mi prevzetni, pridružili bi se naravnost Tvojim sovražnikom in Tvojim rabeljnom! Zakaj tudi zaradi naše prevzetnosti si moral trpeti in umreti!

O Gospod, daj nam milost, da bomo posnemali Tvoj zgled in da bomo bolj ljubili zaničevanje kakor prazno čast in slavo!

Spoznaj se, moja duša, ter premišljuj svoje neštevilne napake in videla boš, da nimaš vzroka biti prevzetna. Premišljuj sama sebe, preštej svoje grehe ter preračunaj, koliko kaznij si zaslužila, in lahko se boš poniževala pred Bogom in pred bližnjim!

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Drugi dan.

Čudež na Veliki Šmaren.

(Nadaljevanje.)

Mati gospoda Viktorja, grofinja Musy-ska, bila je velika dobrotnica revežev. Ko je zjutraj opravila molitev in je prišla od maše, delila je miloščino ubogim.

Vsako jutro so prišli okrog desete ure berači in siromaki pred grad prosit

vbogajme, in grofinja jim je delila darove po njih potrebah.

„Ravnokar sem jaz v kapeli trkala na Božja vrata“, rekla je, ko so prišli reveži, „zdaj pa Bog trka na moja!“

Grofinja se je že od mladih let pečala z zdravilstvom in je postala sčasoma precej izurjena zdravnica. Tudi k temu jo je pri-ganjala ljubezen do ubogih, ki večkrat ni-majo s čim plačati zdravil. Grofinja jim je poleg druge miloščine dajala tudi zdravila v njih boleznih in jim je večkrat z lastnimi rokami zavezovala rane. Zaradi tega jo je vse tako ljubilo, da so jo imenovali le „dobro gospo“.

Posebno pa je seveda skrbela grofinja Musy-ska za bolnega sina Viktorja. Sploh vsa družina mu je skušala lajšati trpljenje, kolikor le mogoče. Že v začetku njegove bolezni je šla sestra Genovefa zanj na božjo pot v Ars (izg. Ar), kjer je prebival župnik Vianney, katerega je sv. Cerkev proglasila blaženim.

„Ali se bo moj brat ozdravil?“ Tako je vprašala svetnika.

„Opravite devetdnevnicu v čast sv. Filomeni, potem vam bom odgovoril“, dejal je župnik Vianney.

Ko je bila devetdnevnicu opravljena, vprašala je zopet sestra, ali se bo brat ozdravil.

„Da, ozdravil se bo nekdej, samo potrpite“, odgovoril je svetnik.

Sestra je še vprašala:

„Ali se pa bo ozdravil popolnoma?“

„Da, popolnoma se bo ozdravil, samo potrpite, potrpite!“ odgovoril ji je zopet Vianney.

Tako je pripovedovala sestra Genovefa o prorokovanju blaženega župnika Vianney-ja. Minulo je pa leto za letom, preteklo je že mnogo let, in Viktor se ni ozdravil, ampak še bolj je bil bolan. Nič več ni upal, da bi se izpolnilo prorokovanje župnika Vianney-ja.

Na digoine-skem gradu je stanoval razven domačih še neki prijatelj te pobožne družine. Bil je duhovnik, in imenovali so ga gospoda Antona.

Ko so bile gospodu Viktorju oči opešale, najel si je dečka, ki mu je bral. Gospod Viktor je dečka vzgojil, in ko je ta zrasel v mladeniča, začutil je poklic za duhovski stan. Šel je v semenišče in je postal duhovnik. To je bil gospod Anton, o katerem govorimo. Še sedaj je bil pri gospodu Viktorju ter mu je bral in pisal. —

Vsi prebivalci digoine-skega gradu so bili jednega srca. Vsi so se ljubili med seboj, in vse je navdajala ljubezen do ubogih. Kakor mati, tako je tudi gospod Viktor rad pomagal revežem, rad jih je podpiral in tolažil.

Večkrat se je dal posaditi na voz in se je peljal tje, kjer je kdo potreboval pomoči ali tolažbe.

Velikokrat se je tudi peljal k nekemu bolnemu sorodniku, ki je bil že prileten mož in je imel srčno vodenico. Imenovali so ga gospoda Montagu-skega (izg. Montagi-skega). Pri tem možu je Viktor večkrat ostajal, in oba bolnika sta v prijateljskem razgovoru pozabljala svojih nadlog.

Bilo je oktobra 1. 1870, ko so ravno Prusi oblegali mesto Pariz. Tretjina francoske zemlje je bila takrat v oblasti Prusov, skoraj celo francosko armado so Prusi imeli v oblasti. Nekaj so je bili vjeli, nekaj so je pa imeli oklenene v mestu Metz. Francoski narod je bil tako silno ponižan in osramočen, kakor še nikoli ne.

Viktor in gospod Montagu-ski sta se razgovarjala o tej šibi Božji, ki je zadela francosko ljudstvo, ugibala sta, kaj je temu vzrok, in sta rekla:

„Boga so pregnali iz naših postav, iz državnega življenja in iz naše armade . . . Podlago so izbili naši državi. Saj potem ni drugače mogoče, kakor da se poruši!“

Bridko sta se pritoževala, da ni v celi francoski armadi nobenega poveljnika več, ki bi pred bojem očitno Vsemogočnega prosil pomoči, in da cela francoska vojska nima

ne jedne zastave, na kateri bi bilo kako znamenje krščanstva.

Ob tistem času sta začela dva generala Chatelineau in Charette (izg. Šatlinó in Šarét) zbirati verne može in mladeniče, da bi se združili v katoliško armado in bi šli v boj za domovino noseči na svoji zastavi znamenje Vsemogočnega.

In gospod Montagu-ski je rekel:

„Poslal bom svojega sina Štefana v to katoliško armado! Verjemite, da bodo nepremagljive te čete, ker se zbirajo v imenu Božjem in Kristusovem. Bog jim bo dal moč, da si bodo priborile nevenljivo slavo.“

Gospodu Montagu-skemu je prišla tisti čas čudna misel. Spomnil se je besedij blažene Margarete Marije Alacoque (izg. Alakók), ki je rekla nekdanj: „Presveto Srce Jezusovo bo rešilo Francosko“, in zato je dejal nekoga dné Viktorju:

„Pošljimo našim vojakom zastavo, na kateri bo podoba Presvetega Srca Jezusovega. Poskusimo to zastavo na kak način v Pariz spraviti, da bo vihrala vrh pariškega mesta in pričala o veri francoskega naroda. Storimo to, in Srce Jezusovo bo rešilo Francosko, katera že poginja!“

Ta misel je dopadla Viktorju Musy-skemu. Kakor hitro je prišel domov, narekoval je pismo za prednico nunskega samostana

v Paray-le-Monial-u (izg. Paré-le-Moniál-u) in jo je prosil, naj nune na njegove stroške hitro naredé zastavo, na kateri bo podoba Srca Jezusovega, in nad podobo naj z zlatimi črkami zapišejo besede: „Presveto Srce Jezusovo, reši Francosko!“

Za nekaj dnij je prišlo iz Paray-le-Monial-a pismo prednice, ki je sporočala, da je zastava že dodelana. Prednica je pisala: „Dolgo časa je bilo že tudi meni na misli, da bi dali našim vojakom v roke zastavo Presvetega Srca. Vaše naročilo se mi je pa zdelo kakor glas iz neba, in takoj smo se lotile dela.“

Molitev za Francijo.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Prosimo Te, o Bog, za francoski narod, ki se je nekdam imenoval prvo-rojeni sin sv. Cerkve, in ki je bil v starih časih vedno pripravljen kri preliti za sv. vero.

Francoska je postala nesrečna, zašla je s prave poti; francosko ljudstvo je pozabilo, kako je bilo nekdam Bogu

zvesto! Pa spomni se, o Bog, minulih časov, spomni se velikih svetnikov, ki so vstali iz francoskega naroda, sv. Karola Velikega, sv. Ludovika, sv. Hilarija, sv. Bernarda, sv. Vincencija Pavlanskega!

Spominjaj se, da tudi v sedanjih žalostnih časih francoska dežela daje največ apostolov, ki v daljnih krajih oznanujejo sv. evangelij nevernikom in umirajo mučeniške smrti!

O Gospod, saj si rekel, da, kakoli storimo najmanjšemu Tvojih bratov, Tebi storimo. Usmili se torej francoskega naroda, kateri pošilja največ usmiljenih sester na pomoč najmanjšim Tvojih bratov, ubogim in bolnikom!

Spominjaj se, o Gospod, da je bila francoska zemlja posvečena Devici Mariji, da se je imenovala kraljestvo Marijino, katera je posebna varihinja Francoske, njena braniteljica in njena nebeška Kraljica!

Spominjaj se, da si je Marija izbrala francosko deželo, Lourdes, kjer je stopila na zemljo ter z dobrotami in čudeži osrečila človeški rod!

Spominjaj se tega, o Bog! Presveto Srce Jezusovo, reši Francosko!

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Tretji dan.

Čudež na Veliki Šmaren.

(Nadaljevanje.)

Zelo težavno bi bilo poslati novo zastavo Presvetega Srca Jezusovega v Pariz generalu Trochu-ju (izg. Troší-ju). Od vseh strani so sovražne čete oblegale Pariz, in vsa pota v mesto so bila zasedena.

Bilo je pa v mestu Tours (izr. Tur) poveljništvo narodnih brambovcev, in tam je bival tudi vneti služabnik Božji Dupont (izg. Dipón), v čegar hiši se hrani „sveto Obličje“.

Tukaj se je pred kakimi dvajsetimi leti Viktorju Musy-skemu zopet glas odprl,

tako da je mogel dokončati bogoslovje in postati duhovnik. Viktor je torej gospodu Dupont-u poslal zastavo Presvetega Srca Jezusovega.

„Če morete“, pisal mu je, „pošljite jo generalu Trochu-ju v Pariz. Če Vam pa to ni mogoče, oddajte jo kateremu naših hrabrih poveljnikov, ki se vojskujejo v imenu križa, n. pr. generaloma Charette-u in Chathelineau-ju“.

Naključilo se je, da je ob istem času prišel v Tours general Charette. Ko ga je gospod Dupont šel obiskat, rekel je general Charette:

„Moji ‚zuavi‘ nosijo na prsih podobo Presvetega Srca Jezusovega. Drugega jim ne manjka, kakor samo zastave.“

„Previdnost Božja vam jo bo poslala“, rekel je gospod Dupont, in nekaj ur potem so v svetišču, kjer se hrani sveto Obličje, odprli skrinjico, v kateri je bila zastava Presvetega Srca Jezusovega. General Charette jo je sprejel kot darilo, katero so mu nebesa poslala, ter kot zagotovilo zmage. In v varstvu te zastave se je vršila bitva pri Patay-ju (izg. Paté-ju), bitva, ki je najslavnejši dogodek v žalostni zgodovini zadnjih dnij. —

Ob času te nesrečne vojske se je zgodilo, da so tudi v digoine-skem gradu brali bukve, ki se jim pravi: „Lourška Mati Božja.“ Ta povest o prikazovanju in čudežih Mari-

jinih je globoko ginila blago družino v Digoine-u.

Pa čudno, če je bilo prav v teh bukvah zelo veliko brati o čudežnih ozdravljenjih, vendar ni prišlo nikomur na misel, da bi lahko tudi ubogi digoine-ski bolnik dosegel tako milost od nebeške Kraljice. Nesrečna vojska jih je tako razburjala, da na drugo še mislili niso veliko. Tudi so Viktorju zdravniki že tolikokrat povedali, da je neozdravljiv, da se je že popolnoma vdal v svojo usodo in mnogo let ni nič več mislil, da bi bil še kdaj zdrav. Še željâ ni več imel po zdravju. Navadil se je življenja, katero imenuje Tomaž Kempčan „kraljevo pot križa“. In čutil se je srečnega, da je smel križ nositi za svojim nebeškim Učenikom.

„Vsakega človeka je Bog za kaj odločil“, govoril je Viktor. „Mene je pa odločil za bolezen. Hotel sem biti duhovnik, pa Bog je hotel, naj bom bolan. Češčeno bodi njegovo sveto ime!“ —

Vojska je minula. Čudovito se je oživilo versko življenje v katoliški Francoski. Kakor povodenj vreli so ljudje od vseh strani v Lourdes (Lurd) častit sveto Devico, ki se je prikazala Bernardki.

Od massabielle-skih (izg. masabiél-skih) skal pri Lourdes-u, na katere je stopila sveta Devica Marija, kipele so v nebo molitve

tisočerih src. Neverni svet se je čudil tej splošni in nepretrgani procesiji narodov, romajočih v Lourdes, čudom se je čudil, ker take procesije še ni bilo.

Romanje v Lourdes je ljudi sploh vnelo za božja pota, in tudi na druge svete kraje so začeli romati v večjem številu, kakor poprej. V Rocamadour-u, v Paray-le-Monial-u, v Chartres-u (izg. V Rokamadúr-u, v Paré-le-Moniál-u, v Šártru) je bilo videti veliko več romarjev, kakor prejšnja leta.

Paray-le-Monial pa ni več kakor tri ure od digoine-skega gradu. Gospodu Viktorju Musy-skemu se je vnela še večja pobožnost do Presvetega Srca Jezusovega, odkar je bil preskrbel zastavo, ki se je proslavila v bitvi pri Patay-ju. Če je bil prav bolan, vendar je hotel romati v Paray-le-Monial, kjer se je pred dvesto leti začela pobožnost Presvetega Srca Jezusovega.

Vzel je seboj služabnika in se je peljal v Paray-le-Monial koncem majnika 1873 ter je mislil ostati tam celi mesec junij.

Ko je prišel v to majhno pa sloveče mesto, bil je prvi človek, katerega je videl, neki hrom berač, ki je s težavo hodil po berglah. Ta revež je bil že petindvajset let v Paray-le-Monial-u in je živel ob miloščini. Ime mu je bilo Janez-Marija.

Gospod Viktor Musy-ski je bil ginen, ko ga je zagledal; videl je, da ima ta siromak prav tako bolezen, kakor on. Dal mu je nekaj vbogajme, in berač ga je hvaležno pogledal.

Drugi dan junija dospelo je petsto romarjev iz Marseille-a (izg. Marsej-a) v Paray-le-Monial. Gospod Musy-ski je sedel na majhnem vozičku, in služabnik ga je peljal za procesijo in v cerkev.

Mašnik, ki je tisti dan pridigal, zagledal je med poslušalci hromega duhovnika, ki je posebno pazljivo poslušal; to je bil gospod Musy-ski. Po maši ga je pridigar poiskal, da bi ga potolažil.

„Ozdravili se bote“, rekel je gospodu Musy-skemu. Rekel mu je to tako določno, kakor bi za gotovo vedel. In pristavil je: „Če se ozdravite, izpolnite mi dve prošnji: da bote molili za mojo duhovnijo in da mi bote pisali, ko se ozdravite.“

„Prvo prošnjo vam lahko izpolnim; druge pa ne drugače, kakor če bo Bog hotel“, odgovoril je gospod Musy-ski. — To je bilo zjutraj.

Zvečer je pa nenavaden dogodek vzburl romarje. — Paray-le-Monial je kraj molitve, ni pa navadno, da bi se na tej božji poti godili čudeži. Kakor Bog ljudem daje različne darove, tako je tudi stvari različno

obdaril. To se že pri sv. zakramentih vidi. Voda služi zakramentu sv. krsta, krizma zakramentu sv. birme, sv. olje zakramentu sv. poslednjega olja itd. Ravno tako so tudi središča molitve, božja pota, različno obdarjena in Bog deli na kaki božji poti vse drugačne milosti, kakor na drugi. Vendar pa včasih premeni ta red, in zgodi se katerikrat čudežno ozdravljenje tudi na taki božji poti, katere Bog na videz ni zaradi tega postavil.

To, kar je 2. junija 1873 vse ljudi spravilo po koncu, bilo je čudežno ozdravljenje. Ozdravil se je pa stari Janez-Marija, oni berač, kateremu je bil zjutraj dal gospod Musy-ski vbogajme. Zvečer, ko je vse molilo po cerkvi, vstal je hromi Janez-Marija in je nesel skozi trume pobožnih molilcev svoji bergli ter ji je položil na skrinjico, v kateri počivajo svetinje blažene Margarete Marije Alacoque.

Tudi gospod Musy-ski se je z drugimi vred veselil, ko je videl, da tudi tu, v Paray-le-Monial-u, vsemogočna roka Božja deli take dobrote, kakor jih je Jezus delil ob bregovih Genezareškega jezera. Blagroval je Janeza-Marijo, ni pa mislil na-se, zakaj sam se je že tako vdal v trpljenje, da ni več pričakoval zdravja. Srčno pa se je radoval, ker se je ozdravil ubogi, hromi siromak.

„Petindvajset let niste mogli hoditi“, rekel je gospod Musy - ski ozdravljenemu beraču, „zdaj pa lahko hodite in tečete. Toda noge, katere je Bog ozdravil, ne smejo hoditi bose. Prve čevlje vam bom jaz kupil.“

Skoraj vsak dan je gospod Musy-ski govoril s tem revežem, in pogovarjala sta se o Bogu.

Molitev, da bi nam Bog odvzel strah pred smrtjo.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Vojska, o kateri smo brali, in posebno bitva, katero smo omenili, to nas spominja konca življenja, to nas spominja smrti.

O Gospod, bojimo se smrti! Res imamo v tem življenju mnogo težav in trpljenja, toda vkljub temu trepetamo pred smrtjo in nas je strah ločiti se s tega sveta.

Strah nas je, ko se spomnimo, da bomo morali umreti, zakaj smrt ni samo konec življenja, ampak je

veliko več. Smrt je res ločitev duše od telesa, in konec zemeljskega življenja; smrt je pa tudi začetek neznane, strašne večnosti.

Groza je potnika, če mora v temni noči skozi divji, nepoznan gozd. Ve, kaj bi se mu vse lahko zgodilo, zato gleda plašno okrog sebe, in vsako drevo se mu zdi kakor sovražnik, ki nanj preži. Vsake živali se zboji, vsakega šuma se ustraši In če hipoma stopi predenj oborožen sovražnik in ga napade ter zveže, gotovo nesrečnega potnika smrten pot oblije.

Prav tako, o Bog, bode se tudi nam godilo. Ravno tako bomo tudi mi stopili v tihe, skrivnostne in neznane kraje, ki se razprostirajo onkraj groba v večnosti. Ravno tako bomo tudi mi tam sami, zapuščeni in brez spremljevalca. Vsa prestrašena bo vstopila naša duša v one neznane kraje, v neznano večnost, in bo zagledala pred seboj Tebe, Vsemogoč-

nega Boga; hipoma bo videla, da je v Tvoji oblasti, da Ti več ne more uiti ter se odtegniti Tvoji pravični sodbi!

Kdo nas bo takrat tolažil, kdo nas bo branil, zakaj naši grehi so veliki, in naših dobrih del je malo? — O dobri Jezus, ako bomo morebiti morali kmalu umreti, pripravi poprej našo dušo, daj nam milost, da se poprej spokorimo! Usmili se nas, o Bog, in nikari ne pusti, da bi v grehah stopili pred Tvojo strašno sodbo! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Četrty dan.

Čudež na Veliki Šmaren.

(Nadaljevanje.)

Gospod Musy-ski ni več pričakoval zdravja, kakor smo omenili, toda različne osebe so ga tolažile, da se bo še ozdravil, in so mu skoraj prorokovale ozdravljenje,

kakor bi jim bilo znano prorokovanje župnika Vianney-ja.

Gospod Viktor Musy-ski je bil že tri tedne v Paray-le-Monial-u, ko sta prišla 22. junija bližnja sorodnika gospoda Viktorja na to božjo pot, namreč gospa Pomey-ska (izg. Pomé-ska) in njen brat.

Ko je gospa Pomey-ska zagledala bolnega sorodnika, ki je ležal na vozičku, rekla mu je:

„Gospod, kaj pa vendar delate tukaj?“

„To delam, kar vsi romarji“, odgovoril je, „in kar tudi vi delate. Začenjam in dokončujem devetdnevnicе ter molim rožni venec in psalme.“

„Precej pojdite od tod stran!“ zaklicala je gospa Pomey-ska.

„Kako pa je to? Zakaj mi pa svetujete, da bi šel stran?“ vprašal je gospod Musy-ski in se je čudil takim besedam; lastnim ušesom ni verjel.

„Gotovo“, dejala je gospa; „tukaj nimate nič opraviti; *pojdite v Lourdes, tam vas bo Mati Božja ozdravila.*“

„Kaj pa vi veste?“ zavrnil jo je bolnik še bolj začuden. „Ali mislite, da veste Božje skrivnosti?“

„Tega ne mislim, pač pa sem prepričana, da vas bo sveta Devica v Lourdes-u ozdravila.“

„Govoriva pametno in resno, gospa“, rekel je zdaj gospod Musy-ski. „Zelo me veseli, ker vidim, da mi dobro hočete in da mi želite zdravja. Toda malo je verjetno, da bi dosegel tolikšno milost; to dosegajo drugi, ki so bolj vredni kakor jaz. Ne samo malo verjetno, ampak čisto gotovo je pa to-le: Za-me je potovanje silno težavno. Koliko truda bi me stalo, koliko bolečin bi mi napravilo! Dvakrat bi moral pomisliti, predno bi se podal na tako daljno pot iskat ozdravljenja, katerega ne upam doseči. — Pa je tudi še nekaj drugega. Vsako leto grem okrog meseca avgusta v toplice, v Ems, v Homburg, ali v Bauche, ali Divonne (izg. Boš, ali Divón); toplice mi toliko pomagajo, da ne čutim ravno prehudih bolečin in da ložje prebijem zimo. Ne morem pa iti na oba kraja, v Lourdes in v Divonne, še ker bo to leto tudi brat šel v Divonne. Sploh mislim, da ni pametno zavreči to, kar je gotovo, in okleniti se negotovega; in zato mi ne kaže, da bi pustil toplice, o katerih vem, da mi pomagajo, in da bi šel v Lourdes čudeža čakati.“

Tu se je oglasil še gospod Pomey-ski in je rekel sestri:

„Nikari ne muči ubogega Viktorja z domišljijami, katere si si vtepla v možgane; pusti ga, naj dela po svojem!“

„Oh, ali vaju ne morem prepričati!“
vskliknila je gospa Pomey-ska. „Gospod
naj gre v Lourdes!“

„Ako ne pojdem letos v toplice, trgalo
me bo po zimi v ramenih, v kolenih in v
ledjih, da bom vpil od bolečin. Tega bote
vi krivi“, dejal je gospod Viktor.

„Jaz bom odgovorna za to!“ odvrnila
je gospa Pomey-ska. „Bodite prepričani, da
vas bo Mati Božja ozdravila v Lourdes-u.“

Zdaj se je gospod Musy-ski vdal. Dejal
je: „Naj bo; vdam se. Šel bom torej v
Lourdes in vzel bom s seboj gospoda Antona,
ki me bo varoval in bo skrbel za-me.“ —

Prve dni meseca julija je prišel gospod
Musy-ski domov v digoine-ski grad in je
povedal domačim, da misli iti v Lourdes.
Ustrašili so se, ker so vedeli, kako težavna
bo za bolnika dolga pot do Lourdes-a. De-
loma so pa vendar upali, da se bo morebiti
gospod v Lourdes-u ozdravil. Omahovali so
med strahom in upanjem in niso vedeli
drugje iskati tolažbe, kakor v molitvi. V
digoine-skem gradu so vsi molili, da bi se
potovanje v Lourdes srečno izteklo. Pisali
so prijateljem in v samostane ter so jih
prosili, naj molijo za Viktorja od osmega
avgusta do Velikega Šmarna, ker bo Viktor
Musy-ski tiste dni v Lourdes-u opravljal
devetdnevnicu v čast Mariji Devici. Tudi

Bernardki so tako pisali v njen samostan, in je obljubila, da bo molila za bolnega duhovnika.

Gospodu Viktorju Musy-skemu je pa upanje zmiraj bolj upadalo, odkar je prišel iz Paray-le-Monial-a. — Tako je potekal čas, in prišel je dan odhoda. Gospod Anton je v bolnikovi sobi pripravljaj, kar sta rabila za pot, in gospod Viktor mu je rekel:

„Ljubi moj, ni mogoče, da bi me lourška Mati Božja ozdravila! Mene je Bog za trpljenje odločil. Vendar, ko bi se to zgodilo, ko bi mi Mati Božja izprosila milost, da bi mogel v njeni cerkvi pristopiti k oltarju! . . . Oh, potem bi pri tej maši oblekel rutico župnika Vianney-ja, katero sem imel pred trinajstimi leti pri novi maši! Vzemite s seboj to rutico! . . . Pa saj ni mogoče! . . . Zdi se mi, kakor bi se mi sanjalo!“

Šestega avgusta je odpotoval gospod Viktor Musy-ski v Lourdes. Ni hotel drugega spremljevalca kakor gospoda Antona.

„Molite za-me“, rekel je, ko sta se z gospodom Antonom v tihi, gorki noči ob luninem svitu odpeljala iz digoine-skega gradu. Bila je veličastna poletna noč. — Tri ure sta se vozila, in voz se je ustavil pred železniško postajo.

„V Chagny-ju (izg. Šanjí-ju) sva“, rekel je gospod Anton.

Ko bi jima bil Bog prihodnost razodel, ne vem, kakšne občutke bi jima bilo zbudilo ime Chagny. Pa prihodnost je bila zakrita, in postaja Chagny se jima ni zdela nič drugega, kakor prva postaja njunega težavnega pota skozi Francosko.

V Chagny-ju je bilo prvič treba prenesti bolnika. Gospod Anton in dva železniška delavca so prijeli gospoda Viktorja in so ga prenesli na h. dnik, kjer potniki čakajo vlakov. Smilil se je železniškim uradnikom in delavcem, ki so hodili mimo njega. Izpraševali so gospoda Antona:

„Ali je že dolgo tako bolan?“

„Že dvajset let skoraj nič ne vidi in najmanj let ne more hoditi“, odgovoril je gospod Anton.

„Kam gre zdaj?“

„V Lourdes.“

„Čemu pa?“

„Da bi se ozdravil.“

Tako so povpraševali železniški uradniki spremljevalca bolnikovega. Vernemu in pobožnemu kristijanu bi se bili zdeli odgovori gospoda Antona razumni in občudovanja vredni; uradnikom in delavcem postaje Chagny pa so se zdeli nespametni. Mislili so si na tihem: „Na telesu je jeden teh dveh gospodov bolan, na duhu pa oba ne moreta biti prav zdrava.“ Ti ljudje so živeli dan za

dnem med čudovitimi iznajdbami človeškega duha, zato so verovali čuda, katera dela človeška roka, niso pa verjeli, da tudi Bog lahko čudeže dela. Vendar so vkljub temu ljubeznivo ravnali z ubogim bolnikom.

Gospoda Musy-skega so pomilovali tudi Chagny-ski meščani, ki so bili tisti večer na kolodvoru. Globoko se jim je vtisnila v spomin podoba tega duhovnika, ki je šel v daljne kraje iskat zdravila svoji neozdravljivi boleznini in ki se ni zanašal na drug pomoček, kakor na molitev.

Kjer se je bilo treba presesti na drug vlak, povsod so morali bolnika z veliko težavo preložiti, in to mu je vselej napravilo hude bolečine. Sploh je veliko trpel celo pot, drdranje in tresenje železnice ga je silno zmučilo.

Kdo je vodil ta dva potnika proti Marijinemu mestu? Kdo ju je varoval? — Čuvali so ju tisti, ki vodijo vse ljudi na potovanju skozi življenje, ki nas varujejo pri vsaki stopinji: angeli varuhi.

Molitev v čast angelu varihu.

Lourška Mati Božja, sa nas Boga prosi!

Nebeški angel, Tebe mi je Bog odločil od začetka mojega življenja,

da me varuješ in braniš. Ti me zvesto spremljaš in bolj skrbiš za-me kakor najboljša mati. Čuvaš me noč in dan in napeljuješ mojo dušo k dobremu; zato se ti iz dna srca zahvaljujem za skrb in ljubezen, ki jo gojiš do mene!

Ker ne pričakujem čudeža, kakoršen se je zgodil Tobiji, zato te na tem svetu moje oči ne bodo nikoli videle, na tem svetu nikdar ne bom spoznal tebe, svojega nevidnega dobrotnika, katerega sem z grehom tolikokrat razžalil. Ko se bom pa ločil od svojega umrljivega telesa in bom vstopil v nebeško kraljestvo, prikazal se mi boš v svoji lepoti, v svojem veličastvu; takrat bom spoznal dobrotljivega in usmiljenega duha, ki me je čuval od rojstva do groba. Takrat bom pa tudi izvedel, kolikokrat si mi v življenju pomagal, kolikokrat me rešil, da se ni pogubila moja duša . . .

Ne bom se ti samo jaz zahvaljeval v nebesih, ampak tudi moji sta-

riši, bratje, sestre in prijatelji se ti bodi zahvaljevali, da si me rešil vseh nevarnostij in me pripeljal v nebesa.

Angel varih, prosim te, varuj in podpiraj me vedno bolj! Po tebi, o Božji poslanec, daje mi Bog milosti. Izprosi mi torej od Boga potlačeno ter zvrhano mero milostij in dobrot! Ti nosiš moje molitve pred Božji prestol, zato daj mojim mlačnim molitvam pravo gorečnost, da bodo Bogu dopadljive! Izprosi mi milost, da bom tebe posnemal, da bom postal tebi podoben! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Peti dan.

Čudež na Veliki Šmaren.

(Nadaljevanje.)

Potnika sta slednjič prišla v Lourdes, dva dni po tistem, ko sta odšla iz digoineškega gradu. Bilo je v sredo, dné 8. avgusta, zvečer . . .

Gospod Anton in voznik sta prenesla bolnika v stanovanje, ki je bilo že naprej naročeno. V hiši, kjer sta stanovala, bilo je spodaj skladišče za podobe, kipe, rožne vence in drugo podobno blago. Vmes sta videla veličasten kip lourske Matere Božje.

„Če se ozdravim“, rekel je gosp. Viktor Musy-ski, „bodeva ta-le kip s seboj vzela v Digoine.“

Drugo jutro so peljali gospoda Musy-skega v cerkev, ki je nad čudežno loursko votlino sezidana, in tam je bil na vozičku sedé pri maši, ki jo je v njegov namen opravil gospod Anton.

Gospod Musy-ski je ukazal, da so ga v cerkvi dejali v temen kot, za neki steber, na levo stran oltarja; želel je, da bi ga nikdo drugi ne videl, kakor samo Mati Božja.

Naključilo se je pa, da so prinesli poleg njega, k istemu stebri, še nekega drugega bolnika, namreč revnega preprostega dečka, ki je bil kakih petnajst let star in je imel angelsko nedolžen obraz. Prinesel ga je oče, ki je bil ubog delavec, in ga je ljubeznivo ter z največjo skrbnostjo položil na dva stola. Nedolžnost se je brala na bledem dečkovem obrazu, kateremu je trpljenje vtisnilo resne poteze. Nedolžnost so razodevale njegove velike, mile oči in goreče sklenene roke. Z jedno besedo, vsa njegova

podoba je pričala, kako čista in lepa mora biti njegova duša. Gospodu Musy-skemu se je ubogi revček smilil.

„Kako ti je ime?“ vprašal ga je gospod Musy-ski.

„Peter.“

„Dobro, Peterček, jaz bom za-te molil. Tudi ti moli za-me“, dejal je gospod Musy-ski.

„Prav rad, gospod“, obljubil je Peterček.

Maša se je začela. Po zavživanju je mašnik nesel sveto Hostijo gospodu Musy-skemu, ki se ni mogel ganiti z vozička. Peterčka pa je vzdignil oče ter ga je na rokah nesel k oltarju, in mašnik je oba obhajal, očeta in sina.

Konec maše so gospoda Musy-skega peljali dol pred votlino, in ostal je tam zelo dolgo . . .

Prijatelj gospod Anton ga je potem vprašal, kako je molil pred čudežno votlino, česa je prosil Mater Božjo, in gospod Musy-ski mu je pripovedoval:

„Priporočal sem ji vse znance in prijatelje in prosil sem jo tudi za Peterčka. Prosil sem jo milosti, da bi se mogel malo poboljšati . . . Potem sem se domislil, zakaj sem prav za prav prišel na to božjo pot in rekel sem naši nebeški Materi: Izprosi mi zdravje, ako je Bogu v čast. Ne tirjam, da bi me rešila vseh križev in bolečin, ampak

samo toliko mi polajšaj, da bom mogel stati in opravljati daritev sv. maše. In moram reči, zdelo se mi je, da sem jo že preveč prosil! Tudi sem pristavil: „Dobra Mati, ako me ne boš ozdravila, bodem ravno tako zadovoljen s svojim križem in ti bom vkljub temu hvaležen!“

Dejali so ga v vodo čudežnega studenca, pa se ni nič nenavadnega zgodilo.

Ko sta se iz cerkve vrnila v Lourdes, rekel je bolnik gospodu Antonu:

„Rad bi šel k spovedi.“

„Že dobro. Brž bom poklical kakega duhovnika od romarske cerkve“, dejal je gospod Anton.

„Ne, ne“, rekel je bolni duhovnik, „spovedati se hočem lourškemu župniku, gospodu Peyramale-u (izg. Peramál-u). Poiščite ga in ga prosite, naj bo tako dober, da me pride spovedat.“

Tisto dopoldne gospod Anton ni mogel dobiti lourškega župnika.

Drugo jutro, t. j. v nedeljo, šel ga je iskat v zakristijo župnijske cerkve. Zagledal je duhovnika osornega obraza, ki se je pripravljaj, da bi pristopil k oltarju, in tega je nagovoril spoštljivo:

„Ali ste vi lourški gospod župnik?“

„Nisem“, odgovoril je duhovnik.

„Oprostite“, povzel je gospod Anton, „sodil sem po podobi, katero je izdal Lasserre (izg. Lasêr) . . .“

„Rad bi mu bil tudi kaj bolj podoben, ne samo po obrazu“, rekel je nagovorjeni duhovnik in se je posmejal. „Po zunanje se vidi lourški gospod župnik osoren, v resnici je pa ljubezniv; pa saj je tukaj.“

Pri teh besedah je lourški župnik gospod Peyramale prišel v zakristijo. Gospod Anton ga je poprosil, naj bi prišel spovedat njegovega bolnika.

„Zdaj bom maševal, potem bom pa brž pritekel k njemu“, dejal je gospod Peyramale. Tri četrti ure potem je prišel župnik Peyramale k gospodu Musy-skemu.

Po spovedi sta se pogovarjala o bolezni, zaradi katere je prišel gospod Viktor Musy-ski v Lourdes. Gospod Viktor je popisoval župniku svoje nesrečno življenje, katero mu je do tedaj poteklo skoraj v sami bolezni. Župnik Peyramale pa mu je zbujal upanje. Oba duhovnika sta se prvi hip sprijaznila, zakaj bila sta oba Marijina sinova.

Gospod Musy-ski je bil zelo vesel, da je govoril z lourškim župnikom Peyramale-om, h kateremu je nekdam Mati Božja poslala Bernardko z nebeškim naročilom. Rekel je svojemu tovarišu:

„Kako sem srečen, ker ste mi pripeljali zvestega služabnika lourške Matere Božje. Veliko več zaupanja čutim zdaj, in zdi se mi, kakor bi mi bil čudež zagotovljen!“

Ljudje so hitro opazili hromege duhovnika, ki so ga videli na malem vozičku zdaj v cerkvi, zdaj pred votlino, zdaj na cesti, ki vodi k votlini. Vsem se je smilil, vsi so mu želeli ozdravljenja, marsikdo je tudi molil zanj.

Dva dni potem je prišel lourški župnik zopet h gospodu Musy-skemu.

„Kako pa je to“, rekel je, „kako pa je to, da vas Mati Božja še ni ozdravila? Jaz bom hud nanjo!“ In nasmejal se je lastnim besedam; potem je nagovarjal bolnika, naj le zaupa, in obljubil mu je tudi, da bo molil zanj. Zaupanje in vera lourškega župnika sta bolnika in njegovega tovariša tako navdušili, da ju ni nič več skrbelo, in da sta skoraj z gotovostjo pričakovala ozdravljenja.

Lourški župnik pa ni bil jedini prijatelj gospoda Musy-skega. Vsako jutro sta prišla tudi z bolnim Peterčkom skupaj. Videla sta se pred votlino, pri čudežnem studencu in sploh povsod ter sta drug drugega tolažila. Bila sta prijatelja, in vsak je molil za drugega ravno tako goreče, kakor za-se . . . Kdor izmed njiju je prej prišel v kopel umivat se v vodi čudežnega studenca,

čuval je prostor za prijatelja. Peterček je v kopeli vselej počakal, da je gospod Anton pripeljal gospoda Viktorja Musy-skega, in ta je navadno tako dolgo ostal v kopalnici, da se je zunaj Peterček oglasil.

Čudno je bilo prijateljstvo teh dveh tako različnih bolnikov. Jeden je bil plemenitaš, drugi je bil sin ubogega delavca. Jeden je bil izobražen in učen duhovnik, drugi je bil nedorasel deček, ki o človeški učenosti ni prav nič vedel. Prvemu je Bog dal obilno bogastva, drugi ni bil samo bolan, ampak tudi reven. Kaj je torej vezalo ta dva bolnika, ki sta bila tako različna? Vezala ju je samo molitev in ljubezen do nebeške Matere Marije.

Dné 14. avgusta se je neka hroma bolnica nagloma ozdravila pri votlini. Nekaj ur poprej je ta bolnica rekla gospodu Antonu:

„Le zaupajte! Danes se bom jaz ozdravila. jutri pa vaš prijatelj! Upam, da ga bo sveta Devica uslišala, ker je jutri njen praznik, Veliki Šmaren.“

Vedno bolj je rastlo upanje gospodu Musy-skemu. Kako dolgo je bil bolan, zdaj pa se mu je bližalo odrešenje!

Na predvečer Velikega Šmarna nista romarja celo noč nič spala, ampak sta molila. In ko so zgodaj zjutraj zvonovi zapeli

ter oznanjevali jutro velikega Marijinega praznika, rekel je jeden duhovnikov drugemu:

„Kako je noč hitro minula!“

Brž nato se je zaslišal pred hišo voz, ki je prišel po gospoda Musy-skega, da bi ga popeljal k čudežni votlini. Vsa v skrbeh sta se duhovnika odpravljala.

„Iti morava“, rekel je gospod Musy-ski. „Lourški župnik ravno zdaj mašuje in se bo pri maši spominjal mene. Kako bo pač danes?“

Ko bi bil mogel takrat kdo izmed njiju poleteti čez gore in doline, čez temne gozde in širne planjave, in ko bi bil pogledal v tiho kapelico digoine-skega gradu, videl bi bil tam pred oltarjem gospo belih las, ki je goreče molila in v materinski skrbi ponavljala besede: „Kako bo pač danes?“

Molitev za izpreobrnjenje.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

V današnji prigodbi smo slišali resno povpraševanje: „Kako bo pač danes?“ in veliko, velikokrat Bog tudi nas tako vpraša, ker vsak dan pričakuje našega izpreobrnjenja! O Bog,

daj nam moč, in odgovorili Ti bomo:
„Danes, še to uro, hočemo začeti
novo življenje!“

Zakaj pač vedno odlašamo za
jutri, zakaj zmeraj odkladamo izpre-
obrnjenje? Nič ni bolj nespametnega,
kakor to neprestano odlašanje, v ka-
terem nas lahko smrt dohiti! Ti, o
Gospod, nas kličeš, pa smo gluhi!
Odpiraš nam Svojo hišo, vrata Svo-
jega Srca, pa nočemo priti!

Če bi videli reveža, ki ranjen
leži na poti, vzdignili bi ga precej
in bi gotovo ne odkladali do jutri.
Ali ni potem čudno, ker sami do
sebe nimamo tega usmiljenja, ali ni
čudno, da svoje duše nočemo rešiti
precej, ampak vedno le za jutri od-
lašamo?

O Bog, odvzemi nam to mlačnost,
daj nam milost, da danes, še ta tre-
nutek, začnemo tako živeti, kakor
Tebi dopada! Daj nam milost, da
bomo vstali kakor izgubljeni sin in
šli k Očetu! Konec te naše molitve

naj bo začetek novega življenja; tega Te prosimo po zasluženju našega Gospoda Jezusa Kristusa! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Šesti dan.

Čudež na Veliki Šmaren.

(Nadaljevanje)

Vsi, kar jih je bilo na digoine-skem gradu, bili so z mislimi in s srcem v Lourdes-u. Molili so, kar so najbolj goreče mogli.

Gospa Musy-ska ni prav nič dvomila, ampak trdno je upala, da se bo sin ozdravil. Tako je bila prepričana, da je že naprej premišljevala, kako bo, ko bo zdrav.

14. avgusta, tisti dan pred Velikim Šmarnom, je rekla:

„Zdaj se bo Viktor ozdravil! Kakšna sreča bo to! Saj je revež tudi zaslužil tako plačilo! Kako je bil potrpežljiv! Vseh dvaindvajset let se ni nikoli pritožil!“

„Oh, mati“, rekla je hči Genovefa, „nikari se preveč ne zanašajte! . . . Kaj pa, če pride bolan iz Lourdes-a?“

Mati jo je pa stisnila za roko in s temnim, odločnim glasom ji je dejala:

„*Prepričana* sem, da bo ozdravljen! ... Jutri! Jutri bo šesti dan ... In dobila bom telegram iz Lourdes-a ... Jutri zjutraj bo ozdravljen!“ In oči so se lesketale stari gospej veselja.

Previdnost Božja je pa stvari drugače uredila, kakor so ljudje pričakovali!

Na predvečer Velikega Šmarna tudi gospa Musy-ska ni skoraj nič spala, in noč ji je minula v molitvi. Vstala je pred zoro ...

„Danes je Veliki Šmaren, Marijino vnebovzetje“, mislila si je. „Danes je bila v nebesa vzeta Mati Božja, Mati Jezusa Kristusa. Na Kalvariji je imela na rokah mrtvo telo svojega Sina, danes Ga je pa zopet dobila, toda ne več mrtvega, ampak kraljujočega v Božjem veličastvu! O Bog, ali je res, da bom tudi jaz, Tvoja nevredna služabnica, danes podobno srečo okusila?“

Tako je premišljevala. Z nekaterimi besedami, ki so ji prejšnje dni ušle, izdala se je tudi, da je celó svoje življenje darovala Bogu zato, da bi sinu podelil zdravje! Kakšna velikodušnost!

Ko je vstala, šla je v kapelico in je tam našla duhovnika gospoda Bourbonne-a (izg. Burbón-a), ki je tisti dan bival v Digoine-u. Prosila ga je, da bi jo spovedal, želela je namreč to jutro prejeti sv. obhajilo. Čutila je, da jo čaka tako veliko veselje,

da bi ji lahko škodovalo, zato je hotela prejeti Boga, ki naj bi ji pomagal prenašati radost, katero je pričakovala.

Potem je šla klicat moža, sina, hčer in vnuke, da bi takoj ob zori šli prosit Boga za svojega dragega bolnika.

Tudi gospod Bourbonne je izpodbujal k molitvi vse ljudi, ki so prišli tisto jutro k maši v grajsko kapelico. In jokaje je ljudstvo pokleknilo ter molilo za ljubljenega gospoda.

Gospa Musy-ska je pa vedno in vedno pogledovala skozi okno, ali že ne gre od bližnje brzojavne postaje pot s telegramom. Pa ura za uro je potekla, in nikogar ni bilo.

Vrnimo se h gospodu Viktorju Musy-skemu v Lourdes!

Ko je prišel gospod Musy-ski s tovarišem v cerkev, bila je zgornja cerkev že čisto polna, ker je bil velik praznik. V podzemeljski cerkvi, ki se nahaja pod korom zgornje cerkve v tleh, bilo je pa malo ljudi, vmes sta bila tudi Peterček in oče na navadnem mestu; semkaj sta se podala naša romarja.

Veliki oltar podzemeljske cerkve je prav tako posvečen Materi Božji, in ravno takrat ni nihče pri njem maševal. Gospod Anton je peljal bolnega duhovnika na vozičku tje, kjer je bil mali Peter, nato je pa

maševal za svojega dobrotnika in prijatelja kakor vsak dan, samo še bolj goreče in še bolj zaupljivo. Po zavživanju mu je prinesel Presveto Rešnje Telo, in tudi mali Peter je prejel Kruh življenja . . .

Maša je minula. Vkljub gorečim molitvam se ni zgodilo, kar so prosili in pričakovali. Nobeden teh dveh bolnikov ni bil ozdravljen. Zdelo se je, da nebeška Kraljica ne sliši, kako jo na pomoč kličejo na zemlji.

Gospod Anton se je skušal vdati in si je mislil, da je čudež pač tako velika dobrota, da je Bog nikomur ni dolžan podeliti. Samemu sebi je zatrjeval, da je Bog ravno tako usmiljen, če komu odreče čudež, kakor če mu ga podeli. S takim modrovanjem je hotel potolažiti svoje užaljeno srce.

Bolnika sta pa ravnokar prejela sveto obhajilo in nista veliko mislila na-se. Zahvaljevala sta se nebeškemu Gostu, ki ju je obiskal, samo z njim sta se pogovarjala in sta skoraj pozabila, kakšno upanje je malo poprej navdajalo njuni srci. Ni ju še obšlo grenko čutilo, da sta zastonj upala in zastonj prosila.

Bila sta še pri jedni sv. maši v zahvalo za prejeto sv. obhajilo, in ko je minula, vzel je oče malega Petra ter ga je nesel v kopalnico, kamor je pritekala voda čudežnega studenca.

„Peterček“, rekel mu je gospod Musy-ski, „nikari me ne čakaj v kopeli. Jaz bom še pri tretji sveti maši, ki se bo zdaj začela.“

In utopil se je zopet v molitev.

Kakor v Rimu, shajajo se v Lourdes-u najrazličnejši ljudje. Tako se je primerilo, da je tretjo mašo daroval jeden nekdanjih profesorjev gospoda Musy-skega. To je bil gospod Dominik Sire (izg. Sir), profesor v semenišču Saint-Sulpice v Parizu.

Ko je pristopil, dejal je gospod Sire sam pri sebi: „Danes ne bom daroval svete maše za-se, ali za kako osebo, ki bi jo jaz določil. Sad današnje sv. maše izročam Materi Božji, in nebeška Kraljica naj ga podeli, komur hoče; nakloni naj ga tistemu, kogar si sama izbere.“

Gospod Anton je stregel pri tej sv. maši.

Gospod Musy-ski ni poznal nekdanjega ljubljenelega učitelja, pri čegar maši je bil, tudi ni pazil na to, kdo mašuje, ampak premišljeval je svete besede, katere je duhovnik bral pri oltarju. Mašnik je bral evangelij, in bolnemu duhovniku so donele na uho besede: „Martha, Martha, sollicita es et turbaris erga plurima! Porro unum est necessarium: Maria optimam partem elegit, quae non auferetur ab ea.“¹⁾ To se pravi:

¹⁾ Evangelij pri sv. maši na Vel. Šmaren.

Marta, Marta, skrbna si in si veliko prizadevaš! Pa le jedno je potrebno: Marija je najboljši del izvolila, kateri ji ne bo odvzet.

„Oh, saj res“, vzdihnil je bolni duhovnik, ko je slišal te besede, „jaz sem na Marijinem mestu. Čemu se silim, da bi me Bog postavil na Martino mesto? Kristijan sem, duhovnik sem, vsak dan smem govoriti s Kraljem nebes in zemlje, ki prihaja k meni pri sv. obhajilu; kaj pa hočem še več!“

Mašnik je molil tiho molitev po darovanju, ki se je glasila:

„Naj pomaga, o Gospod, Tvojemu ljudstvu priprošnja Matere Božje, in naj občutimo, da v nebeški slavi pri Tebi za nas prosi ona, ki se je po telesu od nas ločila.“

To je bila molitev, katero je v tem trenutku katoliški duhovnik pošiljal v nebo v imenu sv. Cerkve. In velika daritev se je bližala skrivnostnemu trenutku, ko pri povzdigovanju Bog stopi na zemljo.

Nič posebnega se ni zgodilo. Vse je tiho in zbrano molilo pod oboki podzemeljske cerkve . . . Prikipel pa je v nebeške višave klic mašnikov: „Naj občutimo, da Marija v nebeški slavi pri Tebi za nas prosi!“ Razlegel se je ta klic na pomaganje do Matere Odrešenikove v nebesih, in na te besede ni odgovoril samo strežnik, ampak na to prošnjo je tudi neki drug glas odgovoril: „Amen!“

Tako naj se zgodi!“ Tega glasu sicer človeško uho ni slišalo, pač pa se je razlegel po vseh nebesih.

Prošnja za gorečnost v molitvi.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Gospod, radi bi tako goreče molili, kakor je molila ta mati, ki je že ob zori sklicala družino, da so molili za njenega bolnega sina. Radi bi molili tako goreče, kakor ta bolni duhovnik! Toda, o Bog, ne znamo moliti! Naš duh je mrtev, in naše srce je mrzlo! Vedno smo razmišljeni, in tačas, ko pred Teboj klečimo in s Teboj govorimo, peča se naš duh s posvetnimi rečmi! Kje je gorečnost, katero bi morali kazati v molitvi?

Gospod, pridi nam na pomoč, in pomagaj nam moliti!

Bog Oče, Ti si resnica sama! Daj nam trdno in neomahljivo vero, da pri molitvi nikoli ne bomo po-

zabili, kdo je Tisti, s katerim govorimo!

O Jezus, neskončna dobrotā, ne pusti, da bi kdaj opešalo naše upanje do Tebe; daj nam milost, da bomo zmeraj molili s pravim trdnim zaupanjem!

O Sveti Duh, čista in neskončna ljubezen, užgi naša srca, da Te bomo vedno goreče ljubili. Daj nam milost, da bomo zmeraj molili svojega Stvarnika s pravo otroško ljubeznijo, da bomo vselej tako z veseljem pribežali k Njemu, kakor pribeži otrok k ljubljenemu očetu!

Lourška Mati Božja, ponižna in slavna Kraljica nebes in zemlje, izprosi nam milost prave in goreče molitve; daj našim molitvam nekoliko tistega ognja, tiste gorečnosti, po kateri so se odlikovale tvoje molitve! Ker je pa naša molitev slaba in pomanjkljiva, podpiraj jo ti s svojo mogočno priprošnjo!

Vi zbori serafinov, srečne množice zveličanih in naši dobri angeli varuhi, prosite na nas, da bomo svoje molitve vedno opravljali z največjo gorečnostjo in največjo vnemo! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Sedmi dan.

Čudež na Veliki Šmaren.

(Nadaljevanje.)

Gospod Musy-ski je sedel za stebrom ter je molil tiho in vroče.

Mašnik je pri oltarju ravno izrekel besede *Sursum corda!* Tu je obšel hromega duhovnika čuden čut. Zdelo se mu je, da je zdrav, in nekaj ga je sililo, naj vstane in poskusi hoditi.

To se je zgodilo nagloma, ne da bi bil poprej čutil kaj razburjenosti. Hipoma se je čutil popolnoma zdravega, bolezen je prešla, kakor premine tema, ko se zjutraj prikaže solnce.

Gospoda Musy-skega se je zdaj polastil velik nemir in neka groza. Ni mogel verjeti, da bi bil res zdrav. Rekel je sam

pri sebi: „Res, Mati Božja bi me lahko ozdravila, toda nisem tega vreden.“ Bolj in bolj ga je priganjalo, naj poskusi, ali bi mogel hoditi. Naposled se ni mogel več premagovati. Vstal je, in glej čudo, noge so ga držale. V tem trenutku je zvonček pozvonil za povzdigovanje, in gospod Musy-ski je pokleknil.

Mati Božja je ozdravila tega duhovnika prav v tistem skrivnostnem trenutku, ko se nebesa približajo zemlji. Takrat, ko je stopil Božji Sin v spremstvu angelov na oltar, podala je sveta Devica hromemu duhovniku roko, dvignila ga je iz njegove bolezni, ozdravila ga je in ga postavila pred svojega Božjega Sina, ki je ležal v podobi kruha na oltarju!

Konec sv. maše je gospod Anton zagledal, da gospod Musy-ski nepremično kleči in si z rokami obraz pokriva. Velik strah ga je obšel, ko je to videl. Ni vedel, kaj se je zgodilo z bolnikom, zato ga je obšla misel: „Morebiti je le po sili vstal. Kaj bo, če pade!“ Brž je skočil k njemu, da bi ga oprl. Potem je hitel še po voziček, da bi zopet nanj položil bolnika. To je zagledal gospod Musy-ski in je mignil z roko, da ni treba vozička. Nato je ozdravljeni šel mirnih in krepkih korakov proti vratom!

Gospod Anton ni vedel, kaj bi bil rekel, ko je to gledal. Vsled strahu mu je stopil pot na čelo. Tako je bil zmešan, da je prijel voziček in ga je peljal za ozdravljenim prijateljem; še le zunaj cerkve se je popolnoma zavedel, zdaj pa sta se prijatelja jokaje objela.

„Ozdravljeni ste!“ Tako je vzdihoval gospod Anton objemajoč svojega dobrotnika. Nato sta se napotila proti votlini in gredé sta molila rožni venec.

Bilo je okrog devetih dopoldne, in pri votlini je bilo vse polno ljudstva. Romarji najrazličnejših stanov so klečali tu utopljeni v molitev. Samo zadaj je stal neki mož visoke postave in duhovitega obraza in ni molil. Otožno se posmehujoč je gledal množice, ki so klečale pred votlino; bil je izmed tistih, ki nimajo vere in ki prihajajo v Lourdes le iz radovednosti.

Gospod Musy-ski in prijatelj sta se prerila prav do votline, in gospod Musy-ski je ondi pokleknil.

Iz množice pa se je brž zaslišalo šepetanje, ki je kmalu naraslo v polglasno govorjenje. Nastalo je vpitje in hrup. Ljudje so spoznali ozdravljenega duhovnika! Vsi so tiščali proti njemu, vsi so ga hoteli videti, hrup je vedno bolj naraščal, in vpili so vse navskriž: „Ali je ozdravljen?“ — „Kaj pa

mu je bilo?“ — „Slava Mariji!“ — „Saj ni mogoče“, vpili so drugi, „to je drug duhovnik!“

Zdaj je gospod Musy-ski vstal, obrnil se proti ljudem in dal znamenje, da hoče govoriti. Vse je potihnilo in se pomirilo. Gospod Musy-ski je govoril:

„Da, dragi moji, jaz sem tisti duhovnik! Jaz sem tisti hromi in skoraj slepi bolnik, ki ste ga videli zadnje dni. Duhovnik sem, iz autun-ske škofije. Dvajset let je že, kar nisem videl brati. Jednajst let sem bil popolnoma hrom — jednajst let že nisem mogel maševati. Lourška Mati Božja mi je pa spet vse dala! . . . O, da bi bil ta veliki čudež dobrim v izpodbudo, grešnikom pa v izpreobrnjenje! . . . Zahvalite še vi za-me Boga in prosite Ga z menoj vred, da bi me storil dobrega duhovnika!“

Zdaj so zapeli Marijino pesem „Moja duša povelečuje Gospoda“, in vse ljudstvo je pelo.

Ko so se Bogu zahvalili, hotelo se je vse prepričati, ali je ta duhovnik res popolnoma zdrav. Gospod Musy-ski je moral pred ljudmi sem in tje hoditi, moral jim je brati iz bukev, katere so mu molili. Prinesli so mu bukvice, ki so bile natisnene z najdrobnejšimi črkami. In ta, ki že dvajset let ni mogel brati velikih črk mašne knjige,

bral je gladko brez spotikljaja. Celo podpisovati se je moral ljudem v molitvene bukvice, na podobice in vizitnice.

V tem je prihitel v votlino ves zasopljen neki delavec. Solze veselja so mu kapale po licih, ko je prišel do gospoda Musy-skega. Bil je oče malega Petra. Gospod Musy-ski ga je vprašal ves v skrbeh:

„Kaj pa Peterček? Je-li tudi ozdravljen?“

„Ne, gospod. Ni bila Božja volja.“

Duhovnik je bil žalosten. Kmalu bi se bil pritožil, zakaj ni Bog ozdravil še tega otroka. Delavec je zapazil njegovo žalost, zato se je naredil veselega in je dejal:

„Gospod, Mati Božja že ve, kako je bolj prav. Jaz nisem prav nič žalosten.“

Ubogi oče je pa že tri leta hodil v Lourdes prosit sveto Devico, da bi mu ozdravila sinčka!

„Kje je Peterček?“ Tako je vprašal gospod Musy-ski.

„Zadaj je, za ljudmi. Ko sva zaslišala, da požete ‚Moja duša povelečuje Gospoda‘, tresel se je veselja. „Oče“, zaklical je, „gotovo je najin prijatelj ozdravljen. Pojdite, pojdite gledat!“ In šel sem . . . Zdaj mu grem pa pravit, da je res.“

„Ne, ne“, dejal je duhovnik, „jaz mu grem sam pravit!“

Peterček je bil zraven kopeli in je ležal na preprostem vozičku. Gospod Musy-ski je hitel k njemu in ga je pritisnil na prsi.

„Oh, ljubi otrok“, dejal je, „kako bi bil jaz rad, da bi bila Mati Božja tudi tebi podelila tako milost kakor meni!“

Peterček ga je pogledal s svojimi velikimi nedolžnimi očmi in je rekel ravno tako, kakor oče:

„Mati Božja že ve, kaj je prav za-me. Koliko je dečkov moje starosti, ki Boga žalijo. Ko bi bil zdrav, bil bi morebiti tudi jaz tak. Zdaj Ga pa nič ne žalim, ampak Ga ljubim iz vsega srca in Ga prejemam pri sv. obhajilu. Ljubše mi je, da sem bolan in da Boga ne žalim, kakor da bi bil zdrav, pa bi prav ne živel. Mati Božja že ve, kaj je bolj prav.“

In iztegnil je svoje nedolžne roke proti gospodu Musy-skemu, kakor bi ga hotel potolažiti in mu odgnati žalost, katero je zapazil na njegovem obličju. In duhovnik ga je vnovič objel.

Ta deček je bil komaj petnajst let star in je bil sin revnega črevljarja!

Če premislimo dobro srce tega otroka, moramo zaklicati, kakor je zaklical Jezus: „Zahvaljujemo Te, Oče, Gospod nebes in zemlje, da si razodel malim lepe čednosti in ple-

menita čutila, katera si skrila modrim in razumnim. Da bi bilo pač tudi naše srce kaj podobno blagemu srcu tega otroka!

Molitev za ljubezen do bližnjega.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Danes smo občudovali Tvoje veliko usmiljenje, o Bog! Čudež si storil in pol mrtvemu zopet podaril življenje, ker se Ti je zasmilil, in ker nisi mogel odreči njegovim prošnjam. Podeli tudi nam nekaj Svojega usmiljenja in Svoje ljubezni, da bomo ravnali z bližnjim kakor z bratom, da ga bomo ljubili in da mu bomo radi pomagali v nadlogi. Užgi v našem srcu ogenj ljubezni do bližnjega, da bomo vsakogar raje dobro sodili kakor slabo, da bomo le dobro govorili o bližnjem, in da mu bomo tudi v dejanju radi pomagali, če nam bo mogoče!

Občudovali smo danes tudi blago srce bolnega otroka, ki se je veselil tuje sreče, če je bil prav sam ne-

srečen. O Bog, daj tudi nam tako srce! Daj nam milost, da se bomo zmeraj veselili, kadar bomo videli, da je bližnji srečen!

Da pokažemo takoj danes pravo ljubezen do bližnjega, hočemo Te, o Bog, prositi za vse ljudi, tudi za tiste, ki so nam kaj žalega storili. Prosimo Te, o Gospod, za stariše, brate in sestre, za prijatelje, predstojnike in podložne. Prosimo Te za vse, ki smo jim kaj žalega storili, za vse, ki smo jih vedoma žalili, in za vse tiste, ki smo jim morebiti nevedé storili krivico. Prosimo Te tudi za vse, ki so nas kdaj žalili, ki nas sovražijo in ki nam hočejo škodovati. Prav posebno Te pa prosimo za tiste, katere smo z govorjenjem ali z dejanjem pohujšali!

Moj Bog, Oče vseh ustvarjenih bitij! Ti si nam zapovedal, da moramo bližnjega ljubiti, kakor samega sebe. Razširi torej naše srce, da bo v ljubezni objemalo vse ljudi, pri-

jatelje in sovražnike! Daj nam moč, da bomo ljubili vse, katere si po Svoji podobi ustvaril in katerim si Ti Oče! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Osmi dan.

Čudež na Veliki Šmaren.

(Nadaljevanje.)

Gospod Musy-ski je šel v hišo, kjer stanujejo misijonarji, da bi se tam spričalo ozdravljenje. Ljudje so šli trumoma za njim, da bi ga videli, kako hodi. In šel je po stopnicah z lahkoto, brez spotikanja, brez težave.

Kakor hitro je ozdravljeni gospod tukaj opravil, obrnil se je k tovarišu in mu je rekel:

„Tecite urno brzojavit! Kako bota mati in oče vesela, kako se bodo vsi radovali! Pojdite pa tudi lourškemu župniku povedat to novico. Njega bom šel prvega obiskat!“ —

Bilo je okrog jedne popoldne. Gospod Musy-ski je šel nazaj v cerkev. Maše so že minule, vse je šlo v mesto kosit, in cerkev

je bila popolnoma prazna. Gospod Musy-ski je začel moliti in zahvaljevati Boga za pre-jeto dobroto. Nobeden ga ni motil, bil je sam, sam s svojim Bogom. Lahko je pokleknil, ne da bi bilo tisoč očij opazovalo sleherni gibljaj njegovega telesa. Šel je prav pred veliki oltar in je tam pokleknil pred tabernakeljnomo.

Čas je potekal, in ljudje so zopet prihajali v cerkev, gospod Musy-ski pa se je podal nazaj v mesto, kjer je že vse vedelo, kakšen čudež se je zgodil. Ko je prišel v mesto, bile so v župnijski cerkvi večernice in župnik Peyramale je svojim faranom pripovedoval, kaj se je dogodilo dopoldne.

Kdo bi popisal veselje, s katerim je sprejel gospod Peyramale ozdravljenega prijatelja, ko je prišel ta po večernicah k njemu.

„Jutri bom imel drugo novo mašo“, dejal je gospod Musy-ski.

„Jaz vam bom pa stregel pri maši“, zaklical je lourški župnik.

Prišlo je pa nekaj, česar niso pričakovali. — Gospod Musy-ski že najst let ni opravljal svete daritve; zdaj je vzel v roke mašne bukve, da bi se prepričal, ali ima še vse v spominu, pa videl je, da ne zna več maševati. Treba se je bilo spet iznova naučiti, in odložili so mašo za tretji dan. Naslednji dan se je učil gospod Musy-

ski obrede sv. daritve, in gospod Antoñ mu je pomagal.

Zvečer tistega dne ju je prišel obiskat tuj človek visoke postave in duhovitega obličja. Gospod Musy-ski se je domislil, da je videl ta obraz zjutraj pri votlini in da je bral na njem otožnost in nevero.

„Gospod“, rekel mu je tujec, „vi ste moj dobrotnik. Oh, kako sem vam hvaležen!“

„Zakaj pa, gospod? Ne poznam vas.“

„Vi ste mi pomagali, da zopet verujem“, dejal je tujec. „Imenujem se Emil Pellegrin (izg. Pelegrén) in sem iz Luc-a (izg. Lik-a) v Var-skem okraju. Prav nič vere nisem imel. Prišel sem pa te dni v Lourdes, kamor sem pripeljal sestro, videl sem vas prej na vozičku in videl sem vas tudi potem . . . Tudi sem vas slišal, ko ste govorili pri votlini! Zdaj sem se pa popolnoma izpreobrnil, šel sem k spovedi, česar že nisem storil štirideset let. Vas pa prosim, da bi mi jutri podelili sv. obhajilo.“

Duhovnik je objel izgubljenega sina, ki se je zopet povrnil k očetu, in zaklical je:

„Hvala bodi lourški Materi Božji! Bog me je zavoljo vas ozdravil! Jutri vam bom podelil Sv. Rešnje Telo, in v nebesih bo večje veselje zaradi vas, kakor zaradi sto pravičnih.“

Drugo jutro, v nedeljo, bilo je še zgodaj, ko je župnik Peyramale potrkal na vrata.

„Po vas sem prišel“, rekel je gospodu Musy-skemu, „jaz bom maševal za vami, za menoj pa gospod Anton. Trije duhovniki in tri maše niso nič preveč, da se zahvalimo Bogu in sveti Devici za tak čudež!“

„Pripravljen sem“, odgovoril je gospod Musy-ski.

„Pojdimo torej ... Rutice vam ni treba“, dostavil je lourški župnik, ko je videl, da je gospod Musy-ski vzel z mize zganen prtič. „Imamo jih dosti v zakristiji.“

„Iz posebnega vzroka bom vzel to rutico“, odgovoril je ozdravljeni duhovnik in je vzel s seboj naramni prtič župnika Vianney-ja.

Tisti dan je bila najstja nedelja po binkoštih.

Gospod Musy-ski je oblekel mašna oblačila in je šel k oltarju. Stregla sta mu lourški župnik Peyramale in gospod Anton.

Neštevilna množica ljudij se je zbrala v podzemeljski cerkvi k maši gospoda Musy-skega. Pri tej slovesnosti so bili tudi gospod Sire, Emil Pellegrin, mali Peter in njegov oče.

Kateri so razumeli neumrljivi cerkveni jezik, premišljevali so z začudenjem, kako so se besede mašnih bukev tudi ta dan ujemale z dogodkom, ki so ga slavili.

Prva mašna molitev je po besedah to izrekala, kar je čutil gospod Musy-ski v srcu. Glasila se je: „Vsemogočni večni Bog, čegar dobrotta presega naše zasluge in naše ponižne prošnje, razlij nad nas Svoje usmiljenje in odpusti . . .“

Ko je prišel do teh besedij, ni mogel dalje in se je ustavil . . . Oči so opešale in niso več videle velikih črk v mašni knjigi.

Lourški župnik je stopil k njemu, pomagal mu je in izgovarjal besedo za besedo, katere je gospod Musy-ski za njim govoril.

Ljudstvo se je prestrašilo! Kaj je bilo to? Ali se je ozdravljenemu duhovniku bolezen povrnila, ali je čudež izgubil svojo moč? — Ko je minul evangelij in vera, obrnil se je mašnik proti ljudstvu in rekel: „Dominus vobiscum“; tu se je pa videlo, zakaj ni mogel brati. Solze pobožnosti, veselja in hvaležnosti so mu zalivale oči!

Maševal je dalje.

„Slavil Te bom, o Gospod, ker si me rešil, . . . Gospod, klical sem Te, in si me ozdravil“, tako je govoril gospod Musy-ski, ko je bral molitev pri darovanju.¹⁾

Koncem maše je obhajal.

¹⁾ Exaltabo Te, Domine, quoniam suscepisti me, . . . Domine, clamavi ad Te, et sanasti me. (Ofertorij v maši za XI. nedeljo po binkoštih.)

Prvi je prejel Kruh življenja izpreobrnjeni Emil Pellegrin, za njim je bila obhajana ženska, ki je bila 14. avgusta čudežno ozdravljena, za njo mali Peter in brez števila vernikov; obhajilo je trajalo pol ure. —

Kaj pa se je godilo v digoine-skem gradu ta čas, ko so se popisani dogodki vršili v Lourdes-u?

Povedali smo že prej, da je gospa Musy-ska na Veliki Šmaren s čudovito gotovostjo pričakovala telegrama, da je sin ozdravljen. Pa minulo je dopoldne, in telegrama ni bilo. Pot je prinesel pismo, katero je že pred dvema dnema gospod Anton oddal na pošto v Lourdes-u. V pismu je bil samo popis božje poti in poročilo, da je bolniku vedno jednako.

Ob najmanjšem šumu, ki ga je bilo slišati, in kadarkoli je bilo čuti hojo po hodniku, vselej se je uboga mati razveselila, ker je mislila, da prihaja kdo s telegramom. Pa ni bilo nič! Vendar ji vera ni omagala, in ni ji upadlo upanje. Solnce je zašlo, noč se je storila, pričakovane novice pa ni bilo!

Telegram je bil v Lourdes-u o pravem času oddan. Moralo se je kaj posebnega zgoditi, da ni dospel tudi pravočasno v Digoine. Ali se je vrinila kaka pomota, ali se je utrgala žica, sploh, kaj je bilo vzrok, ni znano.

Drugo jutro so koj zapazili, da se je gospe Musy-ske polastila silna potrtoost. Žalostna izpremema se je zgodila z njo. Poprej je tako trdno upala, kakor bi ji bil glas iz neba obljubil, zdaj pa neomahljivega zaupanja ni bilo več. Poprej je bila vsa mirna in vesela, zdaj ji je bilo pa srce polno žalosti in skrbi. Še je hotela verovati, sama sebe je hotela prisiliti, da bi bila še zaupala, pa ni se mogla premagati. Vsa potrta je izrekovala Jezusove besede: „Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!“

Molitev za pravega krščanskega duha.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

V prigodbi, ki smo jo brali, spoznali smo osebe, ki so razodevale pravega krščanskega duha v govorjenju in v dejanju! Kako daleč pa smo mi od pravega krščanskega duha! Kakor se vedno menjata noč in dan, tako se v našem dušnem življenju tudi vedno menja dobro in slabo. Nekaj časa živimo po Tvoji postavi, o Gospod, potem pa le prehitro spet pozabljamo na Te!

V molitvi kažemo ljubezen do Tebe in Ti zatrjujemo, da Te ne bomo nikoli zapustili. Takrat obžalujemo svoje grehe in Ti obetamo, da Te ne bomo nikdar več žalili.

Ko pa nehamo moliti ter križ naredimo, radi vse to pozabimo, naše življenje je spet tako kakor poprej, in ne spominjamo se več, kaj smo Ti obljubili. Potem pride skušnjava, in ker so pozabljeni dobri sklepi, ki smo jih storili v molitvi, vdamo se vnovič skušnjavi. S tem pričamo, da nismo pravi kristijani, da ne živimo tako, kakor mora živeti dober kristijan.

Gospod Jezus, pomagaj nam, da bomo res živeli po Tvoji veri, da bomo živeli po krščansko! Pokaži nam, da je vera brez del mrtva, prepričaj nas, da si zato učil sv. vero, da bi jo tudi v dejanju kazali. Podpiraj nas, da bomo tako živeli, kakor verujemo; dodeli nam milost, da ne bomo samo na videz kristijani, ampak

da bomo tudi v resnici zaslužili ime pravih kristijanov! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Deveti dan.

Čudež na Veliki Šmaren.

(Nadaljevanje.)

Okoli treh je šla grofica Genovefa iz sobe na vrt, ki se razprostira pred digoineškim gradom. Ko je prišla na dno stopnic, zagledala je, da se bliža tuja ženska gradu. Genovefa ji je šla urno naproti. — Ženska je prihajala s kolodvora in je nesla telegram. Genovefa se je je ustrašila in ji je vsa zbegana vzela papir, v katerem je bilo sporočilo iz daljnega mesta. Naslov je bil za grofinjo Musy-sko.

Genovefa je hitela s telegramom v grad, toda komaj je šla. Njeno upanje se je bilo izpremenilo v strah, in bala se je slabega sporočila.

„Telegrami do zdaj na Digoine niso prinašali druge novice, kakor da je kdo umrl“, mislila si je in začela je bolj počasi iti. Hotela je že zavitek odpreti, pa ni si

upala; dejala je sama pri sebi: „Kaj pa, če je čudež! Tega bi nobeden drug ne smel prej izvedeti, kakor mati!“ In šla je mater iskat.

Ni ji pa hotela precej izročiti telegrama, ampak jo je prej nekoliko pripravila na to nepričakovano novico. Potem ji je dala modri zavitek, v katerem je bila novica, ki je morala odločiti srečo družine.

Mati ga je komaj odprla, tako so se ji roke tresle. Potem je pa vendar brala s krepkim glasom:

„Iz Lourdes-a, 15. avgusta. Slava Mariji! Gospod Musy-ski je bil ozdravljen davi, ob osmih. — Anton.“

Mati ni vedela, kaj bi bila počela veselja. Visoko držeč list z veselim poročilom je hitela v dvorano, kjer so bili domači in nekateri gostje, in vsa razburjena jim je pripovedovala, da se je sin ozdravil.

Silno je ta novica razveselila očeta in brata in vso rodbino. Iz dna srca so zahvalili neskončno dobrotljivega Boga.

Hipoma je pa gospa Musy-ska postala bleda kakor mrlič. Preplašeni so jo vprašali, kaj ji je. Pa odgovorila jim je:

„Nič! Samo preveliko veselje je to za-me! Oh, kako mi srce hitro bije! Kakšno dobroto nam je Bog dal! Zahvalimo se Bogu in sveti Devici! Pokleknimo!“

Zapeli so „Moja duša poveljuje Gospoda“.

Gospa Musy-ska je šla naznanit veselo novico vsem služabnikom. Njeno veselje je bilo preveliko; morala je svojo radost deliti z drugimi.

Zvečer je bila digoine-ska kapelica polna ljudij, zakaj po vsej okolici so izvedeli, da se je gospod Viktor Musy-ski ozdravil. Zahvalili so Boga s slovesno pesmijo „Te Deum laudamus“.

Ko so prišli iz kapelice, obledela je gospa Musy-ska spet tako, kakor prej, in začutila je prva znamenja bolezni, katera ji je sčasoma odprla nebesa.

Poklicali so zdravnika, in ta je rekel, da ne bo nikdar več hodila.

„Na Veliki Šmaren sem bila pripravljena“, rekla je večkrat, „pričakovala sem sporočila. Drugi dan pa nisem več upala.“ V sredi največje žalosti zadelo jo je največje veselje kakor oster meč, in to ji je ugonobilo zdravje.

Ni pa pustila, da bi bili sporočili Viktorju, kaj se je zgodilo z njo.

„Hočem“, rekla je, „da ga nobena reč ne moti, ko se zahvaljuje lourški Materi Božji.“

Gospod Musy-ski in tovariš sta zapustila Marijino mesto v četrtek, 21. avgusta, jeden teden po Velikem Šmarnu. Zelo je hrepenel ozdravljeni duhovnik po domači

hiši, vendar se je težko ločil od Lourdes-a, in solze so ga oblivale, ko je zadnjikrat molil pri massabielle-skih skalah. Za spomin je vzel seboj oni veliki kip lourške Matere Božje, ki ga je tedaj ugledal, ko so ga ob prihodu v Lourdes vsega bolnega in utrujenega prinesli v stanovanje.

Ne bomo popisovali, kako so se na železnici čudili, ko so videli, da je ta duhovnik krepak in čil ter da čvrsto hodi — ko so videli, da je popolnoma zdrav bolnik, katerega so prej z največjo težavo prekladali z voza na voz. Tudi ne bomo natančneje pripovedovali, kako je v mestu Cette (izgovori Set) vse ljudstvo privrelo k njegovi maši, da bi videlo človeka, kateremu je Bog po čudežu vrnil zdravje. Raje bomo takoj pogledali, kako je gospod Musy-ski prišel v očetovsko hišo.

Gospod Humbert je šel ozdravljenemu bratu naproti, če je bil prav sam bolan. Prišel je v petek 22. avgusta zvečer na kolo-dvor v Chagny.

Zdelo se mu je, kakor bi se bil zbudil iz spanja, ni mogel verjeti, da bo res videl brata zdravega in čvrstega.

Vlak je prišel, in Humbert je šel proti vozovom ter gledal po bratu. Krepke oči Viktorjeve so pa Humberta že zagledale od nasprotnega konca vlaka, in srečni, ozdrav-

ljeni brat je kar pritekkel k njemu in ga je objel.

„Kako sem srečen, kako sem srečen, da te vidim zdravega!“ Tako je ponavljal Humbert.

„Oh, kako bi bil rad, da bi tudi ti bil zdrav“, odvrnil je Viktor in je precej vprašal, kako je doma, ali so vsi zdravi. Humbert mu je moral povedati, da je mati zbolela, ni mu pa povedal, da je bolezen huda. Prenočila sta v Chagny-ju in sta se še le drugi dan odpeljala proti Digoine-u; precej zvečer nista hotela domu, da ne bi še bolj vznemirila matere, ko bi prišla sredi noči.

Ko sta se drugo jutro peljala skozi Couches-les-Mines (izg. Kuš-le-Min), ustavil ju je zdravnik in jima je prisedel. Natanko ni povedal gospodu Viktorju Musy-skemu, po kaj gre v Digoine, zakaj šel je zato, ker se je bal, da ne bi prihod ozdravljenega sina še bolj škodoval materi. Hotel je biti pripravljen, ko bi se spet zgodila kaka nesreča.

Povsod so ljudje zapazili grajsko kočijo in ozdravljenega gospoda. Pozdravljali so ga, vzdigovali so roke proti nebu in glasno razodevali veselje. Nekateri so celo pokleknili, in gospod Musy-ski jim je moral dati blagoslov.

Približali so se Digoine-u. Tu je pa gospod Viktor zagledal, da so materina okna zadelana, in vprašal je brata, kaj to pomeni. Zdaj mu je brat moral vse povedati; razodel mu je, da je mati hudo zbolela in da leži. Veselje gospoda Viktorja se je začelo umikati bridki žalosti. To je bila grenka kaplja, ki je padla v kupo najslajšega veselja.

Molitev za sveto voljo.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Gospod, srce nam je gineno, ko premišljujemo čutila, ki so navdajala te krščanske duše. Kadar se bomo domislili teh ginljivih dogodkov, bode se nam srce omečilo! Toda, ali nam bo to kaj pomagalo, da se bomo poboljšali? O Bog, daj, da se tudi mi ozdravimo dušnih boleznij, kakor smo že velikokrat sklenili!

Kako bi pač lahko prav živeli in si nabirali dobrih del! Vse nas vabi k temu, vsako uro imamo priliko za dobro delo. Ali nas zadevajo težave, katere je treba pretrpeti, ali

imamo opraviti s hudobnim človekom, ki ga moramo prenašati, ali nas zadene bolezen, ali škoda v premoženju, ali nam umrje prijatelj, ali vidimo reveža, ki potrebuje pomoči itd. V vseh teh priložnostih lahko storimo dobro delo, ali da se usmilimo ubožca, ali da potrpite in se vdamo v Tvojo voljo. Samo tako smo mlačni, da ne porabljammo takih prilik, ali jih pa celo slabo porabljammo in grešimo v njih!

O Gospod, prosimo Te, užgi naša mlačna srca, da bomo porabili vsako priložnost, kadarkoli nam bo mogoče storiti kaj dobrega; pomagaj nam, da si bomo tako nabrali bogat zaklad dobrih del! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Deseti dan.

Čudež na Veliki Šmaren.

(Nadaljevanje.)

Ko je voz prišel do vrtnih vrat, ukazal je gospod Viktor ustaviti; stopil je z voza in je šel peš ter odkrit proti očetovski hiši.

Doma so ga že zagledali.

„Pojdite mu naproti!“ rekla je mati.

In komaj je stopil na vrt, že so mu prihiteli naproti: oče, sestra in vsa rodbina.

Ginljiv prizor je bil, ko je prišel oče naproti izgubljenemu sinu, o katerem pripoveduje Jezus Kristus. Oče je večkrat šel gledat na pot, po kateri je izgubljeni sin odšel od doma. Zdaj je pa zagledal od daleč sina v raztrgani obleki in s pobešeno glavo. Tekel mu je naproti in ga je pritisnil na srce. Naslonil je belo glavo na ramo mladeničevo in ga je jokaje objel.

Tako je sprejel Viktorja stari grof Musy-ski, samo da ga je sprejel bolj s čistim veseljem, kakor oni oče svojega izgubljenega sina. Ni pa bilo treba svatovske obleke, ker jo je že Mati Božja preskrbela in ga oblekla v najlepšo obleko, ki si jo moremo misliti — v obleko zdravja, moči in življenja.

Poln nedopovedljivega veselja je stopil gospod Viktor Musy-ski čez domači prag in je šel v sobo svoje matere.

Gospa Musy-ska je ležala na bolniški postelji. Bila je bleda, kakor bi umirala, vendar se ji je z obraza svetilo nebeško veselje in hrepeneče je stegnila roke proti sinu.

„Sin moj“, rekla je z milim glasom, „že prej si bil Marijin otrok, sedaj si pa še posebno. Odslej bo Marija tvoja varihinja in tolažnica. Oh — dostavila je smehljaje — jaz ji ne bom prav nič nevoščljiva.“ — Mati se ni mogla nagledati svojega najljubšega otroka, ki se je vrnil iz Lourdes-a poln zdravja in življenja. Njemu pa se je srce krčilo, ko je gledal mater. Premišljeval je, ali ni morebiti Bog zato vzel materi zdravja, ker je je podelil njemu. Uganila pa je njegove misli in mu je rekla:

„Nič se ne boj, Viktor; tvoje ozdravljenje bo tudi mene ozdravilo!“ — Krog bolnice in ozdravljenega duhovnika so se kar gnetli domači, služabniki, hlapci in dekletke, gledali so ozdravljenega gospoda Viktorja in poslušali, ko je njegov tovariš pripovedoval, kako se jima je godilo v Lourdes-u. Celi dan so ljudje kar oblegali Digoine, vsakdo je hotel videti ozdravljenega duhovnika. Gospod Anton je komaj odgovarjal neštevilnim vprašanjem. Na prošnjo Humbertovo

je v naglici napisal kratko poročilo o nadnaravnem dogodku v Lourdes-u in je je poslal oddaljenim sorodnikom in nekaterim prijateljem; pozneje so dali to poročilo tudi v časnike.

8. decembra istega leta, v praznik Brezmadežnega spočetja, šla sta se gospod Viktor Musy-ski in brat Humbert v Lourdes zahvalit in vložila sta v tlak votline kamenito ploščo y spomin čudežnega ozdravljenja na Veliki Šmaren.

Gospod Langenieu (izg. Lanženié), ki je bil ravno takrat imenovan škofom tarbeskim (izg. tarb-skim), bil je v praznik Brezmadežnega spočetja v Lourdes-u v Marijini cerkvi. Želel je videti duhovnika, ki je pred nekaterimi meseci dosegel tako nenavadno milost. Škof je rekel, da bo to ozdravljenje natančno preiskal in je najprej sam izprašal gospoda Musy-skega, kako se je zgodil čudež. —

Lahko bi tukaj dokončali svojo povest. Vendar ne moremo zamolčati, kako se je godilo nekaterim osebam, o katerih smo slišali v tej zgodbi, in kako je gospod Viktor Musy-ski v poznejših letih rabil zdravje, katero mu je podelila Mati Božja.

Sredi največjega veselja je gospod Musy-ski ohranil v spominu bolnika, ki je bil njegov tovariš v Lourdes-u, nedolžnega Peterčka . . . Ko se je vrnil v Digoine, pisal

je njegovemu očetu in ga vprašal, kako je sinčku. Mali bolnik je bil pa zmeraj jednak in je trpel silne bolečine. Po tistem je minulo več mesecev, in gospod Musy-ski je zopet pisal, ker ga je skrbelo. Oče mu je odpisal tako-le:

Siros (izg. Siró), 28. januarija 1874.

„*Častiti gospod!* Vprašate, kako se godi mojemu ljubemu otroku . . . Ni ga več na tem svetu. Izročil je svojo dušo Bogu in je šel v nebesa 21. oktobra, previden z zakramenti za umirajoče. Pred smrtjo nas je prosil, naj se ga spominjamo, in obljubil je, da nas tudi on ne bo nikoli pozabil.“

„Odkar sva se vrnila iz Lourdes-a, trpel je kakor mučenik. Nekaj časa, predno je umrl, začel je otekati, ter so mu noge in prsi zelo zatekle. ‚Oče, rekel mi je, ‚ne morem več dihati‘. Kdor ga je prišel obiskat, dejal mi je: ‚Umr! bo‘. Jaz sem pa odgovoril, da ne. Prišlo mi je na misel, da bi poskusil lourško vodo, in močil sem ga z njo. Kakor hitro sem se ga dotaknil z lourško vodo, izginila je oteklina in udje so dobili spet naravno podobo. Začel je vnovič otekati, in spet sva z lourško vodo odpravila oteklino. To se je zgodilo trikrat; trikrat je lourška voda odgnala otôk, in trikrat se je vnovič

povrnil. S tem nam je Bog razodel Svojo voljo. Pokazal nam je, da sliši naše prošnje in da bi ga lahko ozdravil. Razodel nam je pa tudi jasno, da ga samo zato ne ozdravi, ker je odločil našega ljubega otroka za drugo boljše življenje. In zato, častiti gospod, pravim, da je šel v nebesa. Bog je tako hotel, Bog bodi češčen!“

Peter Rochon (izg. Rošón.)

V tej prigodbi smo občudovali zgledno in krščansko življenje plemenitaške rodovine Musy-ske, ki spada med najimenitnejše rodovine v Bourgogne-i (izg. Burgónj-i). Videli smo pa tudi v koči vaškega črevljarja ravno tako lepe čednosti in ravno taka plemenita čutila, kakor v oni plemiški hiši. Bog ima svoje služabnike v bogatih in revnih stanovih. Ne ozira se na premoženje in zunanost, ampak na srce. Zato Mu lahko vsakdo služi, bogatin in revež.

Molitev v bolezni.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Kadar smo bolni, o Gospod, kakor pobožna mati, o kateri smo brali, kadar nas tarejo bolečine ali

slabosti, postaja naša duša žalostna in obupuje. Oče naš, k Tebi smo pribežali zdaj, ko smo zdravi, in prosimo Te, da bi nam pomagal ob času bolezni.

O, da bi po Tvoji milosti spoznali, kako je prav, če prenašamo telesne bolečine potrpežljivo, ali pa če se še zahvaljujemo zanje! Ali si ni Lazar ravno s tem zaslužil neizmerno veselje, katero zdaj uživa v nebesih? Ali ni Job ravno s potrpežljivostjo v bolezni osramotil hudobnega duha in na ta način postal zgled voljne potrpežljivosti? Všeč je bilo Bogu, ker je Job ljubil revščino, zaničeval bogastvo in je stanoviten ostal v vseh nesrečah. Toda najbolj se je Bogu prikupil, ker je tudi v bolezni ostal potrpežljiv in vdan v voljo Božjo.

O usmiljeni in dobrotljivi Oče! Bolezni nam ne pošiljaš iz drugega vzroka, kakor zato, da se pokorimo za grehe in si pridobivamo zasluženja.

Daj, o Bog, da nas bodo bolezní popolnoma očistile madežev, s katerimi smo oskrunili svojo dušo! Telesne bolezní naj nas ozdravijo dušnih slabostij. Te milosti Te prosimo po zasluženju Tvojega Božjega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa, čegar potrpežljivost hočemo ponižno posnemati! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Enajsti dan.

Čudež na Veliki Šmaren.

(Nadaljevanje.)

Bolezen gospe Musy-ske je bila sicer neozdravljiva, vendar je Bog Svojo služabnico še nekaj časa pustil na zemlji, da se je veselila ozdravljenega sina in njegovega delovanja v Gospodovem vinogradu.

Na vse kraje autun-ske škofije so klicali gospoda Musy-skega, da je krščanskemu ljudstvu pripovedoval čudovito zgodbo o svojem ozdravljenju.

Tudi v Pariz so ga poklicali.

Tam je pridigal v cerkvi Matere Božje Zmagoslavne . . . Povest o tem čudežnem dogodku, natančen popis vseh posameznostij, ki so ga pripravljale in ki so se vršile pozneje, vse to je razodevalo delovanje Božje roke. Ginljivi popis tega ozdravljenja je prodril v srca poslušalcev in jih je navdušil za krščansko življenje. Človeška narava pač ložje razumeva dejanja, ki se dajo otipati z roko, kakor pa učene razlage. Zato so veliko koristili govori gospoda Musy-skega.

Tudi gospod Anton je pridigal v različnih cerkvah in je z istim uspehom označeval slavo lourške Matere Božje. —

Dolgo let je bil spovednik gospe Musy-ske častitljiv duhovnik, učen in pobožen mož, gospod Genty (izg. Žantí), miloščinar autunskih karmelitov. Gospod Genty je pa postal škofijski generalni vikar in gospa Musy-ska si ga ni upala več nadlegovati in klicati, da bi jo hodil v Digoine spovedovat.

Nekega dné ga je pa vendar-le še prosila, naj pride in poslala je voz ponj. Ko je stopil v njeno sobo, bil je notri tudi sin Viktor.

„Duhovni oče“, rekla je gospodu Genty-ju, „danes bi vas zadnjikrat rada vprašala za svet, ali smem izvršiti nekaj važnega, kar se tiče mojega dušnega življenja.“

Gospod Viktor je hotel oditi. Mati ga je pa ustavila in mu je rekla:

„Le ostani tukaj.“

Gospod Viktor je bral materi na obrazu, da misli storiti kaj važnega in nenavadnega.

„Duhovni oče“, dejala je dalje gospodu Gentiju, „povejte mi, ali bi si smela za dušnega vodnika izbrati svojega sina Viktorja, da bi bil v prihodnje on moj spovednik?“

„Smete“, odgovoril je gospod Genty, „od tega trenutka dalje izročim njemu skrb za vašo dušo.“

In gospa Musy-ska je z neizrekljivim veseljem uprla svoje oči v sina, kateri naj bi bil v prihodnje njen duhovni oče.

Na ta način je preteklo nekaj mesecev, in gospod Viktor je bil spovednik svoje matere. Njena bolezen je bila nekako vedno jednaka, ni se bilo še tako hitro bati smrti.

Na tem svetu pa sreča ni stanovitna. Tako tudi gospa Musy-ska ni bila zmiraj tako srečna, da bi bila videla zraven sebe ljubljenega sina. V autun-ski škofiji je manjkalo duhovnikov, zato so vedno pričakovali povelja, ki bi poslalo gospoda Viktorja v kako določeno službo

Ker se gospod Viktor vse življenje ni nič menil za svet, in ga je bolezen silila, da je bil vedno le v svoji sobici kakor jetnik, bal se je nastopiti službo. Mislil je,

da nima zmožnosti za to, da bi deloval med svetom; toda njegovi predstojniki so o njem sodili drugače.

Tisti čas je bila prazna jedna najimennitnejših duhovnij v škofiji, namreč fara v mestu Chagny. Koncem septembra 1874 so poklicali gospoda Musy-skega k škofu. Kaj sta obravnavala s škofom, vidimo iz pisma, katero je nekaj dnij potem prejel od škofa gospod Musy-ski. Pismo se je glasilo:

Autun-ska škofija, 27. septembra 1874.

„Častiti gospod!

„Natančno sem izpolnil, kar sem vam v petek obljubil. Svojim svetovalcem sem povedal vse vaše izgovore, nič nisem izpustil ali zmanjšal. Če prav nerad, vendar sem vas zagovarjal. Toda nisem jih pregovoril, in škofijski svetovalci so razsodili, da se mora gospod Musy-ski, čegar pokorščina do škofa jim je znana, ukloniti in vdati.“

„Podelili mu bomo Chagny-sko župnijo in mu bomo dali tudi dobrega vikarja“; tako so se izrazili.

„Če Vam zdaj teško de, častiti gospod, bodete mi odpustili; in lourški Materi Božji bo tudi prav, da smo Vas izvolili.“

„Vam najjudanejši v Gospodu“

„*Adolf-Alojsij*, autun-ski škof.“

To pismo je pretreslo celo digoine-sko družino. Očetu in Humbertu je bilo všeč, da je Viktor dobil tako častno službo. Drugače sta pa mislila gospa Musy-ska in Viktor sam. Prvi trenutek sta bila potrta: gospod Viktor zato, ker je mislil, da ni zmožen za tako mesto, mati pa, ker se ni mogla od njega ločiti. Teh štirinajst mesecev, ko je bil gospod Viktor doma, minulo ji je v najslajšem veselju. Za jeden trenutek je bila mati pobita in žalostna, ker se je težko ločila od ljubljenega sina, potem se je pa uklonila. In zdaj je mati tolažila sina in mu dajala pogum. Sama sebi je govorila in tudi njemu ponavljala besede: „Božja volja je to!“ S temi besedami so se tolažili in osrčevali svetniki, in te besede so tudi njo in sina podpirale.

„Tako je, Viktor, Božja volja je“, govorila mu je. „Lourška Mati Božja te ni ozdravila za počitek, ampak za delo, ni te ozdravila zaradi tebe ali zaradi mene, ampak zaradi ljudstva. Mati Božja te pošilja ljudstvu za pastirja in izprosila ti bo potrebno moč.“

Tudi gospod Viktor je bil sam prepričan, da je želja Matere Božje, naj postane dušni pastir. Rekel je:

„Naša nebeška Mati hoče poskusiti mojo vero in mojo dobro voljo, in pripravljen sem, naj stori z menoj, kar hoče.“

Naj me doleti ponižanje ali čast, sreča ali nesreča, žalost ali veselje, na vse sem pripravljen.“

„Vsi pričakujejo od mene svetosti: škof, farani, župniki mojega okraja, duhovniki cele škofije in posvetna oblast. Lourška Mati Božja me je postavila v sredo morja — pomagala mi bo tudi, da bom prišel srečno v pristanišče. Zato hočem slepo in brezpogojno zaupati v Boga in vanjo. Bog daj, da bi po njeni priprošnji izvršil, kar pričakujejo od mene.“

Molitev ob času mlačnosti.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

O Gospod, ko premišljujemo krščansko življenje te rodbine, oživi se nam duša, in napolni nas nova moč! Kolikokrat nas poprime mlačnost in lenoba, da bi opustili dobra dela, in bi se nehali truditi, kakor brodnik, ki omaga in vrže veslo iz rok ter pusti, da ga deroča voda zanese v prepad. Podpiraj, o Gospod, naša potrta srca, daj nam pogum in

vztrajnost, da nikdar ne bomo opešali v dobrem! Ne pusti, da bi oslabele na poti pravičnosti in da bi ne-spametno zapravili sad dosedanjih dobrih del! Spominjaj nas vedno, da sv. Pismo samo tistim obeta večno slavo in veselje v nebesih, kateri do konca ostanejo neomahljivi in stanovitni v dobrem! Pokaži nam, da bi pokončali vsa dobra dela, katera smo do sedaj storili, ako bi nehali pobožno živeti. Ako se mornar potopi sredi morja, tedaj je ves njegov trud zastonj; če ima še več zakladov na ladji, izgubljeno je vse, in zastonj je delal, ker ni dosegel svojega namena. Vse je izgubil in celo sam se je pogubil; njegova nesreča je tem večja, čim bolj se je trudil in čim več zakladov si je nakopičil!

Kdor ni do konca stanoviten, tisti si je zastonj prizadeval in zastonj trpel celo življenje! Ko so preganjali kristijane, zatajili so nekateri sv. vero iz strahu pred smrtjo. Kaj so imeli

ti od vseh tistih let, katera so preživeli v krščanstvu? Vse jim ni nič pomagalo, ker niso ostali stanovitni do konca!

O Gospod, nikari naj ne postanemo tudi mi tako nesrečni! Kar smo danes premišljevali, naj nam bo zmeraj v spominu! Usliši to našo molitev in podeli nam milost, da nikoli ne opešamo v dobrem, da nikoli ne postanemo mlačni, ampak da Ti do konca stanovitno služimo! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Dvanajsti dan.

Čudež na Veliki Šmaren.

(Konec.)

Veliko slavnost so obhajali, ko je prišel gospod Musy-ski v Chagny-sko faro. Pri službi Božji, ki se je tisti dan obhajala, govoril je gospod Musy-ski tako-le svojim bodočim faranom :

„Prišel sem k vam kot dušni pastir, česar bi si nikdar ne bil mislil. Do zdaj še nisem bil v dušnem pastirstvu; dvajset let sem bil bolan in nisem mogel rabiti očij. Jednajst let nisem imel sreče, da bi bil opravljal daritev sv. maše. Glas, ki ga zdaj slišite, onemogel mi je bil že tudi, da več let nisem govoril. Vdal sem se bil že v svojo nesrečo in nisem več upal, da bi bil še kdaj zdrav. Prosili so pa drugi za moje zdravje, prisilili so me, da sem prosil ter molil tudi jaz, in lourška Mati Božja se me je usmilila ter me ozdravila.“

„Neizrečeno sem se radoval te neizmerne dobrote in vsak dan se Materi Božji zahvaljujem zanjo. Toda nebeška Mati me je zaradi vas ozdravila, zaradi vas, ki bote v prihodnje moji ljubljene farani. Zato vam bom popolnoma daroval samega sebe: daroval vam bom delo, zdravje in moč, ki sem jo zopet našel pri lourški votlini. Zapustil sem domačo družino, prijatelje, misijone, ki sem jih opravljal z največjim veseljem — vse sem zapustil zaradi vas. Vse moči bom porabljal vašim dušam v prid, pri tem se bom pa zanašal na Marijino pomoč. Ne zaupam sam v sé! Lourška Mati Božja naj nadaljuje čudež. Marija, brezmadežna Devica, naj pase to duhovnijo, in želim, da bi nebeško Kraljico vi vsi posebno častili in ljubili, Marija

naj bo varihinja naše duhovnije . . . Izročite ji, dragi moji, svoja srca, častite jo, kakor ljubljeno mater! In dokončala bo, kar je v prid vašim dušam začela v Lourdes-u.“

„Vsak dan vas bom njej priporočal. Priporočal ji bom vas, osivele starčke, ki se bližate nebesom, da bi podaljšala in blagoslovila večer vašega življenja, da bi vas varovala ob zadnji uri in vam odprla nebeška vrata. Priporočal ji bom vas, ki ste v najtrdnejših letih in ki trpite ter se trudite, da bi zaslužili svojim vsakdanji kruh; priporočal vas bom Mariji, da vas bo podpirala, razsvetljevala in vodila. Priporočal ji bom vas, mladeniče, ki živite v skušnjavah in nevarnostih mladih let, naj vam izprosi milost, da bote le v dobro rabili zmožnosti in moči, ki se razvijajo v vas. Prosil bom Mater Božjo za vas, dekleta, da bo varovala vašo nedolžnost vsake nevarnosti in da bo v vaših srcih užgala gorečo ljubezen do Boga. Prosil jo bom tudi za vas, otroci, da bi rastle kakor Božje Dete Jezus v starosti in modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh. Priporočal ji bom trdovratne grešnike, da bi jih pripeljala na pravo pot; prosil jo bom za hudobne, da bi se poboljšali, za dobre, da bi postali še boljši . . . In tudi vi ji priporočajte mene, naj bi mi dala malo svojega srca, da bi vas vedno bolj ljubil, in

malo svoje moči, da bi vedno bolj delal za vas . . .“

To so bile apostolske in očetovske besede, ki jih je govoril novi župnik svojim prihodnjim faranom. Množica ga je poslušala ginena.

Dopoldne je prišel železniški uradnik h gospodu Musy-skemu po opravkih. Bil je jeden tistih, ki so pred poldrugim letom prenašali gospoda Musy-skega z voza na kolodvor in s kolodvora v železniški vlak takrat, ko je šel v Lourdes iskat čudeža in zdravja. Dobro se je še spominjal, kako je bilo tisti večer, ni se mogel nagledati duhovnika, ki je bil tako čudežno ozdravljen in ki je po posebni previdnosti Božji postal župnik iste duhovnije, kjer je bila prva postaja njegove trudapolne poti v Lourdes.

Vsi verniki Chagny-ske župnije, tudi neverni in mlačni, bili so veseli gospoda Musy-skega, njegove besede so jih ginile. —

Na tem svetu se pa vse stvari tako menjajo in obračajo, kakor se obrača zemlja okrog svoje osi, in kakor se vedno menjata na njej noč in dan. Ko so žarki zlate zore obsevali Chagny, vlegel se je žalosten mrak na temne zidove Digoine-a.

Minulo je nekaj dnij po tem, ko je gospod Viktor Musy-ski odšel na službo, in mati je začutila, da se ji bolezen hujša. Nova

znamenja bolezni so se pokazala, in zdravniki so odkrito povedali, da ji ne morejo pomagati. Rekli so, da bo komaj še nekaj mesecev živila.

Gospa Musy-ska pa ni prenehala deliti dobrot. Bila je še toliko trdna, da je lahko sedela v naslonjaču; še vedno je dovoljevala revežem in bolnikom, da so prihajali k njej, kjer so prejeli tolažbe, miloščine in zdravil.

Ko je čutila, da se ji smrt bliža, prosila je, da so ji še pripeljali ranjenega, kateremu je s slabotno roko zavezala rane. Njena omagujoča roka je še položila cefranje na rano in pritrdila obvezo.

Pogosto je prihajal ljubljeni sin k njej. Njene najslajše ure so bile tiste, ko ga je videla zraven sebe. — Dne 7. julija je poslala ponj v Chagny, in urno je prihitel.

„Sin moj“, rekla mu je, „danes bi rada uredila vse svoje reči, dušne in telesne.“

Potem se je spovedala sinu, katerega je bila izročila lourški Materi Božji bolnega in uničenega, in katerega ji je Marija nazaj poslala zdravega in močnega. Potožila je spovedniku vse težave in skrbi in mu je zadnjikrat odkrila vso svojo dušo.

V Chagny-ju je bilo nekaj nevarno bolnih, zato se je mislil gospod Viktor Musy-ski tisti večer vrniti domov in drugo jutro spet priti. Toda ko je zašlo solnce in

se je gospod Viktor že pripravljaj, da bi odšel, prosila ga je mati, naj ji podeli zakrament sv. poslednjega olja.

Sredi jokajoče rodbine ji je podelil sv. poslednje olje. Mazilil je s sv. oljem materine oči, ki so se v življenju tolikokrat ozirale v podobo križanega Jezusa; mazilil je ušesa, ki so sredi posvetnega hrupa poslušala nebeške glasove in nauke sv. Cerkve; usta, ki so govorila toliko dobrega in potolažila toliko nesrečnih; noge, ki so tako pogostoma hodile v hiše revežev in ki niso nikoli zašle s prave poti; mazilil je usmiljene roke, ki so delile miloščino in zavezovale rane brez števila nesrečnim.

Ko je vse izvršil, vrnil se je v svojo duhovnijo, kamor ga je klicala dolžnost. In ko je odšel, odgrnila je mati zagrinjalo od okna, gledala je za njim tako dolgo, da ji je izginil voz izpred očíj. Potem pa so se ji udrle solze.

Ko se je drugo jutro Viktor vrnil, bila je mati že mrtva. —

Stari grof Musy-ski in Humbert sta umrla nekaj let po tem in počivata zraven blage matere, o kateri smo govorili v tej povesti. Gospod Anton je postal vodja semenišča v Chauffailles-u (izg. Šofáj-u), grofica Genovefa si je pa sezidala hišico zraven župnišča v Chagny-ju in je posnemala brata v dobrih delih.

Kakor je bil svojim duhovnijanom napovedal, hotel je res ozdravljeni duhovnik, da bi bila lourška Mati Božja vedno njegova pomočnica in kraljica njegove duhovnije. Prestol, ki ji ga je postavil, podoben je kraljevemu sedežu, ki si ga je sama izvolila v podnožju Pyrenej. Gospod Musy-ski je naredil v svoji cerkvi votlino podobno votlini v Lourdes-u in noter je postavil kip Marijin. Spredaj pa je oltar, kamor se je prihajal gospod Viktor vsako jutro zahvaljevat.

Razum in vse moči je porabljal v to, da bi dobro obdeloval Gospodov vinograd; trudil se je, da bi izpreobrnil sedanji rod, in prizadeval si je, da bi dobro odgojil rod, ki bo nastopil za tem. Na lastne stroške je sezidal velike šole, kjer se vzgojuje stotine otrok.

Vsak dan je prišel v te šole, — včasih je obiskal tudi Digoine. Vsako leto je šel v Lourdes, kadar je bila obletnica njegovega čudežnega ozdravljenja. Če ga je pa kdaj obiskala nadloga ali žalost, potolažil se je s tem, da je premišljeval prihodnost, ali pa da se je zamislil v preteklost.

Prošnja, da bi postali vredni večnega
zveličanja.

*Lourška Mati Božja, za nas Boga
prosi!*

Gospod, na koncu te povesti, v kateri smo videli tako čudovito ozdravljenje, prosimo Te, da bi nam dal pravo življenje, življenje v nebesih!

Po Tvoji milosti, o Bog, hočemo živeti tako, kakor veleva Tvoja postava, in lahko bomo že tukaj veselo živeli, ker se bomo s takim življenjem bližali svoji domovini v nebesih. Če bomo tako živeli, bode nas smrt le razveselila, zakaj odprla nam bo vrata v kraj večno-srečnega počitka. Smrt se nam ne bo zdela grenka, ampak sladka in prijetna; ne bo nam pre-

križala načrtov, ampak bo še le dovršila delo celega življenja; smrt ne bo prav za prav konec našega življenja, ampak še le začetek našega pravega življenja! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Lavaur-ski mizar.

Podpisani:

Karol Macary, mizar, sin Franceta Macary-ja;

Marija Bonafous (Bonafú), rojena Macary, njegova sestra;

P. Bonafous, duhovnik, prof. v malem semenišču, njegov nečak.

Prejeli smo popis, ki ima naslov Lavaur-ski mizar, in spričujemo, da je popolnoma resničen. Dejanja, katera pripoveduje ta popis, pripovedoval je ravno tako France Macary, — popisana so tako, kakor so se vršila vpričo nas, članov njegove družine, — tako, kakor so splošno znana v lavaur-skem mestu.

Lavaur, 7. junija 1882.

*K. Macary. — P. Bonafous.
Marija Bonafous.*

Podpisani, župnik - nadduhovnik lavaurski, s rodbino Macary-jevo vred spričujem, da je popis g. Henrika Lasserre-ja resničen.

Lavaur, 16. junija 1882.

*Roques (izg. Rok),
župnik-nadduhovnik lavaur-ski.*

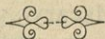
Lagrove (izg. Lagráv), 25. jan. 1883

Prečastiti gospod Lasserre!

*Blagovoljno me prosite potrdila...
Iz srca rad Vam je dam. Vaš popis se
do pičice ujema z dejanjem, katerega
se bom bolj z veseljem spominjal, kakor
kateregakoli dogodka iz svojega duhov-
skega življenja...*

*Naj Vam povem, da se Vam je
popolnoma posrečila slika Franceta Ma-
cary-ja. Ko sem bral vaš spis, rekel
sem: „To je on! To je njegova živahna
in slikovita beseda, njegova duhovita in
odločna postava...“ Prepričan sem, da
bodo imeli mnogo koristi vsi, kateri bodo
brali spis, ki ste ga njemu posvetili. Tako
se bodo zopet pomnožile zasluge, ki ste
si jih nabrali za brezmadežno spočeto
sveto Devico Marijo. — Sprejmite gospod,
zagotovilo mojega spoštovanja itd.*

J. Coux (župnik lagrove-ski).

Trinajsti dan.

Lavaur-ski (izg. lavór-ski) mizar.

Frančišek Macary (izg. Makari) je bil mizarški pomočnik. Bil je prijazen mladenič in zmiraj vesel. Imel je lahke noge in je prepotoval celo francosko deželo. Ker je imel tudi urne roke, postal je kmalu mojster.

Bil je dober delavec, pa slab kristijan. Iz nekaterih izprijenih bukev in iz brezbožnih časnikov se je zgodaj naučil tajiti vero in zaničevati vse, kar je Božjega.

Čim bolj je hodil po svetu, da bi se do dobrega izučil v mizarškem rokodelstvu, tem bolj je pozabljal Boga. V cerkev ga ni bilo nikoli in kadar je pel, niso se glasile iz njegovih ust posebno svete pesmi.

Včasih so ga gospodinje, pri katerih je stanoval, priganjale k molitvi, pa odgovarjal je s praznim izgovorom:

„Delo je molitev!“

Ko je to govoril, ni nikdar pomislil, da je bolj resnično narobe, in da je veliko bolj prav, če se reče: „Molitev je delo!“

Frančišek Macary v nobeni reči ni poznal prave mere in srednje poti. Zato tudi ni dolgo ostal mlačen, ampak kmalu je začel naravnost sovražiti vse, kar je v zvezi z Bogom in z vero.

Sicer je imel tudi veliko dobrih lastnostij, česar ni mogel nobeden tajiti: bil je prijazen, postrežljiv do tovarišev in odkritosrčen. Bil je usmiljen do trpinov, rad je pomagal siromakom in je tudi vbogajme rad dajal, kolikor mu je dopuščalo skromno premoženje.

Občutljiv je pa bil od sile. Najmanjša zoprnost ga je razdražila. Če je bil skobljič skrhan, če se je skobeljnik gugal, če je imela deska grčo, razjarilo ga je precej tako, da je zavpil in navadno grozno zaklel.

Osem let je hodil od mesta do mesta, leta 1833 se je pa vrnil v Lavaur, svoje rojstno mesto, začel je na svoje in se je kmalu na to oženil.

Žena Virginija je bila goreča katoličanka in je srčno želela, da bi izpreobrnila moža. France Macary pa kar slišati ni hotel o tem. Odločno ji je prepovedal govoriti o veri, in kmalu je videla, da je res vsaka beseda zastonj. Njej ni branil moliti in v cerkev hoditi, sam pa kar poslušati ni mogel, če ga je žena priganjala k molitvi.

Zato ga je pustila v miru in ga je skušala izpreobrni z dobrim zgledom in s tem, da je goreče zanj molila.

„V prihodnje bom molčala“, dejala je sama pri sebi, „molila bom in čakala, kdaj ga bo vzdramila milost Božja. Ne bom mu

drugače pridigala kakor tako, da si bom prizadevala pobožno živeti ter da bom skušala njega srečnega storiti.“

In France Macary je bil res srečen.

Sreča je pa minljiva stvar. Podobna je ptiču, ki ga imaš že v roki, pa še ti še izmuzne in izvije ter sfrči v daljavo. Taka je bila tudi sreča Macary-jeva.

Še le nekaj mesecev je minulo po poroki, ko ga je poprijela bolezen, ki se je pripravljala že dalje časa. Na nogah so mu otekle žile, iz katerih mu je pozneje teklo. Vsakdo vé, kakšne bolečine trpi tak bolnik. Kdor ima to bolezen, čuti silno onemoglost in utrujenost, kadar stoji, in noge ga bolé, da kar peče. To je skušal Macary.

Do samega sebe je bil neusmiljen, zato se ni menil za bolezen, dokler se je le mogel premagovati.

„Moje noge so lene“, rekel je. „Rade bi pozno vstajale, pa zgodaj hodile spat. Ko bi bila to dva hlapca, zapodil bi jih skozi duri in bi druge najel. Ker jih pa moram imeti, bodem jih prisilil, da bodo izpolnovale svojo dolžnost!“

In silil se je celi dan, delal je po navadi in ni hotel k zdravniku. Tako je minulo nekaj let. Zbolela mu je pa mati in prišel je v njegovo hišo zdravnik Rossignol (izg. Rosinjól).

„No, France“, dejal mu je zdravnik, „ali ste neutrudljivi? Kadar grem po cesti mimo, vidim vas, da delate.“

„Neutrudljiv?“ rekel je Macary, „tega pa že ne. Zjutraj, brž ko vstanem, in potem celi dan, imam svinec v nogah, in včasih me tako zaboli, kakor ko bi mi vi potisnili svoj nožič skozi nogo. Zvečer so pa noge kar napihnene . . .“

Macary mu je pokazal noge.

„Žile so res zelo otekle“, dejal je zdravnik, „če pojde tako dalje, postala bo bolezen nevarna. Prav zelo se morate varovati.“

„Kako?“ vprašal je Macary.

„Noge si morate obvezati s platnenimi ovoji, okrog pa denite usnjate golenice. In kadar bote kolikaj trudni, morate ležati.“

Macary se je grozno razjezil, ko je to slišal. Ni se mogel odtrgati od dela, delo je bilo njegovo življenje, zato je dalje ravnal po svoje.

Bolezen se je naglo hujšala, in Macary je šel vprašat drugega zdravnika, doktorja Segur-ja (izg. Segír-ja). Ta mu je pa ravno to povedal, kakor prej zdravnik Rossignol, in mu je rekel:

„Če ne storite, kar vam svetujem, boste popolnoma omagali.“

Svèt dveh zdravnikov in silne bolečine, to je nagnilo Macary-ja, da se je premislil in ubogal. Sicer je klel, pa se je vendar vdal in je zavil noge od pete do kolena v platnene ovoje in v usnjate golenice, katere so se z jermenom dale trdno zadrgniti, tako da so krepko oklepale nogo.

Vkljub temu je bila bolezen od leta do leta hujša. Ko je bil star kakih petintrideset ali štirideset let, bili sta notranji žili safeni tako otekli, da sta bili za prst debeli; grče, ki so se bile naredile po žilah, postale so velike kakor jajca. Kmalu potem se je začelo gnojiti in treba je bilo še skrbneje obvezovati bolne noge.

Siromak zdaj ni mogel delati več kakor par ur na dan. Velikokrat je moral tudi cel mesec počivati in ležati. Zmiraj je bilo hujše. Macary je videl, kako rastejo njegovi otroci, in dejalo mu je hudo, ker ni bil prvi in zadnji pri delu.

Včasih ga je razjezilo, in je odvezal golenice, ovoje in obveze ter jih je vrgel skozi okno, kakor bi se s tem pregnala bolezen, ako se proč vrže zdravilo. Brž je pa začel kričati in vpiti. Ker obveze niso več stiskale otekin, vlila se je iz njih kri in začutil je tako bolečino, kakor bi imel ogenj v nogah. Seveda so mu morali hitro

prinesti obveze, katere je ravnokar proč pometal.

Žalosten je bil stan Macary-jev, pa obetal se mu je še hujše. Vprašal je tudi druge zdravnike, vzlasti doktorja Bernet-ja (izg. Berné-ja). Povsod je pa izvedel, da je njegova bolezen neozdravljiva. Zdravniki so bili vsi istih mislij.

Ni kazalo drugače, kakor potrpeti. Toda Macary ni znal potrpeti, ni se mogel vdati v svojo nesrečo. Od jutra do večera je preklinjal in se jezil. Žalostno ga je bilo poslušati, zakaj iz njegovih ust se Božje ime ni slišalo drugače, kakor v rotenju in bogokletstvu.

Molitev delavčeva.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Slišali smo o ubogem rokodelcu, ki si je s trdim delom moral služiti vsakdanji kruh. To naj nas spominja Tebe, Stvarnika nebes in zemlje, ki si tudi delal v hišici v Nazaretu, to naj nas priganja, da bomo radi delali, kar nam naklada naš stan.

Prvič si v raju zapovedal Adamu, naj obdeluje ta kraj veselja. To obdelovanje, to delo nikakor ni bilo težavno in ni Adama čisto nič utrudilo.

Drugič pa si rekel Adamu, potem ko je bil storjen prvi greh: „Bodi prekleta zemlja v tvojem delu, v trudu se boš od nje živil vse dni svojega življenja . . . V potu svojega obraza boš kruh jedel.“ Tu mu je tudi naložil delo, pa to ni bilo sladko delo, ampak težavno in truda polno. Delo je postalo kazen za greh.

Vendar nam pa, o Gospod, izkazuješ še 'usmiljenje, ker si ohranil delu nekoliko tiste sladkosti, ki jo je imelo v raju. Uredil si tako, da nas delo stori zadovoljne in vesele, in včasih se še celo težko ločimo od dela.

Gospod, pomnoži v nas ljubezen do dela, opominjaj nas, da si z delom lahko pridobivamo veliko zasluženja! Nagibaj nas, da bomo radi delali za bližnjega, zakaj če za bližnjega delamo, delamo za-Te, o Jezus! Tako

si nas učil in boš tudi rekel sodnji dan: „Resnično vam povem, kar ste storili kateremu teh mojih najmanjših bratov, to ste meni storili.“

O Gospod, natančno hočemo izvrševati svoja dela, Tebe Vsemogočni pa prosimo blagoslova! Blagoslovi naša dela Ti, naš Gospod, Ti, ki si nam ustvaril zmožnosti in roke za delo! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Štirinajsti dan.

Lavaur-ski mizar.

(Nadaljevanje.)

V Macary -jevi hiši se Božje ime ni slišalo drugače, kakor v kletvini. Vendar sta pa v njegovi hiši dve drugi osebi na tihem pobožno izgovarjali Božje ime. To sta bili Macary-jeva bogoljubna žena Virginija in hči Delfina. Ti dve sta srčno in goreče molili ... In Tisti, čegar uho tudi najbolj tiho molitev sliši, poslušal je bolj pazljivo njune vzdihljaje, kakor kletvino čemernega mizarja.

Žena in hči nista upali, da bi se oče še ozdravil, nista zato molili, ampak prosili sta Boga, da bi mu vsaj polajšal hudo trpljenje in da bi izpreobrnil njegovo neverno srce.

Do Boga in do nebes je bil Macary res robot, do ljudij je bil pa ves drugi. Bil je prijazen, postrežljiv in dobrotljiv. Ženo in otroke je zares ljubil. Kadar se je togotil, bil je le na kako mrtvo stvar jezen, na človeka nikoli. Do žene je bil zmeraj prijazen in ljubezniv; včasih je bil ves raztogoten in je preklinjal, da je bilo groza, toda če je prišel k njemu kateri njegovih otrok, ali poznejša leta kateri njegovih vnukov, tedaj se je precej pomiril in se nasmejal otroku.

Reveža ni nikoli poslal brez daru od svojih vrat. Sam ni imel veliko, pa je vendar rad dajal vbogajme, kolikor je mogel. Večkrat je kakemu revežu zastonj naredil posteljo, omaro ali mizo. Sploh, bil je zelo dobrosrčen.

Bog pa ne zapusti človeka, ki ima tako dobro srce. Prej ali slej ga pokliče iz njegovih grehov, kakor je poklical sv. Pavla in Caheja. Tako se je zgodilo tudi Macary-ju.

Macary-ja je že trideset let mučila bolezen, katero smo popisali. Sem ter tje je bil včasih toliko bolji, da je mogel biti po

koncu, da je nekoliko hodil in nekaj ur delal, potem so pa zopet prišli časi, ko je moral le ležati. To je bilo posebno takrat, kadar mu je bolj teklo iz nog.

Če bi bilo šlo tako dalje, moral bi bil popustiti mizarško obrt. Zato mu je pomagal sin Karol, ki je bil tudi mizar in je s svojo družino stanoval blizo očetove hiše. Karol je prišel vsako jutro gledat, ali ima oče kako delo, katerega ne more izvršiti. In če je kaj bilo, izgotovil je sin namesto očeta.

Sredi julija l. 1871 je Macary-ja bolezen posebno hudo poprijela. Sedem tednov že ni vstal. Trpel je hude bolečine.

Rad bi se bil malo razvedril, zato je prosil, naj mu prinesó kako prav kratkočasno knjigo. In prinesli so mu bukve, ki se imenujejo *Lourška Mati Božja*.

Petnajststo let je, kar je Bog izpreobrnil sv. Avgušтина. Izpreobrnil ga je s tem, da mu je dal v roke Božje bukve, sv. Pismo, katero je spisano po Božjem navdihnenju. Tudi revnega, neučenega mizarja Macary-ja je Bog s tem izpreobrnil, da mu je dal v roko knjigo, ki je omečila njegovo srce. Ni mu pa dal Svoje lastne knjige, sv. Pisma, ampak dal mu je knjigo, ki je pripovedovala o Marijinih prikaznih v Lourdes-u in čudežih, ki so se ondi zgodili.

Nekega dne zvečer so mu prinesli knjigo *Lourška Mati Božja*. Ko se je drugo jutro zbudil, vzel je v nemarno bukve v roke in jih je začel brati. Zdaj pa zdaj je prenehal in je ukazoval domačim, kaj naj delajo, ali je vprašal, če je to in to delo že dokončano. Polagoma je pa začel pazljivo brati, in ni nobene besede več izpregovoril. Tako je bral, da nobene reči ni videl ne slišal okrog sebe. Bil je kakor potnik, kateri pride z velike ceste, na kateri poletno solnce z vso silo žge, v gost in hladen gozd. Gozdni hlad in tihota ga tako prevzameta, da pozabi na ves svet, kakor bi se izgubil v tistem tempeljnu narave. Tako je bilo Macary - ju. Čim dalje je bral, tem bolj ga je poprijemala neka čudna ginenost.

Solze so začele kapati po njegovem odločnem obrazu.

„Oh, kaj pa je vendar? ti jokaš?“ zaklicala je žena vsa začudena, „kaj so v teh bukvah take grozne reči?“

„Ljuba moja, ne morem povedati... Pusti me pri miru!“ odgovoril je Macary.

Žena pa mu je rekla: „Beri mi par strani, da bom vsaj vedela, kaj je.“

„Ne, ne! Ne morem!“ dejal je mož. „Bodem drugikrat povedal: bodeva skupaj brala. Zdaj me pa pri miru pusti!“

Francišku Macary-ju se je zdelo, da se je zbudil iz dolgega spanja; zdelo se mu je, da je do zdaj živel v temni noči in da mu je še le zdaj prisijal svetli dan. Nova luč je zablščala njegovi duši. Luč prave, žive vere, ki mu je že davno ugasnila, zasvetila je njegovemu duhu z nepričakovanim bleskom. V starem možu se je oživila vera otročjih let.

Kaj ga je pač tako pretreslo? Ali samo tiste bukve o Lourdes-u? Ne samo ta knjiga, ampak nekaj drugega, nekaj mogočnejšega! Pretresla ga je milost Božja, ki je po tej knjigi vplivala na njegovo srce.

Macary je bil popolnoma zatopljen v branje. Bral je poglavje za poglavjem. Bral je tudi, kako so se nekateri bolniki čudežno ozdravili, ker so rabili vodo iz studenca, kateri je začel izvirati v lourški votlini. Ko je to bral, tu se je stresel. Dejal je: „Tudi jaz bi se ozdravil, ko bi mogel dobiti te vode!“

Ni se torej samo vera povrnila v njegovo srce, ampak z vero vred mu je tudi upanje srce napolnilo.

Bukve je odprl, ko je zora napočila, predno je solnce zašlo, bile so prebrane.

Molitev za trdovratne grešnike.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

O Gospod, Ti si pripeljal na pravo pot zastaranega grešnika, o katerem smo slišali danes. Ti si mu zopet podelil dušno življenje! To nas navdaja z upanjem, da tudi nas gotovo ne boš zapustil!

Iz vsega srca Te prosimo danes za trdovratne grešnike in prosimo Te, sliši našo molitev in jo milostno usliši.

O Gospod, s Svojimi vsevidnimi očmi gledaš neštevilno trdovratnih grešnikov, ki so vkleneni v svojih grehah in nimajo več prave moči, da bi se jih oprostili. Vzdihujejo pod jarmom hudih strastij in grešnih navad, katere jih vlečejo v hudobije. Hoteli so živeti brez Tebe, brez Tvojih postav, hoteli so na ta način prosti biti, pa to jih je zapeljalo, in s takim življenjem so le sami sebe vklenili v

neznosno suženjstvo. Zdaj jih pa vladajo grešne navade in jim zapovedujejo. Ker niso hoteli služiti Tebi, o Bog, ker se niso hoteli ukloniti Tvojim pravičnim postavam in zapovedim, morajo biti pokorni lastnim grešnim navadam. Zdaj jih tepejo biči, katere so si sami spletli!

O Gospod, kdo jih bo rešil iz te sužnosti? Nihče drugi jih ne more rešiti, kakor Ti! Zakaj Ti si njih Gospod in njih Odrešenik!

Ti si izganjal iz obsedenih duhove teme; izženi tudi iz duš trdovratnih grešnikov strasti, grehe in grešne navade, ki jih stiskajo in tlačijo.

Ti si sprejel izgubljenega sina, sprejmi tudi trdovratne grešnike!

Ti si odpustil prešestnici, odpusti tudi njim!

Ti si se usmilil očitne grešnice, ki je padla k Tvojim nogam, usmili se tudi njih!

Ti si sprejel v Svoj vinograd delavce, ki so prišli še le najstarejšo uro, in poplačal si jih; sprejmi tudi trdovratne grešnike v Svojo hišo in ne odganjaj jih zato, ker so se Te tako dolgo ogibali!

O Gospod, gani jih s Svojo milostjo in poišči jih, kakor poišče dober pastir izgubljeno ovčico! Pripravi Svojim izvoljenim, Svojim blaženim v nebesih novo veselje. Saj si sam rekel, da je v nebesih večje veselje nad jednim grešnikom, ki se izpreobrne, kakor nad devetindevetdeseterimi pravičnimi, ki ne potrebujejo pokore! O Gospod, naš Bog, vse-mogočni Oče, to je molitev, ki jo pošiljamo k Tebi iz dna srca! Prosimo Te, usliši jo! Prosimo Te v imenu Tistega, ki mu ne moreš ničesar odreči, v imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

P e t n a j s t i d a n .

Lavaur-ski mizar.

(Nadaljevanje.)

Dan, kateri je bil za Macary-ja začetek novega življenja, bil je ravno nedelja. To je bil 16. dan julija l. 1871, praznik Karmelske Matere Božje. Ta dan je bilo trinajst let, kar se je sveta Devica zadnjikrat prikazala Bernardki.

Bilo je okrog devetih zvečer. Dnevna vročina se še ni plegla.

„Ne morem več ležati“, dejal je Macary ženi, „moram malo ven na zrak! Pomagaj mi!“

„Kam boš šel, revež?“ odgovorila je žena. „Saj ne moreš hoditi.“

„To mi je vse jednako“, odvrnil je mož, „naj se pa pritožijo noge, če se hočejo. Dosti dolgo sem potrpel z njimi, zdaj naj pa noge z menoj potrpe.“

„Beži, beži! Pameten bodi . . .“, svarila ga je žena.

„Hočem iti ven“, dejal je mož, „da se malo oddahnem. Opiraj me.“

V tem je že vstal. Z jedno roko se je naslanjal na Virginijo, z drugo pa na močno palico; tako je šel na cesto in po cesti proti stolni cerkvi lavaur-skega mesta.

Noge so ga strahovito bolele. Ko bi ne bil imel tako trdne volje, gotovo ne bi bil hodil ob takih bolečinah.

Prišel je do hiše svoje sestre, ki je skozi okno gledala.

„Kam pa greš, France?“ zaklicala je.

„Če mi plača kdo dva vinarja, grem na most in skočim v vodo. Razbeljeno železo imam v nogah“, dejal je France.

„Pojdi k nam, bodeš malo počil“, rekla je sestra.

„Da bom počil?“ zaklical je France.

„Sirota moja! Jaz nič več ne vem, kaj se pravi počíti . . .“

Sestrino stanovanje je bilo pri tleh. France je šel noter in se je usedel ves upehan.

Nekaj časa so se pomenkovali.

Tu je prišel duhovnik po cesti. Bil je gospod Coux (izg. Ku), vikar stolne cerkve. Ko je šel mimo odprtega okna, spoznal je po glasu mizarja.

„Kako pa je to, Macary, da ste vi tukaj?“ zaklical je gospod zunaj. „Ali ste kaj bolji?“

„Še slabši sem, gospod“, dejal je mizar.

Gospod vikar je stopil noter. Nagovarjal je Macaryja, naj potrpi in naj se vda v voljo Božjo, potem je vstal in se poslovil.

„Moram iti“, dejal je, „da pripravim, kar je treba za pot. Jutri grem k Materi

Božji v Lourdes na božjo pot. Ali mi imate kaj naročiti?"

Ko je Macary zaslišal besede „k Materi Božji v Lourdes“, dvignil je živahno glavo po koncu.

„To pa, to, nekaj imam naročiti. Če se Materi Božji reveži kaj smilijo, usmili se pač lahko tudi mene. Povejte ji, da je tukaj v lavaur-skem mestu siromak, ki ima vse končane in gnjile noge, in recite ji, da bi ne bilo lepo, če bi mi ne pomagala, ako mi more pomagati. Sporočite ji, da toliko trpim, da več ni mogoče trpeti, in povejte ji, da ne morem več prestajati . . . Ali naj me ozdravi, ali pa naj mi smrt pošlje!“ . . .

„Tega pa že ne, da bi vam smrti prosil“, odgovoril je vikar smejaje. „Pa tudi mislim, da bi me Mati Božja ne uslišala“.

V tem se je Macary domislil bukev, ki jih je pred kratkim bral; pred oko so mu stopila čudežna ozdravljenja, o katerih je bral v teh bukvah, in polastilo se ga je nedoločno, a hkrati krepko in trdno upanje.

„Gospod“, dejal je resno, „bodite tako dobri in prinesite mi malo lourške vode pa molite za-me“.

„Bom“, odgovoril je gospod.

V sredo po tistem, t. j. 19. julija, prišla je zvečer k Francetu Macaryju sestra, h kateri je bil šel v nedeljo s tako težavo in

pri kateri se je sešel z gospodom vikarjem. Gospod se je bil že vrnil z božje poti in je poslal Macary-ju po njegovi sestri majhno steklenico lourške vode, nekako petino litra.

„Zdaj sem pa dober!“ zavpil je Macary ves navdušen. „Zdaj bom pa brž zdrav. Na svidenje, sestra!“

Vstal je s stola in je šel v svojo sobo opotekajoč se, opirajoč se ob zid in naslanjajoč se na ženo. Potem je pokleknil in molil. Goreče se je priporočil Materi Božji.

Nato je odvezal ovoje in obveze od nog in je s čudežno vodo umil otekline in gnojne rane. Med tem je pa molil iz dna srca. Ostalo mu je še pol steklenice vode.

„To boš pa izpil!“ dejal je sam sebi. In izpil je, kar mu je še ostalo.

Obveze, ovoji in trakovi, v katere je navadno zavijal noge, ležali so na postelji. Macary je imel navado, da je zvečer obveze lepo zvil; tako jih je drugo jutro ložje rabil. Ta večer je pa drugače naredil. Vera tega osornega človeka je imela nekako robato podobo. Pograbil je vse obveze, začel jih je trgati, zmečkal jih je v kepo in jih je z vso silo vrgel v kot.

„Lahko noč, obveze in trakovi!“ dejal je, ko jih je zalučil v kot. „Ker je Mati Božja toliko drugih ozdravila, bode gotovo tudi mene!“

Macary-jeva žena je bila dobra kristijana, pa ni imela tako neomahljivega zupanja. Ko je videla, kaj mož počenja, nasmejala se je žalostno, zmajala je z glavo in je dejala sama pri sebi:

„Ubogí mož, kako boš jutri še rad poiskal obveze! Potem boš pa spet klel, da nas bodo ušesa bolela!“

Druge večere Macary dolgo ni mogel zaspati zaradi nog. Ta dan je pa hitro in trdo zaspal. Ženi se je to malo čudno zdelo, in odšla je po prstih v svojo sobo ter se je podala spat.

Vrata med obema sobama so bila odprta.

O polnoči se je Macary zbudil. Sicer so ga vselej noge bolele, zdaj pa ni čutil nikake bolečine. Potipal je noge z rokami, pa grč ni bilo več!

„Žena“, zavpil je, „ozdravljen sem!“

„Ljubi moj France, tebi se sanja“, odgovorila je ta v sosednji sobi, „tebi se sanja!... Le zasp!“

„Nič se mi ne sanja“, rekel je Macary; „saj sem noge potipal.“

V tem ga je spanec premagal in zopet je zaspal. Če se je prav silno začudil vsled naglega ozdravljenja, vendar se je bil njegovega ozdravljenega života polastil tak spanec, da ni mogel ostati zbujen.

Ko se je zjutraj spet zbudil, videl je, da so noge popolnoma zdrave; oteklin, grč in turov ni bilo več. Noge so imele zopet pravo podobo; koža je bila gladka in cela. Ko je to videl, sklenil je roke in je zaklical:

„O Bog! O lourška Mati Božja!“ Potem je ves razburjen poklical ženo. Žena se je ustrašila čudnega glasu, mislila je, da jo na pomoč kliče, in je brž prihitela. Toda kar stresla se je, ko je videla, kaj je. Pokleknila je, naslonila glavo na posteljo in je začela jokati.

Macary je poskusil hoditi. Šel je lahko ter ni čutil ne bolečine ne kake težave. Zdaj je tudi sam pokleknil in je molil. Potem je hitel v delavnico, prijel je težko desko, dejal jo je na skobeljnik, pritrdil jo in je začel skobljati. Čutil je, da se mu novo življenje preliva po žilah. Zdelo se mu je, da je postal zopet mlad.

Prišel je sin Karol, ki je hodil vsako jutro gledat, ali je kaj dela. Začuden je zavpil:

„Kaj pa je to, oče? Vi ste vstali in delate? . . . Kaj pa se je zgodilo?“

„To se je zgodilo, da mi je lourška voda pomagala. Pogledaj sem!“

In pokazal mu je ozdravljene noge. — Kakor poprej mati, tako zdaj tudi sin kar govoriti ni mogel. Objel je očeta in je jokal.

Še tisto jutro je šel mimo Macary-jeve hiše gospod vikar Coux. Moralo se mu je muditi, ker je šel zelo hitro. Macary je brž zaklical za njim skozi okno:

„Dobro jutro, gospod! Mati Božja je uslišala vas in mene. Zdrav sem!... Pojdite gledat!“

Gospod ga pa menda ni prav razumel, ali pa je mislil, da se mizar norčuje z njim. Zato je rekel:

„Že dobro, že dobro! Meni se mudi!“
In je hitel naprej.

Še tisti dan je vikar zopet šel mimo Macary-jeve hiše. Macary je urno skočil za njim, dotekel ga je in mu je hitel dopovedovati:

„Gospod, davi sem za vami vpil, da sem zdrav. Pa sem koj videl, da mi ne verjamete. In vendar je res; sami lahko pogledate. Mati Božja me je rešila!“

„Ali je mogoče?“ zaklical je gospod in je kar obledel.

Šla sta v hišo Macary-jeve sestre, kamor je bilo najbližje. To je bila tista hiša, v kateri je pred tremi dnevi Macary naprosil vikarja, naj mu prinese lourške vode.

Že na cesti se je zbralo polno ljudij okrog Macary-ja in vikarja. Šli so tudi v hišo za njima. In Macary je vsem kazal svoje ozdravljene noge.

„Zdaj pa, gospod vikar“, izpregovoril je Macary, „zdaj pa, ko mi je Mati Božja telo ozdravila, treba bo še dušo ozdraviti. To bote pa vi naredili...“

France Macary je bil ves izpremenjen. Poprej ni imel nič vere, preklinjal je in se rotil, da ga je bilo strašno slišati. Prvo nedeljo po ozdravljenju so ga pa videli v cerkvi, ko je s celo družino pri mizi Gospodovi prejel Boga, katerega je prej tako dolgo klet.

Solze so mu tekle po obrazu, in cela cerkev je bila z njim vred ginena. Kakor je v nebesih večje veselje zaradi jednega grešnika, ki se spokori, kakor zaradi 99 pravičnih, tako se tudi že tukaj na zemlji vsi pošteni veselé, če vidijo, da se je izpreobrnil velik grešnik; za ljudstvo stolne duhovnije lavaurskega mesta je bil ta dan velik praznik.

Molitev za trdno voljo.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Tudi mi, o Gospod, tudi mi smo bolni! Nimamo namreč moči, da bi prav živeli. Namesto, da bi bili goreči, zanemarjamo svoje dolžnosti.

Gospod, pomagaj tudi nam, da bomo napredovali na poti čednosti, da ne bomo zaostajali, ali pa celo nazadovali. Na poti krščanske popolnosti je treba zmeraj napredovati; kdor ne napreduje, nazaduje.

Odpovedali smo se smrtnim grehom, ki vodijo v večno pogubljenje in ki večkrat že na tem svetu storé grešnika nesrečnega. Cutimo pa, da še nismo dosti ukrotili hudega nagnenja v sebi, in da se naše srce skrivaj še nagiba k prepovedanemu veselju. O Bog, očisti nam srce, utrdi nam voljo, podpiraj nas, da nam volja ne opeša v dobrem! Amen!

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Š e s t n a j s t i d a n.

Lavaurski mizar.

(Konec.)

Glas o tem dogodku se je urno razširil po mestu in po okolici, in ljudje so se neznano čudili.

Macary je obiskal svoje tri zdravnike. Ni mogoče dopovedati, kako so se začudili, ko so ga ugledali. Bolezen njegova je bila neozdravljiva; imel je to bolezen trideset let; v nobenih zdravniških bukvah se ne bere o takem dogodku . . . In vendar je stal Macary zdrav pred njimi, brez oteklin in brez ran. Videli so pred seboj nekaj, česar vednost ne pozna, in kar je vzvišeno nad naravo. Poprej sta bili nogi taki, da ju ni bilo mogoče pogledati; zdaj pa ni bilo drugega sledu na njih, kakor samo na desni nogi je še ostala majhna bunčica, kot nekaka priča prejšnje bolezni.

„Gotovo, gotovo“, dejal je doktor Ségur, „če še bolj natančno preiskujem, *ne morem zapaziti drugega*, kakor nekatere sledi tistih velikih oteklin.“

„Res je“, povzel je doktor Rossignol, preiskujoč ozdravljenca, „*snaki bolezni so hipoma izginili!* In od tistih velikih grč ni ostalo drugega, kakor ta-le tukaj, ki je očitno zmanjšana.“

„*In še sence ni o tem, da bi kaj kri zastajala v njej*“, dejal je čudeč se doktor Bernet. „Najbolj čudno je“, govoril je ta zdravnik dalje, „da so otekline in grče *popolnoma izginile*, in da se namesto njih čutijo samo drobne in trde kite brez krvi, ki se sučejo pod prstom. Na obeh nogah ima

žila safena pravilno smer in pravilno debelost . . . Macary je imel, kakor vemo, *neozdravljivo* bolezen. *Vsi zdravniki so istih mislij, da se take žile same ob sebi nikoli ne ozdravijo, da jih ni mogoče ozdraviti s kakimi polajšujočimi sredstvi, da jih še manj more kdo hipoma ozdraviti, in da se ta bolezen neprenehoma hujša . . .* Tukaj je pa bolezen v jedni noči popolnoma izginila samo vsled tega, ker je bolnik noge umil z rutico, namočeno v lourški vodi!“

„To-le ozdravljenje, ki se je zgodilo samo ob sebi, zdi se mi še toliko bolj čudno“, priznal je doktor Ségur, „ker *vednostne knjige ne omenjajo nobenega takega dogodka.*“

„Mora se priznati“, rekel je naposled doktor Bernet, „*da res noben pisatelj ne poroča, da bi bil kdaj videl kaj takega ali podobnega. Veda takšnega ozdravljenja ne more razložiti.* Ko bi prav ne imeli nobenih drugih dokazov o tem dogodku, kakor samo, kar zdaj na Macary-ju vidimo, morali bi z ozirom na nekatere posebnosti njegove boleznj reči, da se je z njim zgodilo nekaj nenavadnega, ali, da rečemo naravnost, nekaj *n a d n a r a v n e g a.*“

Po besedah ravno tako so se izrazili drug za drugim v imenu človeške vede trije sloveči zdravniki, katerih imena smo našteli.

Te odkrite in določne besede se nahajajo v njihovih pismenih izjavah, katere smo do črke prepisali. Na koncu šmarnic so kot dokaz celotno ponatisnena potrdila teh treh zdravnikov, in njihove podpise sta legalizovala maire (izg. mer = župan) in pod-prefekt.

Tisti, ki tajé vse, kar je nadnaravnega, zahtevajo zanesljivih dokazov in terjajo taka potrdila, katera so izdali učenjaki. Tukaj je imajo! —

Dva meseca po tistem, 18. septembra, nesel je Macary v Lourdes svoje obveze, ki so bile tihe priče njegove bolezni.

Še sedaj se tam vidijo; polagoma bodo pa razpadli ti ginljivi spominki, kateri obiskovalca opominjajo velikega čudeža, ki ga je Bog storil Macary-ju.

Globoka čutila so obhajala Macary-ja, ko je klečal ob posvečenih skalah massabielle-skih pred tisto, ki mu je tako čudovito prihitela na pomoč in ga ozdravila. Kaj je čutil takrat, pripoveduje sam v pismu, ki je imamo pred seboj.

„Padel sem na kolena“, piše Macary, „in kakih pet minut najmanj je bilo moje srce tako prešineno, da sem zastonj poskušal moliti in nisem mogel nobene besede spraviti iz sebe. Še-le, ko sem se razjokal, bilo mi je mogoče moliti in zahvaliti se dobrotljivi Materi. Gospod, do smrti ne bom pozabil

tega trenutka... Oh, ko bi naši prostomisleci nekoliko mogli okusiti srečo, ki jo uživa človek take trenutke, spoznali bi pač naglo, kako se razlikuje naša vera od njih naukov!“

Te besede pričajo, da se je Macary tudi na duši popolnoma izpremenil, ne le na telesu. Od tega dne dalje je samo delal in molil. Zelo je bil vesel, ker mu je Bog vrnil zdravje, brez primere veliko bolj pa je bil vesel tega, da je postal zopet dober kristijan. Sv. evangelij nam popisuje veselje dobrega pastirja, ki je našel izgubljeno ovco; nič nam pa ne pravi, kako neizmerno je bila ovca vesela, ko je prišla nazaj v hlev, kako je bil vesel izgubljeni sin, ko ga je oče zopet objel, in kako je vesel grešnik, ko se spravi s svojim Bogom. To otroško veselje, to tiho, nedopovedljivo radost je pa užival France Macary v polni meri.

Vsak večer je šel v cerkev, ko je odložil delo, in je ostal po jedno uro pred Najsvetejšim Zakramentom.

Postal je goreč, kakor apostol. Hotel je izpreobrniti celi svet. Ako je n. pr. bral v kakem časniku, da je kdo čudeže tajil, brž je odložil delo, vzel je pero v roko, pisal je pismo uredniku tistega časnika in mu je natančno popisal čudež, ki se je njemu zgodil. —

Prihodnje leto, 24. junija, pomikalo se je po cesti proti lourški votlini kakih tisoč ljudij v procesiji. Bili so lavaur-ski meščani. Na čelu procesije se je bliščala mogočna zastava, na kateri sta bili zapisani dve letnici v spomin, da je Marija že dvakrat rešila lavaur-ske meščane; v 14. stoletju jih je rešila kuge, v 16. stoletju pa sovražnikov. Od teh dveh starih letnic se je pa razlikovala z velikimi zlatimi črkami zapisana letnica iz najnovejšega časa. Zapisano je bilo namreč: 19. julij 1871. To je bil dan, ko se je zgodilo ozdravljenje, katero tukaj opisujemo. Na drugi strani zastave se je bralo: *Mariji brez madežni, hvaležno lavaur-sko mesto*. Mož pa, ki je nosil zastavo, to znamenje hvaležnosti celega mesta, bil je France Macary.

Od tega časa se je prišel vsako leto zahvalit v Lourdes. —

Tri leta po tem, 21. oktobra 1875, žalovalo je lavaur-sko mesto. Nešteta množica je spremljala na pokopališče truplo priljubljenega rokodelca in občespoštovanega moža. Frančišek Macary je umrl nagloma!

Nič ni bil bolan, nikakih bolečin ni čutil, ampak smrt je prišla nepričakovano. Bolezen se ni prijela tistega, ki ga je Mati Božja čudežno ozdravila. — Štiri leta je

živel kakor svetnik, zdaj je pa sklenil svoje zemeljsko življenje in je vstopil v večno življenje v nebesih.

Molitev. Pogled v nebo.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

O Gospod, zgodba, ki smo jo slišali, začela se je na zemlji z žalostjo in se je dokončala pred nebeškimi vratmi.

Upajmo, da se bomo tudi mi kdaj pridružili bratom, ki so že dosegli večno zveličanje po zasluženju Jezusa Kristusa. Upajmo, da bomo tudi mi kdaj prebivali v kraljestvu, katero je Jezus pripravil svojim služabnikom. To upanje naj nam lajša trpljenje in težave tega življenja!

Tam se bodo zbrali, tam bodo počivali vsi tisti, ki hodijo po stezi, katero kaže Tvoj evangelij, o Gospod! Vsi, ki Te iščejo, bodejo Te tam našli; vsi, ki Te ljubijo, bodejo Te tam gledali. Tam se bodo zjedinile

vse dežele in vsi časi; tam se bodo spoznali dobri iz vseh stoletij in pravični iz vseh krajev, ter bodo skupaj prebivali, kakor jedna družina; kakor jedna večno srečna rodbina se bodo tam skupaj veselili tisti, ki niso nikoli grešili, in tisti, ki so se skesali svojih grehov, device, mučeniki, usmiljeni in dobrotljivi, sploh najplemenitejši duhovi vseh časov.

V nebesih ne bo nobenega grešnika več, nobenega hudobneža; nobena pregreha, nobena napaka ne bo več motila večnega soglasja v tem srečnem kraljestvu!

O Gospod, dobro spoznavamo, da nismo vredni, da bi prišli v nebesa, zakaj naših grehov je brez števila. Zato te prosimo, daj nam milost, da se izpreobrnemo, da začnemo drugače živeti!

In vi, angeli in svetniki v nebesih, pomagajte nam, prosite za-nas, da se vam tudi mi kdaj pridružimo in se z vami veselimo vekomaj! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Ivana Fontenay-ska.

Gosp. Henriku Lasserre-ju.

Autun, 10. septembra 1882.

Ne veste, gospod, kako teško Vam dovoljujem, da smete objaviti spis, ki ste mi ga poslali. Ne morem Vam povedati, kako mučno mi je, ker bote pred tisočerimi očmi bralcev razodeli najskritejše moje osebnosti.

Ker bi pa bilo morebiti sveti Devici v proslavo, če razodenemo njene dobrote, zato se hočem premagati in izjavljam, prav tako kakor moja rodbina, ki je z menoj vred na tem pismu podpisana, — da je ta popis popolno resničen.

Vendar naj dostavim, da ste v njem nekatere osebne stvari predobro obsodili in prelepo opisali. Srčno želim, da bi to izpustili.

*Ivana - Marija Fontenay-ska,
otrok Marijin.*

*M. Fontenay-ska,
roj. plem. Froissard-Broissia.*

E. Fontenay-ski. ||| Henrik Fontenay-ski.

Jos. Fontenay-ski, S. J.

Odgovor na prejšnje pismo:

Les Bretoux (izg. Le Bretú), 12. sept. 1882.

Sami veste, gospodična, da slava svete Device ne dopušča, da bi prikrival tako nenavaden dogodek, čegar priča sem po previdnosti Božji nekdej sam bil pri lourški votlini. Zgodil se je ta čudež nekoliko Vam v prid, brez dvoma; veliko bolj pa se je, — verjemite mi, — to zgodilo v dušni blagor in v izpodbudo krščanskega ljudstva.

Kar se tiče sodbâ in opisovanja osebnostij, ne morem se odreči pravicam, katere ima zgodovinar, dasi mi je žal, ker Vam s tem napravljam nekoliko muke. Oprostili mi bote, če objavim te vrstice tako, kakor mi jih je narekovala odkritosrčnost in resnicoljubnost.

Prosíte lourško Mater Božjo, naj blagoslovi ta spis in naj po njem razliha v vsa srca vero, upanje in ljubezn.

Henrik Lasserre.

Gosp. Henriku Lasserre-ju.

Lourdes, 16. septembra 1882.

Prebral sem Vaš spis, gospod! S spoštljivo natančnostjo popisujete dogodbo, ki se tiče tudi mene, in katera mi je v najmanjših podrobnostih že dolgo časa znana. Veseli me, da morem svoje potrdilo pridružiti spričevanju rodbine Fontenay-ske.

*Musy-ski,
župnik v Chagny-ju.*

Sedemnajsti dan.

Ivana Fontenay-ska

(izg. Fontné-ska).

Leta 1865 je bila Ivana osemnajst let stara. Bila je krepka, zdrava in živahna. V vsakem vremenu je šla na prosto, ni se ustrašila ne vročine, ne dežja, ne viharja.

Vzgojena je bila v samostanu Presvetega Srca Jezusovega v Nancy-ju (Nansí-ju); pobožne in učene učiteljice so jo izobrazile tako, da je postala omikana pa tudi pobožna. Ivana je posebno goreče častila brezmadežno Devico Marijo. Svojemu krstnemu imenu je vedno pridevala ime nebeške Kraljice. Vstopila je tudi v družbo Marijinih otrok, zato se je zmiraj podpisovala tako-le: „Ivana-Marija, otrok Marijin.“

Njen oče je bil iz plemenite rodovine in se je pečal z umetnim steklarstvom. Gospod Fontenay-ski je bil namreč vodja sloveče baccarat-ske (bakará-ske) tovarne za steklo.

Ne moremo si misliti srečnejšega človeka, kakor je bila Ivana. Imela je vsega dosti, kar si je želela. Prihodnost ji je obetala samo srečo, samo veselje, najmanjše skrbi ni imela. Kaj je manjkalo Ivani? — Nič!

Gospod Fontenay-ski, oče Ivanin, bil je zelo dobrotljiv in usmiljen. Njegovi delavci so se zaupljivo zatekali k njemu, vedeli so, da najdejo vselej pomoči pri njem. Ni vodil delavcev le pri delu, ampak tudi v pobožnosti jim je kazal pravo pot. Zakaj bil je zgled pravega kristijana, zgled krščanskega tovarnarja. Ravno takega duha je bila njegova soproga, gospa Fontenay-ska. In svoje stariše je lepo posnemala hči Ivana, katero so večkrat videli, ko je nesla težek zavoj pod pazduho in izginila z njim v hišo kakega reveža ali bolnika.

Božji blagoslov je bil v tej družini. Srečni so bili v telesnem oziru, srečni so bili pa tudi glede na dušno življenje. Zakaj kakor sta bila oče in mati pobožna, tako so bili otroci nedolžni. Bilo je pet otrok, pa sta dva umrla, tako da sta bila razven Ivane samo še dva brata: Henrik in Jožef. Henrik je bil že odrasel in je pomagal očetu, Jožef pa še dvanajst let ni bil star in je živel v najprijetnejših letih — v otroški dobi. Vsa družina je bila nepopisljivo srečna. Kaj je pač manjkalo tej rodbini? — Nič!

Toda motimo se. Nekaj je manjkalo tej družini in Ivani — manjkalo jim je križa!

Nekega dne bi se bila Ivana kmalu ubila. Ali so se konji splašili, ali voznik ni pazil — voz se je zvrnil in je padel na Ivano.

Poškodovana ni bila nič. Vendar, ko je še enkrat pozneje padla s konja, pokazali so se slabi nasledki; iz tega se je razvila dolgotrajna bolezen.

Od začetka ji ni bilo drugega, kakor da je bila zelo oslABLJENA, in dovolili so ji še, da je šla z materjo l. 1867 v Rim. Že z mladega je želela iti v Večno mesto, zdaj se ji je ta želja izpolnila, in ostala je v Rimu dva meseca.

Videla je papeža Pija IX. in prinesla je iz Rima za spomin rožni venec, ki ga je sv. Oče držal v roki celi čas, ko je z materjo in z njo govoril.

Ivani se je posebno vtisnil v spomin neki dogodek iz tega potovanja. Z materjo sta se sprehajali okrog Rima in sta hipoma zagledali pred seboj naslednika sv. Petra. Prišel se je tudi sprehajat. V bližini pa je čakal voz. V tem trenutku je začel kapati dež, in sv. Oče je hotel sestiti nazaj v voz. Ivana je pa tekla k njemu, pokleknila na tla in rekla:

„Sv. Oče, blagoslovite me!“

Namestnik Kristusov je stegnil svoje častite roke nad njo in jo je blagoslovil. Potem je pa dostavil besede:

„In Mati Božja te bo tudi blagoslovila.“

To romanje v Rim, to krasno potovanje po čarobnih ravninah onstran Apeninov,

in vse, kar je tista dva meseca videla, bilo je največje veselje, ki je je Ivana užila v svoji mladosti. Mineval pa ji je čas veselja, bližali so se dnevi boleznin in trpljenja.

Za časa potovanja v Rim se je začela bolezen razvijati. Kakor se večkrat zgodi, začele so tudi Ivano najprej noge boleti. Poprej se je rada gibala, zdaj se je pa vsake hoje, vsake poti ustrašila in je le počivala. Najmanjši sprehod jo je utrudil, da je morala sestiti, ali pa se uleči.

Taka je bila Ivana, ko se je vnela francosko-pruska vojska, in so prišli Prusi v njen domači kraj, v Baccarat. Za časa vojske je mnogo strahu prestala, kar ji je močno škodovalo, tako da je bila koncem vojske veliko slabša. Oslabljeni udje ji niso počili, če ni ležala. Po cele dneve je preležala na mehkem stolu in si je z branjem kratila čas, ali pa je sklenila roke in je molila ter prosila nebeškega Tolažnika polajšanja.

Med knjigami, katere je brala ali pregledovala, bila je knjiga *Lourška Mati Božja*, katero je brala in premišljevala cel teden. Brala je v tej knjigi, koliko se jih je čudežno ozdravilo v Lourdes-u samo po priprošnji Matere Božje.

To branje je navdalo Ivani misel, da bi tudi njo lahko peljali v Lourdes in po-

prosili ondi pomoči. Sicer je mislila, da bi se ne spodobilo zahtevati čudeža, in da se čudeži godé samo svetim ljudem, vendar jo je gnalo v Lourdes.

Uboga Ivana je bila pa kakor cvetlica, ki jo veter na vse strani nagiblje, in kmalu je pozabila Lourdes-a in tega, kar je o njem brala. —

Gospa Fontenay-ska je bila skrbna mati. Sama je stregla hčeri in ni pustila, da bi bil kdo drugi skrbel za-njo. Vstajala je po noči, kadarkoli je bilo treba, in si skoraj potrebnega počitka ni privoščila. Ako je bolnica tudi le nevedé zastokala, prihitela je že mati k njej. In ukaze zdravnikove je skrbna mati izpolnovala, kar je bilo najbolj natančno mogoče. Sploh, bila je zgled dobre matere!

Molitev za krščansko življenje.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Gospod, vsak dan vidimo, kako se ljudje trudijo, kako delajo, da bi si olajšali življenje, da bi se jim bolje godilo. Kako skrbno se ogibajo vsega, kar bi jim utegnilo pokvariti zdravje!

Kako skrbé, da bi si podaljšali življenje! Neverjetno je, kako se trudijo za ta svet. Ne ustrašijo se skrbij, ne dela, ne trpljenja, da si le poslajšajo življenje, da se le umaknejo smrti, kolikor je mogoče.

In kaj je pač to, če si za nekaj trenutkov podaljšamo telesno življenje? Veliko več vredno je, če si zagotovimo večno življenje, večno veselje v nebesih! Za to bi se bilo treba mnogo bolj truditi, kakor za revno življenje na tem svetu!

Gospod, pouči nas, da življenje na tem svetu ni nič drugega, kakor pot, ki nas vodi do pravega namena. Napolni nam srce z zaničevanjem do vsega, kar nima cene za večnost! Nagni nas, da bomo spoštovali in ljubili to, kar nam koristi za večnost, da si bomo prizadevali za dobra dela, ki nas bodo spremljala tudi na oni svet in nas bodo rešila pri sodbi!

Opominjaj nas vedno, o Gospod, da smo ustvarjeni za nebesa, da se

moramo truditi za večno zveličanje in ne toliko za minljivo življenje na tem svetu! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Osemnajsti dan.

Ivana Fontenay-ska.

(Nadaljevanje.)

Povsod so iskali zdravja bolni Ivani. Gospa Fontenay-ska bi bila rada peljala svojo hčer k vsem zdravnikom celega sveta, da bi jo bili le ozdravili. Toda človeška učenost je slaba in ne more vsega.

Najprej so seveda poprašali domačega zdravnika, gospoda Mangin-a (izg. Manžén-a), ki je Ivano dobro poznal in ki je vedel, kako se je bolezen začela. Gospod Mangin je bil dober zdravnik in si je vse prizadel, da bi rešil Ivano. Poslal jo je v Aix (izg. E) v toplice, kjer je bila dve poletji, leta 1869 in l. 1870, pa ni nič pomagalo, bolezen je bila vedno hujša.

Po nasvetu stričevem peljala je zdaj gospa Fontenay-ska hčer v Besançon (izg. Bezansón) k doktorju Labrune-u (izg. Labrín-u),

ki je bil zelo sloveč zdravnik. Ta je dejal, da je bolnica že preveč oslABLJENA, in da bi ji navadna zdravila bolj škodovala kakor koristila. Zato jo je začel zdraviti s homeopatičnimi kroglicami, pa je bilo tudi brez uspeha, bolnica ni bila prav nič boljša; vsled tega sta šli v Strassburg k zdravniku Schustembergu. Ta je pa rekel:

„Napačno ste jo zdravili! Prvič ste zašli na desno, drugič na levo, prava je pa samo srednja pot. Samo mrzla voda jo bo ozdravila, to jo še lahko reši.“

Poprijeli so se torej mrzle vode, ki pa tudi ni čisto nič pomagala.

V tem času je minulo trideset let, kar je bil gospod Fontenay-ski vodja baccarat-skih steklaren, zato je pustil to službo ter se je podal v svoje rojstno mesto, v Autun.

V Autun-u je bil zdravnik Lagutte (izg. Lagít), ki je bil prijatelj gospoda Fontenay-skega. Poklicali so ga. Ko je preiskal bolnico, prepričal se je, da se je prejšnjim boleznim pridružila tudi bolezen v sapniku, in zavrgel je popolnoma, kar je ukazal njegov prednik doktor Schustemberg. Dejal je:

„Ne z mrzlo vodo, ampak z gorko vodo jo morate zdraviti. Pojdite nazaj v Aix v toplice!“

„Oh, kdo bi mi pokazal pravi pomoček, s katerim bi svoji hčeri dobila zdravje!“

Tako je vzdihovala uboga mati in povsod je iskala sveta in zdravila.

Hčeri je pa zmiraj bolj ugašalo življenje. Kri ji je slabela in pešala, vedno ji je bilo mraz. Mati se je domislila zdravnika Bouchacourt-a (izg. Bušakúr-a), ki je srečno ozdravil njenega najstarejšega sina Henrika, kateremu so v vojski prst odstrelili, in peljala je Ivano k njemu v Lyon (izg. Lión). Nasvetoval je spet drugo zdravilo in je ukazal, naj mati pelje Ivano v Cannes (izg. Kan), na obrežje Sredozemskega morja, kjer je podnebje posebno milo in gorko. Tam naj se greje ob solnčnih žarkih, to bo dalo novega življenja njenemu premraženemu telesu.

Mati je ubogala in je šla z Ivano na rajsko - lepo obrežje napoule-skega (izg. napúl-skega) zaliva, v zdravišče Cannes. Tukaj bivajoči tujci in tudi domači so hitro zapačili mlado bolnico, ki se je opirala na mater in je hodila z največjo težavo. Videli so, kako je zmeraj skrbno gledala, koliko korakov je še do stola ali do klopi, kamor je mislila sesti. Ko je pa sedla, zavila jo je postrežnica precej v debele ogrinjače in gorke rute. —

Na tak način je minulo šest let. Ivana je zbolela l. 1867, zdaj se je pa pisalo že 1873. To so bila dolga leta, leta bridkega trpljenja! Bolezen je postajala vedno hujša, Ivana je imela vedno manj moči in manj življenja.

Nekaj posebnega je bilo vzrok, da so se zdravniki tako zelo motili in svetovali tako različna zdravila. Ivana namreč nobenemu zdravniku ni povedala, da tudi znotraj čuti bolečine. Mislila je, da te bolečine niso v zvezi z drugo boleznijo, in ker je ni ravno posebno bolelo, rekla je:

„Da bi me le ta-le slabost minula, in da bi le hoditi mogla, pa bom zadovoljna. Druge težave naj bodo Bogu v čast!“

Notranje bolečine so bile nasledek tega, da je voz padel na Ivano; nekaterim zdravnikom se je sicer zdelo, da se je morala bolnica katerikrat poškodovati, vendar gotovega niso vedeli, ker jim sama ni nič povedala. Ščasoma so pa bolečine tako narasle, da jih ni mogla več prikrivati. Ravno ko je bil zdravnik Buttura (izg. Bitirá) pri njej, poprijelo jo je tako hudo, da je vpila. Zdaj je do pičice vse povedala doktorju, in poslal jo je v sosednje mesto Menton (izg. Mantón) k slovečemu angleškemu zdravniku Bennet-u (izg. Bénet-u), ki ji je hotel zdravje s tem vrniti, da jo je žgal. A tudi to je bilo zastoj. Izziganje ji je le še povečalo bolečine. — Ivana se je začela braniti, vedno težje je prenašala muke, katere ji je napravljaval angleški zdravnik. Zato ji je bilo prav všeč, ko so doktorja Bennet-a nenadoma poklicali na Angleško; zdaj so jo vsaj

v miru pustili tako dolgo, da se je zdravnik vrnil.

Ko je gospod Fontenay-ski izvedel, kako je hčeri, prihitel je iz Autun-a. Oče in mati še nista obupala in sta se še zmeraj zanašala, da jima bodo zdravniki ozdravili Ivano. Oba sta ji prigovarjala, naj se nikari ne ustavlja zdravniku, naj se uda in potrpi.

„Če zaradi sebe nočeš potrpeti“, rekla sta, „potrpi vsaj zaradi naju.“

Ivani je pa zdaj prišlo na misel nekaj, kar je že davno brala, in kar ji je že davno izginilo iz spomina, ter je rekla očetu:

„Oče, pustila bom, naj delajo z menoj, kar hočejo, samo s tem pogojem, da me pustite v Lourdes, predno me zdravnik spet začne zdraviti.“

Stariši sicer niso pričakovali, da bi se Ivani zgodil čudež, bili so pa toliko krščanski, da niso hoteli Ivani odreči prošnje. Vendar so prej vprašali za svet gospoda Caverot-ja, Saint-Dié-skega (izg. Kavró-ja, Šen-Dié-skega) škofa, s katerim so bili znani. Škof je pa popolnoma odsvetoval. Dejal je, da bi bila največja nespamet, ko bi se bolna Ivana podala na dolgo pot od Cannes-a do Lourdes-a, in opomnil je Ivano, da ji Mati Božja lahko izprosi zdravje, če prav doma ostane in ne potuje v Lourdes. Ivana je pa iz celega srca želela, da bi jo peljali v

Marijino mesto; največjo žalost bi ji bili napravili, ko bi je ne bili pustili v Lourdes. Ko je zdravnik Buttura videl, kako reva želi romati k lourški Materi Božji, rekel je starišem, naj jo le peljejo v Lourdes, češ, ako ji odrečejo željo, škodovala ji bo žalost preveč.

Strahoma se je pripravljala mati za potovanje v Lourdes. Njo in hčer je zelo skrbelo. Slednjič sta vendar odpotovali in sta prišli v Lourdes 21. majnika leta 1873, na predvečer Vnebohoda. Oče, gospod Fontenay-ski, šel je ravno tisti čas iz Cannes-a domu v Autun, ker je bil ud odbora, kateri je pripravljal veliko romanje v Paray-le-Monial. Oče je sprejel to težavno nalogo, da bi s tem podpiral molitev žene in hčere pri lourški votlini. —

Ivana je imela zaupanje, vendar ni zaupala trdno. Ni imela tiste vere, ki gore prestavlja. Sama je pozneje pripovedovala:

„Nisem zaupala, da se bom ozdravila, in reči moram, nekaj me je oviralo, da nisem iz celega srca prosila zdravja.“ Omahovala je in je le na pol prosila. Vzdihovala je k Mariji: „O dobra Mati, izprosi mi vsaj, da bom mogla hoditi!“ Sirota je mislila, da je Bogu še le vseč, če ne zahteva preveč od njega, in ni se zavedala svoje nezaupljivosti.

Molitev.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Danes smo slišali, koliko je prepotovala ta bolnica, da bi dosegla zdravje. To potovanje nas spominja stare resnice, da je naše življenje na tem svetu tudi potovanje, dolgo potovanje, na katerem zastonj iščemo pravega miru — mir in srečo bomo dosegli še le konec zemeljskega potovanja.

Na tem potovanju se nam pridružujejo prijatelji in nas zopet zapuščajo, spremljajo nas stariši in se prezgodaj ločijo od nas, spremljajo nas bratje in sestre pa nas zopet zapusté, in sami moramo potovati dalje.

Samo Ti, o Gospod, nas nikdar ne zapustiš, Ti nas celo pot spremljaš; daj tudi, da bomo koncem zemeljskega potovanja prišli v nebeški raj, kjer si Ti, naš Odrešenik in naš Bog! Ti nas varuj na našem poto-

vanju, Tvoja očetovska roka naj nas brani hudega sovražnika!

O Gospod, nikdar ne bomo pozabili, da je na svetu vse minljivo, in da smo minljivi tudi mi ter da bomo nekega dne morali stopiti pred Tvoj sodnji stol. Tam nas bodo čakala vsa naša dela, dobra in slaba; kakor gora bodo visoko nakopičeni naši grehi, malo pa bo dobrih del. Oh, Gospod, takrat se nas usmili in nam bodi milostljiv sodnik! Usmili se nas pa tudi zdaj in nas podpiraj, da bomo bolj po krščansko živeli!

Daj tudi, o Bog, da bomo po smrti našli v nebesih tiste, s katerimi smo skupaj potovali v tem življenju! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Devetnajsti dan.

Ivana Fontenay-ska.

(Nadaljevanje.)

Gospa Fontenay-ska in hči sta se domislili župnika Peyramale-a, ki je bil v zvezi s prikazovanjem Matere Božje v Lourdes-u. Zato sta se namenili, da pojmeta k njemu k spovedi, ko prideta v Lourdes, in da ga bodeda poprosili sveta.

Župnik Peyramale jima je pomagal. Med devetdnevnic, ki sta jo opravljali v čast lourški Materi Božji, začela se je Ivani polagoma moč vračati!! Jedenkrat je že celo storila pet ali šest korakov in drugi dan po tistem je šla štirideset ali petdeset korakov daleč. Tretji dan je pa že precej lahko hodila. V tem je minula devetdnevnic. Prišel je 3. dan junija, ko je bila ravno obletnica Ivaninega in tudi Bernardkinoga prvega sv. obhajila. 3. dan junija je pa že šla Ivana peš z drugimi ljudmi vred k votlini in se le zopet vrnila v mesto. Čim dalje je hodila jvana, tem bolj se je čudila. Najbolj se je pa čudila, da jo ta pot ni nič utrudila . . . Šla je z materjo h gospodu lourškemu župniku.

Zdi se nam primerno, da tukaj vpletemo dogodek, ki nam ga pripoveduje sveto Pismo nove zaveze. Bralec naj pa primerja ta dogodek z našo povestjo. —

„Jezus je posilil svoje učence stopiti v čolnič in pred njim onkraj prepeljati, dokler množice ne spusti.“

„In kadar je bil množice spustil, je šel na goro sam molit. In ko se je bil večer storil, je bil sam tamkaj.“

„Čolnič pa so na sredi morja valovi sem ter tje metali; bil jim je namreč veter nasproti.“

„O četrti nočni straži pa je prišel k njim Jezus gredoč po morju. In ko so ga učenci videli hoditi po morju, so se prestrašili rekoč: ‚Prikazen je‘ in so od strahu zavpili.“

„Jezus pa jih je precej ogovoril rekoč: ‚Imejte zaupanje! jaz sem; nikari se ne bojte.‘“

„Peter pa mu je odgovoril in rekel: ‚Gospod, ako si ti, reci mi po vrhu vode k Tebi priti.‘ On pa je rekel: ‚Pridi! In Peter je stopil iz čolniča, in je šel po vrhu vode, da bi k Jezusu prišel.‘“

„Ko je pa videl silni veter, se je zbal, in ko se je začel topiti, je zavpil rekoč: ‚Gospod! reši me.‘“

„In zdajci je Jezus svojo roko stegnil, ga je prijel in mu rekel: ‚Maloverni! Pokaj si sumil?‘“

„In ko sta stopila v čoln, je veter nehal. Ti pa, ki so bili v čolnu, so prišli in so ga molili rekoč: ‚Res, Sin Božji si!‘“ —

Župnik je bil silno vesel, ko je videl, da bolnica hodi.

„Hvala Bogu in Materi Božji!“ zaklical je, „sedem let ste bili bolni, zdaj je pa vse minulo!“

„Vendar, gospod župnik, kar verjeti ne morem, da sem res zdrava“, odgovorila je Ivana.

„Kako je to?“ dejal je župnik. „Pomislite, kakšni ste prišli prejšnji teden v Lourdes; ležali ste na postelji in niste mogli ne stati ne sedeti; nositi so vas morali. Danes ste pa že toliko obhodili! Pri votlini ste bili, šli ste za procesijo, prihiteli ste sem k meni, pa še ne verjamete, da ste zdravi. Ali ste mari trudni?“

„Ne, gospod župnik; nič bolj, kakor zdrav človek.“

„Ali težko hodite?“

„Tudi ne“, odgovorila je Ivana.

„Ali vas kaj boli?“

„Nič“, odvrnila je. „Boli me nič ne, ampak zdi se mi, kakor bi mi nekaj manjkalo. Ne čutim nič tega, kar navadno čuti človek, kateremu se je zgodil čudež; nič me ni presunilo in pretreslo.“

„Pojdite, pojdite“, dejal je župnik „dvo-
mite ravno tako, kakor je dvomil sv. Peter,
ko je šel po vodi k Jezusu. Bojujte se proti
temu dvomu, da vas skušnjava ne premaga.

Jutri zjutraj pojdite v Paray-le-Monial, kamor bo prišla procesija iz vaše škofije. Tam se zahvalite Bogu za ozdravljenje, katero vam je izprosila Mati Božja.“

Ženski sta pritrdili župniku in sta odšli v svoje stanovanje.

Čim bolj sta pa premišljevali čudež, ki se je zgodil, tem bolj sta dvomili. Nikakor nista verjeli, da bi bila Ivana res popolnoma zdrava. In vendar je bilo vse prav, nobene težave ni čutila; samo bleda je bila še zmeraj. Premišljevali sta, kaj jima je storiti. Rekli sta: „Mati Božja gotovo želi, da bi tudi medve kaj pomagali... Ali bi ne bilo dobro z zdravili pomagati? Ne greva v Paray-le-Monial, kjer bo veliko hoje, pojdiva raje v Aix v toplice. Aix-ska voda dá človeku moč in bo gotovo še bolj potrdila ozdravljenje, katero je izprosila Mati Božja.“

Ko sta skovali ta čudni naklep, pripravili sta svoje reči za potovanje v Aix in sta šli spat.

Drugo jutro je hotela Ivana vstati, toda začutila je, da so noge popolnoma brez moči. Nikakor ni mogla vstati. Revica je bila spet taka kakor poprej.

Lahko si mislimo, kako se je ustrašila! Bila je že ozdravljena, zdaj je bila pa spet v stari bolezni! V rokah je že imela čudež, v

rokah je imela dragoceni nebeški dar, pa izginil ji je iz roke! Hči in mati sta bili čisto obupani.

„Tako sem bolna, kakor prej“, žalovala je uboga Ivana.

„Ali nisem bila neumna, ker sem mislila, da sem bila ozdravljena! Pojdiva v Aix! Pojdiva v Aix!“

Lourdes ji je postal zoprn. Zvonenje, procesije, ki so šle mimo oken, petje, — vse to ji je dejalo silno težko.

Lourški župnik ju je srečal, ko sta se peljali na kolodvor.

„Ali gresta v Paray-le-Monial?“ vprašal je.

„Ne, gospod župnik“, rekla je mati; „v Aix greva v toplice. Ivani se je bolezen povrnila...“ In razložila je župniku vse, kar se je zgodilo tisto jutro.

Župnik jo je poslušal zamišljen, in prišle so mu na misel besede, katere je govoril Jezus Petru, ko se je ta topil v morju.

„Zakaj sta dvomili, maloverni?“ rekel jima je, pomagati jima pa ni mogel, saj ni imel moči, da bi bil delal čudeže.

Dolgo časa je gledal za nesrečno bolnico, katera se je peljala dalje proti železnici. Na tihem je pa molil:

„O lourska Mati Božja, nikari ne jemlji nazaj svojih darov; kar se je zgodilo danes, naj bo samo poskušnja!“

Potrti in žalostni sta se podali mati in hči zopet po svetu iskat zdravja. Čim dalje sta prišli od Marijinega mesta, tem hujše bolečine je čutila Ivana. Bilo ji je tako hudo, da se nista mogli peljati do mesta Aix, ampak morali sta izstopiti na postaji mesta Montpellier (izg. Monpelié). Tukaj sta poklicali slovečega zdravnika Courty-ja (izg. Kurtí-ja). Zdravniku se je bolnica zdela zelo slaba. Rekel je, da bi se morala okrepiti, dobiti kaj moči, da bi bilo treba želodec spraviti v red, da se kri prav ne pretaka, in da njenemu životu manjka zdravih sokov. Naročil jima je, naj gresta najprej v Aix, v ondotne toplice, kjer naj ostaneta šest tednov; od tam naj se gre Ivana zdraviti v sveži zrak v Bride (izg. Brid), kjer naj bo tri tedne; potem naj pa gre v gorke toplice v Bourboule-o (izg. Burbúl-o), od koder naj pride nazaj k njemu v Montpellier, da bo z nožem odpravil, kar toplice ne bodo mogle ozdraviti. Ko bo to minulo, bota pa šli v Amélie-ske (izg. Amelí-ske) toplice v vzhodnje Pyreneje. "Tako je govoril sloveči montpellier-ski zdravnik ubogi Ivani, katera je zapravila prejeta ozdravljenje.

Molitev v skušnjavah zoper vero.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Ti, o Jezus, rekel si: „Blagor tistim, ki so čistega srca, ker Boga bodo gledali.“ In ker naše srce ni čisto, zato je slaba naša vera. Poželjivost, meseno nagnenje, posvetne skrbi, napuh, — vse to zatemnjuje naše duševne oči, — oči, katere so ustvarjene, da bi gledale Tebe, neustvarjeno Luč, kakor so telesne oči ustvarjene zato, da bi se veselile zemeljske svetlobe.

Ako nam oko zboli, in si ne moremo sami pomagati, ali ne hitimo tedaj k zdravniku, da nam pomaga? Gotovo, ne mirujemo prej, da imamo zopet zdravo oko. In kaj izgubimo, ako izgubimo oko? Nekaj minljivih žarkov solnca, katero si Ti ustvaril!

Kaj pa izgubimo, ako nam otemni duševno oko, da več ne vidimo

in več ne verujemo tega, kar si nam Ti razodel? Tedaj izgubimo Tebe samega, Stvarnika solnca! Tedaj izgubimo Tebe, za katerega je naša duša ustvarjena, katerega bi morala spoznati, občudovati, ljubiti in moliti!

To se nikakor ne sme zgoditi! Očisti naše srce, da bo čisto in zdravo tudi naše duševno oko! Daj nam milost, da bo naše duševno oko vedno čisto spoznavalo resnice, ki si jih razodel, in da bomo te resnice vedno s celo dušo verovali! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Dvajseti dan.

Ivana Fontenay-ska.

(Nadaljevanje.)

Tri ali štiri mesece je Ivana do črke natančno izpolnjevala ukaze montpellier-skega zdravnika. Sla je v Aix, v Brides in v Bourboule-o, pa nikjer ji ni pomagalo. Zmeraj večja žalost ji je težila srce. Videla je, da

se ji približuje smrt, in vedno manj je zaupala v zdravnike.

Sredi septembra je bila še v Bourboule-i in bila je tako slaba, da se ni mogla gani. Nekega večera je gledala s postelje skozi okno, ko je ravno solnce zahajalo, in rekla je materi:

„Mati, ljuba mati, pojdiva domov v Autun.“

„Saj morava še prej v Montpellier in v Amélie-ske toplice. Kaj pa misliš?“

„Pojdiva domov! Ne morem več prenašati tega večnega zdravljenja. Kakor medve živiva, ni nikomur podobno. Tako je, kakor bi bila pregnana iz domovine in iz domače hiše! Silno mi je dolg čas. Toplice, zdravila in potovanje mi je že strašno zoprno. Rada bi zopet živela v domači hiši, rada bi spet videla očeta in brata!“

„Toda, ljuba moja“, dejala je mati, „zdravnik Courty je rekel, da moraš iti na zimo v gorko podnebje.“

„Zdravnik Courty naj pravi, kar hoče. Jaz si želim domov. V okna bomo dejali blazine, duri bomo dobro zamašili in peč bolj zakurili. Po dnevu mi bote pa prinesli v sobo cvetic in imeli bomo pravo pomlad v sobi.“

„Kaj bo pa potem?“ vprašala je mati; Ivana pa nato ni vedela pravega odgovora,

ampak je začela jokati. Reči je hotela materi: „Potlej bom pa umrla“, toda ni si upala teh besedij izgovoriti.

Ivane tudi res ni nič drugega vleklo domov, kakor želja, da bi umrla pod domačo streho, da bi dušo izročila Bogu sredi med svojimi in da bi se zadnjo uro vsaj posloviti mogla od očeta in ljubih bratov. Ni mogla umreti v tuji deželi, v gostilni, sredi med neznanimi ljudmi, katerim ni bilo nič mari zanjo.

Mati se je vdala njenim prošnjam, in zapustili sta Bourboule-o.

Vrnili sta se domov v Autun. Malokaterega prijatelja ali sorodnika so pustili stariši k bolni Ivani, ker ji je vsak pogovor hudo dejal. Bila je tako izpremenjena, da so jo komaj spoznali, kateri so jo prej videli zdravo. Njene roke so bile tako slabe, da ni mogla sama jesti. Tri ali štiri tedne jo je morala mati pitati, kakor majhnega otroka. Velika muka ji je bila, ako je morala dalje časa poslušati kak pogovor, in skoraj misliti ni več mogla.

V svoji nesreči in zapuščenosti je vzdihovala k Bogu in k Mariji Devici, ki je tolažnica žalostnih, in začela se ji je zbuhati želja, da bi se vrnila k posvečeni votlini v Lourdes. Vedno ji je bil na misli Lourdes, in kako se ji je tam godilo. Vprašala je za

svet autun-skega škofa in mu je povedala, da se je že enkrat ozdravila po priprošnji lourške Matere Božje. In škof je odgovoril:

„V naši škofiji je duhovnik, ki je bil čudežno ozdravljen v Lourdes-u, to je gospod Musy-ski. Prosil bom Mater Božjo, naj tudi vas ozdravi.“

Potem je vzel škof iz brevirja podobico Presv. Srca Jezusovega, napisal je nekaj na zadnjo stran in je dal podobico Ivani. Besede, ki jih je napisal, glasile so se: „Prositi in boste prejeli.“

Nekega jutra je šla gospa Fontenayska iskat tolažbe k vodju autun-skega malega semenišča, ki je bil spovednik Ivanin. Nazaj gredé je med vrati srečala duhovnika visoke postave, ki ji ni bil znan.

„Kdo je ta gospod?“ vprašala je vratarja.

„To je gospod Musy-ski.“

„Gospod Musy-ski, ki je bil hrom in se je v Lourdes-u ozdravil?“ vprašala je dalje.

„Da, tisti“, potrdil je vratar.

Uboga mati je urno hitela za duhovnikom:

„Gospod“, nagovorila ga je, „prosim vas, izkažite mi neko dobroto. Pridite k nam, da bote blagoslovili mojo hčer, ki je bolna, kakor ste bili vi.“

„To rad storim“, dejal je gospod Musy-ski in nekaj minut potem je stal ob postelji bolnice.

„Oh, kaj mi je storiti?“ vprašala ga je bolnica vsa obupana.

„Zaupajte in molite“, odgovoril je gospod. „Voljno potrpite pa zaupajte, da vam bo Bog poslal kaj boljšega.“

„Milostni gospod škof so mi prav tako rekli in so mi obljubili, da bodo molili za moje ozdravljenje“, govorila je dalje Ivana. „Tudi vi bote molili za-me, kaj ne?“

„Seveda, iz srca rad“, pritrnil je gospod Musy-ski. „V kratkem se pojdem v Lourdes zahvalit svoji dobrotnici. V praznik Brezmadežnega spočetja bom maševal pri tistem oltarju, pred katerim sem se ozdravil, in prosil bom sveto Devico, naj tudi vam izkaže tako dobroto, kakor meni.“ —

Kmalu potem, prvi teden decembra, šel je gospod Musy-ski na božjo pot v Lourdes in je molil tam tudi za Ivano Fontenay-sko.

Za časa bolezni so Ivano sem ter tje katerikrat nesli v cerkev Matere Božje v Autun-u ali pa v kapelico malega semenišča. Skrbno so pazili, da ne bi se po poti pretresla, peljali so jo prav počasi, vendar ji je še to napravljalo silne bolečine, in zdravniki so se bali, da ne bi ji škodovalo. Zato si je niso več upali peljati iz hiše,

ampak prosili so v Rimu, da bi smeli v domači hiši postaviti oltar, na katerem bi se maševalo. Dobili so dovoljenje, in zdaj je bila večkrat maša v prostoru zraven Ivanine sobe, tako da je bila sirota lahko doma pri maši.

Po telesu je bila vedno slabša, po duši je pa na novo oživila. Odkar se ji je zopet vnelo zaupanje v sveto Devico, dobila je njena duša novo moč, nov pogum. Zdaj je pa imela tisto zaupanje, tisto vero, kateri je Gospod čudeže obljubil. Vendar ji je to zaupanje še včasih opešalo, in se je je polotila skrb, ali bo pač prenesla tako dolgo potovanje. Mučila jo je misel: „Kaj pa, ko bi jaz umrla tam, kjer je toliko drugih zadobilo zdravje in življenje?“

A vse te misli so se morale umakniti trdnemu zaupanju, ki je vedno bolj napolnjevalo srce ubogi Ivani. Sklenila je, da pojde o Velikem Šmarnu v Lourdes, in pričakovala je, da se je bo Mati Božja usmilila na dan svojega Vnebovzetja.

Da bi bila bolj gotovo uslišana, prosila je razne sorodnike in prijatelje, naj molijo zanjo. Pisali so v nekatere samostane in so se jim priporočili v molitev, tudi Bernardki so pisali ter jo prosili, naj moli za Ivano. Da, celó v Rim so pisali in so priporočili bolnico sv. Očetu papežu Piju IX.,

in namestnik Kristusov je dal blagoslov in je odgovoril: „Sveta Devica naj vas blagoslovi in ozdravi!“

Molitev, da bi bili rešeni razmišljenosti.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Vsemogočni Bog, kako goreče in pobožno so molili za to bolnico, kako so jo priporočali Tvojemu usmiljenju in preblaženi Devici Mariji! Ko to premišljujemo, obhaja nas žalost, zakaj vidimo, da so naše molitve malo podobne tem molitvam, da mi slabo in mlačno molimo.

Odtegujemo se Ti, o Gospod, in še takrat ne mislimo na-Te, ko s Teboj govorimo, ko molimo! Nikari ne pusti tega, nikari ne dopuščaj, da bi med molitvijo naša duša mislila v posvetne reči!

Klečimo pred Tvojimi nogami, toda komaj začnemo moliti, že se ne

zavedamo več, s kom govorimo in česa prosimo. Molitve izgovarjamo z ustnicami, zares pa ne molimo. Jezik izgovarja najsvetejše besede, srce se pa ne meni za to, ampak se utaplja v najbolj posvetne misli; in ko se spet zavemo, vidimo, da imamo duha vse drugje, kakor bi ga morali imeti!

Ali ni velika čast, ako nam Ti, o Gospod, dovoliš, da se smemo s Teboj pogovarjati? Zato je kazni vredno, če na druge reči mislimo, ko govorimo s Teboj. Kako moremo pričakovati, da nas boš Ti uslišal, ko še sami sebe ne slišimo? Ko molimo, prosimo, da bi se nas Ti spominjal; in glej, v istem času Te pa mi pozabljam o popolnoma; še tačas se Te ne spominjamo, ko govorimo s Teboj! Kako moremo potem upati, da se nas boš Ti spominjal?

Ali si moremo misliti sploh kaj gršega, kakor je razmišljena molitev? Kdor raztreseno moli, Boga takrat

žali, ko ga hoče prositi odpuščanja!
Zato Te prosimo, o Bog, podpiraj
nas, da bomo prav molili in da bomo
vedno molili zbrano! Amen.

*Lourška Mati Božja, za nas Boga
prosi!*

Edenindvajseti dan.

Ivana Fontenay - ska.

(Nadaljevanje.)

Minulo je nekaj tednov in mesecev, in v tem času je umrl autun-ski škof, kateri je obljubil Ivani, da bo molil za njo. Ivana je zaupala, da je v nebesih, in se mu je pobožno priporočala ter ga prosila pomoči. — Približeval se je Veliki Šmaren, — praznik, ki sta ga hoteli mati in Ivana obhajati v Lourdes-u. Vedeli sta, da pojde malo pred Velikim Šmarnom tudi gospod Musy-ski v Lourdes na božjo pot; zato sta ga prosili, naj se jima pridruži in naj potuje z njima.

Gospod Musy-ski se je na vso moč branil. Rekel je:

„Če jaz grem z vama, in se vrnete ravno tako bolni, kakor ste zdaj, bode osramotenje še veliko večje. Če se pa ozdravite,

ko vas bom jaz spremljal, mislili bodo ljudje, da sem čudodelnik, da se zaradi mene čudeži gode, da sem svetnik in kdo ve, kaj še vse. Zato ne grem in ne grem!“

To je bilo dosti jasno in določno povedano. Ivana se je že veselila, da jo bo na daljnem potovanju spremljal čudežno ozdravljeni duhovnik, kakor je spremljal angel Rafael Tobijo. Njegovi odpovedi si ni upala več ugovarjati, ni si ga upala več prositi, da bi šel z njo — samo zelo žalostna je bila. Gospod Musy-ski je to videl in bi bil rad ustregel ubogi bolnici, pa se mu je zdelo bolj pametno in bolj prav, ako ne gre z njo.

Še le čez več dnij se je premislil in je sklenil, da bo ustregel prošnji bolne Ivane in njene matere. Naznanil jima je, da je pripravljen potovati z njima, in da naj povesta, kateri dan bodo odšli.

Ivana je znancem in prijateljem kar naprej napovedovala, da se bo ozdravila, in napovedovala je celo dan, kdaj se bo to zgodilo; trdila je namreč, da se bo ozdravila ravno 15. avgusta, to je v praznik Marijinega Vnebovzetja.

„Celo življenje“, rekla je večkrat, „bil je praznik Marijinega Vnebovzetja največji praznik za-me, in sem ga najbolj praznovala. 15. dan vsakega meseca sem hodila k svetemu

obhajilu v spomin 15. avgusta, ki je posvečen Marijinemu Vnebovzetju.“

Tako je govorila Ivana, in čudili so se ji, kateri so slišali. Potem je dostavila:

„Ko me bo sveta Devica ozdravila, hočem se obleči v obleko, kakoršno je imela nebeška Kraljica, ko jo je videla Bernardka. Urno mi naredite novo belo obleko in višnjev pas!“

Kdor je Ivano slišal, kako trdno pričakuje ozdravljenja, bal se je, češ kaj bo sirota počela, ako jo to upanje goljufa. Vendar si ji nobeden ni upal ugovarjati, in gospa Fontenay-ska je poslala po šiviljo, da bi pomerila Ivani slavnostno obleko. Ko je bila obleka dogotovljena, ni je mogla Ivana primeriti.

Jedna Ivaninih prijateljic, gospa Harold Fontenay-ska (izg. Aról F.), s katero sta si bili tudi v sorodu, prišla jo je tisti dan obiskat.

„Dobro“, rekla ji je Ivana, „nadomestuj me ti. Skoraj ravno take postave si kakor jaz; če bo obleka tebi prav, bode meni tudi. Tudi me bo zelo veselilo, če ti prva pomeriš obleko mojega vstajenja.“

Prijateljica je primerila novo Ivanino obleko, in bila ji je čisto prav, tako da je bila Ivana zadovoljna.

Grozno je bilo gledati, kako sta prijateljici merili obleko, ki je bila narejena

po obleki lourške Matere Božje. Cesa je bilo vse treba, da bi to obleko nosila Ivana, ki se ni mogla ganiti iz postelje! Da bi Ivana mogla nositi novo belo obleko in lepi višnjevi pas, treba bi bilo čudeža; vsemo-gočni Bog bi bil moral poseči vmes in storiti nezaslišano čudo.

„Stopi pred ogledalo“, rekla je Ivana prijateljici, „da boš videla, kakšna bom, ko me bo lourška Mati Božja ozdravila.“

Prijateljica, gospa Harold je bila vsa zmedena. Lahka bela obleka ji je težila rame, komaj je čakala, da je odložila to obleko, ki je bila bela kakor mrtvaški prt... „Oh“, mislila si je, „ta-le obleka vstajenja bo morabit samo mrtvaška obleka, katero bo sirota v grob s seboj vzela!“

V ponedeljek, 10. avgusta, mislili so odpotovati. Tisti dan zjutraj je prišel Ivano njen spovednik obhajati; prinesel ji je sv. popotnico, katere ji je bilo pač treba za nevarno potovanje.

Z največjo težavo so prenesli bolnico po hodnikih in mostovžih na ulico, kjer so jo položili na voz, kateri jo je odpeljal na kolodvor. Že dalje časa ji niso smeli života upogniti, ker ji je to napravljalo strašne bolečine; zato je niso mogli prenašati na rokah ali na stolu, ampak nesti so jo morali kakor mrliča, da je ležala popolnoma ravno.

Vse je jokalo, ko so jo tako nesli iz hiše. Samo Ivana je bila vesela; rekla je smehljaje:

„Nikari ne jokajte, ampak dobro me pogledajte. Zdaj je zadnjikrat, ko me táko-le vidite.“

„Bog daj, ljuba moja“, odgovorila je skrbna teta. „Toda, ali ti je bilo kaj na misli, da je treba na stranskih železnicah vsaj jeden teden prej naročiti za spalen voz? Ali ste že poskrbeli, da vama ga bodo tudi za nazaj pripravili?“

„Za nazaj?“ zaklicala je Ivana. „Nazaj se bom tako pripeljala, kakor drugi ljudje — v tretjem razredu, če bo treba.“

„Kakšno zaupanje!“ rekli so nekateri.

„Kako je nespametna!“ mislili so si drugi.

Bolnico so položili na železnici v spalen voz. K njej sta sedli mati in stara služabnica, ki je bila na pol hroma in zelo gluha, pa ni šla v Lourdes za-se molit, ampak za hčer svoje gospe. Kakor je obljubil, peljal se je tudi gospod Musy-ski s tem vlakom, in pri njem je bil Jožef, mlajši brat Ivanin.

Starejši brat Henrik je bil bolan in ni mogel iz hiše. Spremljal jih je samo oče na kolodvor. Ko je parni stroj odpeljal dolgo vrsto črnih voz, gledal je oče za njimi, dokler mu niso izginili v daljavi, in dokler

ni utihnil ropot vlaka, ki mu je odpeljal v daljne kraje ženo, hčer in sina.

Nepopisljive bolečine je pretrpela Ivana, predno je prišla v Lourdes. Vedno tresenje jo je neznano zmučilo; ko je dospela drugi dan zvečer v Lourdes, bila je tako slaba, kakor še nikoli; zakaj celo potovanje je trajalo triintrideset ur.

Želela je, da bi jo bili naslednji dan zjutraj nesli k čudežni votlini. Toda udje so jo tako boleli, tako je bila trudna, da so morali počakati do popoldne. Dopoldne pa ni bilo popolnoma izgubljeno. Okrog najstih je nekdo potrkal na vrata in vstopil je lourški gospod župnik.

„Gospod Peyramale!“ zaklicali sta mati in hči . . . In živo sta se domislili, kaj jima je lourški gospod župnik rekel pred jednim letom.

„Spet sva prišli prosit lourško Mater Božjo“, rekli sta; „zdaj pa verujeva iz celega srca.“

„Zgôdi se po vajini veri!“ odgovoril jima je gospod župnik. „Zaupajta in zgodil se vama bo velik čudež. Mislim, da bo sveta Devica zaklala pitano tele, ker se je izgubljena hči vrnila.“

„Oh, gospod, molite za naju“, prosili sta.

„Sem že! . . .“ odvrnil je gospod župnik.

Molitev za razsvetljenje.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Kakor gospod Musy-ski ni vedel, ali bi spremljal bolnico, tako smo tudi mi večkrat v zadregi in ne vemo, kaj nam je storiti. Imamo dobro voljo, da bi izpolnovali, kar nam veleva dolžnost, toda ne moremo spoznati svojih dolžnostij, ne vemo, kaj bi bilo bolj prav storiti.

Razsvetli nas takrat, o Bog, pošlji naši duši žarek milosti in vodi nas! Večkrat Te prosimo, da bi podpiral našo voljo, danes Te pa prosimo, podpiraj naš razum in razsvetluj ga, kadar ne bo mogel spoznati dolžnosti.

Tega Te prosimo, ker si Ti naš najboljši oče, naš najzvestejši svetovalec in naš najmodrejši učenik!

Kadar bomo v zadregi in ne bomo vedeli, kam bi se obrnili, govori Ti naši duši, daj ji pravi svet, katerega si sami ne moremo dati!

Daj nam pa tudi moč, da se bomo ravnali po Tvojem navdihovanju in po Tvojem svetu. Daj nam moč, da se bomo ravnali vzlasti po svetu starišev, predstojnikov in po svetu svojega spovednika. Zakaj če prejmemo dober svet, pa se ne ravnamo po njem, tedaj se pregrešimo in si novo odgovornost naložimo.

Vodi nas torej, o Gospod, kadar bomo v zadregi, in daj nam moč, da bomo vedno ravnali po Tvoji želji in po Tvoji volji. Prosimo Te, dodeli nam to milost po zasluženju, po trpljenju in križu Jezusa Kristusa! In ti, sveta Devica, ki si rodila Luč sveta, prosi za nas Tistega, ki je pot, resnica in življenje! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Dvaindvajseti dan.

Ivana Fontenay-ska.

(Nadaljevanje.)

Meseca avgusta je v Lourdes-u navadno huda vročina. Tisti dan je bilo popolnoma jasno in solnce je pripekalo z vso silo. Ubogo Ivano je pa zeblo, zelo zeblo.

Dejali so jo na voz, da bi jo peljali k massabielle-skim skalam, pa so jo morali zaviti v rute in odeje, in k nogam so ji položili steklenico kropa, da si je po poti grela noge.

Vendar se je Ivana premagala in je zahtevala, da jo morajo dejati v mrzlo vodo čudežnega studenca. In potopili so jo do vratu v čudodelno vodo.

Kakor je bilo v Jeruzalemu ob kopeli, ki se je imenovala Betzajda, tako so tudi pred lourško votlino vzdihovali bolniki vsake vrste, in so čakali, kdaj bo prišla ura odrešenja.

Okrog teh nesrečnih, ki so prosili ozdravljenja, klečalo je kakih dvesto ali tristo romarjev.

Od studenca so peljali na vozičku Ivano, ki je držala v rokah rožni venec. Peljali so jo skozi množico vernikov prav pod votlino.

V tem trenutku jo je prvič videl pisatelj te knjige, kako je ležala na pol skrita v blazinah. Smilila se mu je, kakor se nam sploh smili mladost, ki trpi, ali ki mora prezgodaj umreti. Ni je še poznal, tudi mu ni bil znan duhovnik, ki je blizo nje klečal in molil. Pozneje je še le izvedel, da je bil to sloveči gospod Musy-ski.

Zraven hčerke je klečala mati in je jokaje klicala na pomoč „Devico mogočno“. Poleg nje je goreče molila ponižna služabnica. Ob Ivaninem vozičku je tudi stal mladenič s prekrižanimi rokami na prsih. Gledal je v kip Matere Božje in je zbrano molil. Z nedolžnega obraza mu je sijala živahnost, in v plemenitih potezah njegovega obličja se je brala živa vera in skrb, ki je izvirala iz njegove ljubezni do sestre. To je bil Jožef Fontenay-ski.

V petek, 14. avgusta, tisti dan pred Velikim Šmarnom, prišel je neznan človek v hišo, kjer sem stanoval, ko sem prišel v Lourdes na božjo pot. Hotel je z menoj govoriti.

Bil je to mladenič, čegar pobožni obraz sem bil v sredo videl pred lourško votlino.

„Gospod“, rekel mi je, „moja sestra je že sedem let bolna in je prišla te dni sem, da bi jo Mati Božja ozdravila. Vašo knjigo o lourški Materi Božji je brala, in

to jo je pripeljalo v Lourdes. Rada bi z vami govorila. Prav hvaležna vam bo, ako jo obiščete.“

„Dobro, prišel bom kmalu za vami“, rekel sem mu.

Ko sem prišel v njih stanovanje, peljali so me v sobo, kjer je bila bolnica. Ležala je v postelji; če je bilo prav po leti in vroče, vendar je bila popolnoma zakopana v odeje in pernice.

Podala mi je svojo koščeno roko.

Ob kratkem mi je popisala svoje žalostno življenje. Naposled je rekla:

„Gospod Musy-ski je prišel z nami v Lourdes. Mi prebivamo tukaj ravno v tistem stanovanju, kjer je gospod Musy-ski prebival lansko leto in odkoder je šel na Veliki Šmaren ves bolan k votlini ter je nazaj prišel popolnoma zdrav ... Oh! zaupam, zaupam, da bom ozdravljena; popolnoma sem prepričana!“

Ko mi je popisovala svoje nesrečno življenje in trpljenje, videl sem na njenem obrazu, da govori resnico; trpljenje je razoralo njeno obličje, in na licih se ji je bralo, da je morala veliko trpeti.

Reva je skoraj za trdno pričakovala, da se bo ozdravila drugi dan, to je na Veliki Šmaren. Skušal sem jo utrditi v tej veri, zato sem ji pripovedoval o nekaterih

bolnikih, ki so se čudežno ozdravili v Lourdes-u. Pripovedoval sem ji vzlasti, kako je ozdravela Lucija Fraiture (izg. Fretír), ker je ta dogodba posebno ginljiva. Ivana je vsa solzna poslušala to zgodbo; jokala je, ko je slišala, koliko je Lucija Fraiture trpela, in jokala je, ko sem ji popisoval veselje Lucijino, katera je bila tudi „Marijin otrok“.

Nato je rekla Ivana:

„Jutri bo gospod Musy-ski molil za-me, ko bo ob osmih maševal pri velikem oltarju v podzemeljski cerkvi. Ravno pred tem oltarjem je bil lansko leto ozdravljen, ravno ta dan in ravno to uro. Gospod Peyramale je tudi obljubil, da bo molil za-me. Več nun, revežev, prijateljev in sorodnikov in Bernardka — ti bodo šli jutri v ta namen k sv. obhajilu, da bi jaz prejela milost, katere prosim. Še vi molite z njimi vred za-me.“

„Iz srca rad, gospodična“, odgovoril sem, „molil bom za vas in z vso družino bom pri tej maši.“ —

Napočilo je jutro na Veliki Šmaren. Jožef je prišel v sobo, ko sta mati in strežnica ravno oblekli sestro.

„Kaj ne, Ivana“, nagovoril jo je, „danes nam bo Mati Božja izpolnila vse želje?“

„Da“, odgovorila je z otroškim veseljem — pa tudi z otroško vero, „da, danes me bo Mati Božja ozdravila . . . Danes, Jožef, danes!“

Za nekaj časa je pa pristavila:

„Ali me boš nekaj ubogal, ljubi moj brat?“

„No, kaj pa? Kar reci!“

„Pojdi gospodu Peyramale-u povedat, da ga prosim, naj prav zelo moli za-me.“

Jožef je urno tekkel h gospodu župniku in je bil brž nazaj. Potem je pa šel še k votlini iskat vozička za bolnico in ga je peljal pred cerkev; tako je bilo vse pripravljeno, da so potem sestro hitreje spravili k votlini.

Ker je bil ravno Veliki Šmaren, bilo je silno veliko romarjev v mestu, in bilo je zelo težko dobiti voznika. Letali so okrog in prosili, pa niso mogli dobiti nikogar, ki bi bil peljal Ivano iz mesta k cerkvi. Bili so že vsi v skrbeh in bali so se, da bi ne zamudili one maše ob osmih, katero so tako težko pričakovali. Samo Ivana je bila mirna in brez skrbi.

Naposled so vendar dobili voznika. Bil je nekoliko nevoljen, pa je vendar naložil bolnico na svojo odprto kočijo. K njej se je vsedla tudi mati, in urno so se odpeljali proti votlini. Ljudje so gledali za njimi, smilila se jim je bolnica, in govorili so:

„Glejte, ta tudi prosi zdravja. Da bi jo pač lourška Mati Božja uslišala!“

Bil je krasen dan; lepo se je videlo po okolici in na visoke pyrenejske snežnike.

Pa vsega tega Ivana ni opazila. Roke je imela sklenene; njene blede ustnice pa so goreče molile . . .

Prišli so do veličastne cerkve, ki je zidana nad votlino. Ko je Ivana ugledala cerkev, ni mogla več moliti, ampak oblile so jo solze!

Molitev v čast Jezusu Kristusu.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

V današnji prigodbi smo se uro za uro bližali sv. maši, katere je Ivana tako težko pričakovala in v katero je stavila vse zaupanje. Počastimo torej Tebe, o nevidni Bog, ki pri sv. maši prihajaš iz nebes na oltar in ki med nami prebivaš v podobi kruha!

O Gospod Jezus, kako so bili srečni tisti, ki so Te videli, ko si prišel odrešit izgubljeni človeški rod! Ti si z njimi govoril, o Zveličar, in poslušali so Tvoje nebeške nauke; gledali so Te s telesnimi očmi, strmé so zrlí v Tvoje veličastno obličje. S

Svojo besedo, s Svojim glasom, s Svojim pogledom si jih tako vnel za-se, da Te niso mogli zapustiti. Rekli so: „Gospod, h komu pojdemo? Besede večnege življenja imaš.“ Tvoj obraz se jim je vtisnil v spomin, in cel čas svojega življenja so Te gledali v duhu.

Spominjali so se celo življenje besedij, ki so jih slišali iz Tvojih ust, čudežev, katere si vpričo njih delal, spominjali so se Tvojega trpljenja in vstajenja.

Žal nam je, o Gospod Jezus, da Te tudi mi nismo videli s telesnimi očmi, ko si ljubeznivo poučeval množice, usmiljeno sprejemal grešnike, ozdravljaj bolnike in oživljaj mrlične. Vendar si nam zapustil tolažbo, ker si postavil zakrament Sv. Rešnjega Telesa. Če Te prav nismo videli, ko si hodil po sveti deželi, vidimo Te lahko zdaj v podobi kruha, lahko Te vsak dan obiščemo ter počastimo.

In če le hočemo, videli Te bomo lahko nekdam v vsem Božjem veličanstvu. Takrat Te ne bomo videli le nekaj trenutkov, kakor trije apostoli na gori Taboru, ampak tedaj Te bomo gledali vekomaj! Amen.

Lourška Mati Božja, sa nas Boga prosi!

Triindvajseti dan.

Ivana Fontenay-ska.

(Nadaljevanje.)

Pred cerkvijo je čakal brat Jožef, in okrog njega je stalo veliko ljudij, med njimi tudi mrtvoudni duhovnik gospod Cabane (izg. Kabán). Jožef je imel pripravljen mali voziček, na katerem so hoteli peljati bolnico v cerkev. Z največjo pazljivostjo in skrbjo so preložili Ivano s kočije na mali voziček. Vendar se je siroti videlo na obraza, da ji prekladanje napravlja hude bolečine.

Vse se je gnetlo okrog nje, dajali so ji pogum in obetali so ji, da bodo molili zanjo.

Ivana se jim je zahvaljevala, dobro ji je dejala ta prijaznost, vendar si je želela v cerkev; komaj je čakala, da bi bila pred oltarjem.

„Ljubi moj Jožef, pelji me v podzemeljsko cerkev“, rekla je bratu.

Vodja misijonarjev, č. g. o. Sempé (i. Sampé), imel je pa navado, da je vsak velik praznik ukazal zapreti spodnjo (podzemeljsko) cerkev, zato da so se vsi ljudje udeleževali svetih obredov, ki so se vršili v zgornji cerkvi.

Ko so prišli naši romarji k vratom spodnje cerkve, videli so, da so zaprta. Jožef in več drugih so jih zastonj poskušali odpreti, trkali so, pa ni bilo nikogar odpirat. Neki samostanski brat lourških misijonarjev je prišel naposled k romarjem in rekel:

„Nikari tako ne trkajte! Gospod prednik je zapovedal, da danes dopoldne ne smemo nikogar pustiti v spodnjo cerkev.“ Te novice so se ustrašili.

Jožefu je šinila dobra misel v glavo. Popustil je Ivano in mater, šel je v zgornjo cerkev, preril se je skozi neštevilno množico ljudij, hitel je v zakristijo in iz zakristije po stopnicah v spodnjo cerkev, kjer je dobil gospoda Musy-skega. Povedal mu je, da sestre ne pusté noter, in gospod Musy-ski je preprosil služabnike, da so odprli Ivani

in drugim bolnikom. Vrinilo se je pa tudi ljudstva toliko, da je bila tretjina cerkve polna.

Kakor sem obljubil, prišel sem malo pred osmo uro, da bi bil pri maši gospoda Musy-skega, pa sem že našel vrata spodnje cerkve zaprta in sem tudi moral skozi zakristijo.

Kakor hitro sem prišel v spodnjo cerkev, pogledal sem, kje je Ivana. Za stebrom na levi strani oltarja je ležala na vozičku, bila je prav na tistem mestu, kjer se je pred enim letom ozdravil gosp. Musy-ski. Zraven nje je bila mati, stara služabnica in nekaj sorodnikov in prijateljev.

Ivana je imela v roki rožni venec papeža Pija IX., kakor takrat, ko sem jo prvič videl. Oči je imela uprte na mater, in videlo se je, da ne želi zdravja samo zaradi sebe, ampak veliko bolj zaradi matere in domačih.

Tudi jaz sem zaupal, da bo Bog uslišal prošnjo uboge bolnice.

Ginljiv trenutek je bil, ko se je prikazal gospod Musy-ski oblečen v mašna oblačila in je stopil k oltarju.

Jožef Fontenay-ski, brat Ivanin, stregel je pri maši.

Sveta daritev se je pričela, in vse je zbrano molilo. Ko je mašnik zavžil Telo Kristusovo, podelil je nebeški Kruh vsem,

ki so pokleknili k oltarju; potem je pa stopil med vernike in je nesel Presv. Rešnje Telo mnogim bolnikom in naposled je dal tudi Ivani Telo Jezusa Kristusa.

Maša gospoda Musy-skega je minula, in Ivana je še zmeraj ležala na vozičku. Nebeški Kalj jo je obiskal, pa je ni ozdravil. Ali ji je hotel za zmeraj pustiti križ in bolezen? Ali je hotel samo poskusiti bolno siroto, da bi bilo njeno zaupanje bolj za-
služljivo?

Ljudje so bili v skrbeh, vsi so čakali, kaj bo.

Pristopil je drug mašnik, in tudi njemu je stregel Jožef. Ko je šel mašnik mimo mene, dvignil je glavo, in spoznal sem ga. Zdaj je pa meni vse upanje upadlo.

Mašnik je bil gospod Sire, profesor v semenišču Saint-Sulpice, tisti gospod Sire, pri čegar maši se je pred jednim letom ozdravil gospod Musy-ski. Ravno pred jednim letom in ravno ta dan je ta gospod maševal ravno pri tem oltarju in sicer ravno ob polu devetih, kakor zdaj, in pri njegovi maši je gospod Musy-ski zadobil zdravje.

„Kako se vendar ljudje motijo“, dejal sem sam pri sebi, „družina Fontenay-ska je naprosila tega gospoda, da bi bilo danes do pičice vse tako, kakor je bilo danes leto, in da bi se zaradi tega čudež zgodil. Ker je

bolnica na istem prostoru, — pri istem stebri, — ker je ista maša, — isti oltar, — isti Marijin praznik, — isti dan, — ista ura, — isti mašnik, mislijo, da se bo zgodil tudi prav isti čudež!“

„O, kako se motijo!“ mislil sem si, „na ta način se Bog ne dá prisiliti, da bi delal čudeže; tako ravnanje Boga žali; uboga Ivana ne bo uslišana in bo ostala bolna!...“

Ko sem to premišljeval, dokončal je gospod Sire evangelij. Tu so se hipoma dvignile glave po cerkvi, kakor bi jih bila prešinila električna iskra. Ivana je vstala z vozička in spustila je na tla rute in ogrijače, v katere je bila zavita....

Kaj se je zgodilo v bolnih udih Ivane Fontenay-ske? Da to ložje dopovemo, moramo poseči nekoliko nazaj.

Med mašo gospoda Musy-skega in nekaj časa po sv. obhajilu je čutila Ivana v svojih mrtvih nogah hudo bolečino, tako kakor bi ji šli mravljinici po nogah.

„Oh, kaj bo zdaj?“ vprašala je ostrašena. „Ali se bo bolezen na slabše obrnila? Oh, sveta Devica, ali me nočeš ozdraviti?“

Bolečina je hipoma ponehala, in Ivana je molila dalje: „Lourška Mati Božja, usmili se me!“

Toda spet jo je napadla ona bolečina, in Ivana je zopet vzdihnila k nebeški Materi:

„Oh, sveta Devica, ali me res nočes ozdraviti?“

Ob tem vzdihljaju je bolečina ponehala, kakor poprej, in se ni več povrnila. Ivana je pa čutila, kako se je nagloma začelo vse gibati in izpreminjati po njenem telesu. Zdravje je začelo na skrivnosten način prešinjati njeno telo. Zdelo se ji je, kakor bi ji začenjala kri vreti po udih; prenavljajoča gorkota se je vnela v njej in jo je grela, kakor notranji ogenj. Potem je počasi nastal mir.

Ivano je obhajal tak čut, kakor bi sveta Devica gledala nanjo. Zdelo se ji je, kakor bi ji notranji glas ljubeznivo klical:

„Vstani! Vstani!“

To je bilo v tistem trenutku, ko je gospod Sire stopil k oltarju.

Ivana je bila zmedena, ni vedela, kaj bi storila, ter je molila:

„O moj Bog, moj Bog! Kaj je neki to? Ali je res, ali se mi le zdi? Kaj naj storim? Ali naj vstanem?“

In ko je v negotovosti sveta prosila iz nebes, izpregovoril je mašnik prve besede vere. V tem trenutku je pa Ivana vstala, in vse pričujoče je pretresel strah.

Stopila je z vozička, šla je nekaj korakov in je pokleknila k oltarni ograji.

Bil sem zraven nje in sem slišal njeno ihtenje... Solze so mi pritekale, in nič več nisem mislil tako kakor prej.

Opomniti moram, da ni družina Fontenay-ska poklicala gospoda Sire-a, tudi drugih rečij niso ljudje nalašč tako uredili, da so se skladale z okoliščinami, katere smo videli pri ozdravljenju gospoda Musy-skega; vse to se je zgodilo po naključju, roka Božja je tako napeljala.

Molitev za večno življenje.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Gospod, kdor Te prosi ozdravljenja, lahko tudi ni uslišan. Toda kdor Te prosi večnega življenja, kdor Te prosi življenja, ki ne bo nikoli minulo, ta je pa lahko brez skrbi, da bo uslišan, če le stanovitno moli.

O Gospod, želim in hočem večno živeti, zato hočem izpolnjevati zapovedi, katere si nam Ti dal!

Ko se je ozdravila bolnica, o kateri smo brali danes, izpremenilo se je njeno življenje popolnoma. Poprej jo je trla bridkost zaradi bolezni, potem pa še sledu ni bilo o

tej žalosti. Prej so jo trle silne muke, potem je lahko delala in se gibala brez bolečine. Poprej je bila nesrečna, da se je vsakomur smilila, potem je bila srečna, kakor malokateri človek na svetu. Kakšna izprememba se je zgodila z njo! Kakor bi bila stopila na drug svet!

Taka in še veliko večja izprememba se bo zgodila z nami, če pridemo v nebesa. Tukaj nas tarejo križi, v nebesih še sledu ne bo o kakih nadlogah. Tukaj nas velikokrat zadene huda žalost, gori še sence žalosti ne bo več. Tukaj smo v solzni dolini, gori bomo pa v kraju nepopisljivega veselja! Kako se nam bo pač izpremenilo! Kdo bi popisal naše začudenje, ko bomo stopili v tako veselje? Kdo bi popisal hvaležnost, ki jo bomo takrat čutili do Boga, kateri nam je dobrotljivo pripravil tako srečen kraj?

Zato dvignimo srca proti nebesom, delajmo in skrbimo le za

nebesa! Gori je naša domovina, gori je naša sreča! O nebeški Oče, daj nam priti v večno kraljestvo, kjer na Tvoji desnici sedi Tvoj Božji Sin, Gospod Jezus Kristus! O Božji Zveličar, spomni se, da si trpel za nas, da si za nas na križu umrl! Zaradi svoje smrti na križu nam daj milost, da bomo hodili po Tvojih stopinjah in prišli po smrti v nebeški raj! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Štiriindvajseti dan.

Ivana Fontenay - ska.

(Nadaljevanje.)

Med ljudstvom, zbranim v spodnji cerkvi, nastalo je šumenje in hrup.

Mladi Jožef Fontenay-ski, ki je stregel pri maši, slišal je šum in polglasno govorjenje, ni pa vedel, zakaj so postali ljudje nemirni. Zato se je obrnil in je hotel ljudi opomniti, da so v hiši Božji in da morajo tiho biti. Toda kmalu bi bil omedlel, ker je

zagledal ljubljeno sestro Ivano, ko je šla proti oltarni ograji in je tam pokleknila.... Tako je bil presunen, da je komaj odgovarjal mašniku.

Ivana je ostala pri oltarni ograji med darovanjem in povzdigovanjem. Ni mogla zadrževati solz, sladkih solz veselja, ki so ji tekle po obličju, katero je pokrivala z rokami. Še nikoli ni tako jokala.

Ker je pri prejšnji maši prejela sveto obhajilo, umaknila se je, ko so verniki pokleknili k mizi Božji, in je šla k vozičku, kjer je pokleknila na stolec, ki ji ga je ponudil nekdo pričujočih.

Tako so bili vsi zbrani, in tudi tak strah jih je prešinjal vsled čudeža, ki ga je Bog očitno storil, da si nobeden ni upal vprašati Ivane, kaj se je zgodilo z njo, tudi mati ne. Spodobilo se je, da je kak duhovnik prvi izvedel iz Ivaninih ust poročilo o čudežu, ki ji ga je Bog storil.

Gospod Musy-ski je stopil k nji in vprašal:

„Kaj se je zgodilo z vami? Ali ste ozdravljeni?“

Vsi so mislili, da se bo vsled odgovora Ivaninega veselje razodelo na obrazu duhovnikovem in materinem. Toda ravno nasprotno je bilo, na obličju obeh se je brala skrb. Skoraj prestrašen je šel gospod

Musy-ski proč in se je podal v zgornjo cerkev molit. Skrb in dvom sta se polotila vseh.

Temu ni bilo pa nič drugega vzrok, kakor to-le: Ivana je bila tako ginena, da kar govoriti ni mogla, ne jedne besede ni mogla spraviti iz sebe, in ni ji bilo moč odgovarjati na vprašanja. Kar glasu ni imela; ravno tako ni mogla govoriti kakor Caharija, ki je postal mutast, ko je prišel v dotiko z nadnaravno prikaznijo. —

Maša gospoda Sire-a je minula in Ivana je bila še vedno zatopljena v molitev in je klečala nepremično, kakor bi bila kamenita. Vse oči so bile uprte vanjo.

Ko je minulo nekaj minut, vstala je Ivana vnovič. Počasi se je pokrižala in je še enkrat pogledala oltar, kakor bi se težko ločila od njega. Potem je šla po cerkvi skozi množico in prišla je do velikih vrat, katera so bila pa zaklenena; zato se je morala vrniti.

Prišla je na kraj, kjer je bila ozdravljena, in je prijela voziček, kateri je bil priča njene bolezni. Hotela je po besedah tako storiti, kakor oni bolnik v evangeliju, kateremu je rekel Zveličar: „Zadeni svojo posteljo in hodi.“ Tudi Ivana je vzela voziček in ga je peljala. Nekateri so ji mislili pomagati in so ji hoteli tiščati voziček, pa Jožef je zaklical:

„Ne! Ne! Nihče ji ne sme pomagati!“

Šla je z vozičkom pred cerkev in pomikala se je po poti, ki vodi k čudežni votlini. Velika množica jo je jokaje spremljala. Obraz se je Ivani svetil veselja, oči je pa imela pobešene, ker se je sramovala časti, katero so ji ljudje skazovali v tem trenutku.

Tu se je Ivana domislila, da je pozabila v cerkvi rožni venec Pija IX. Ta svetinja jo je spremljala v bolezni, zdaj ji je bila pa še veliko dražja, ker je bila priča čudeža. Ko je bila hitro vstala, padel ji je za steber.

Neka sorodnica ga je brž šla iskat, in počakali so jo. Ivana se je obrnila nazaj proti hiši Božji in je pokleknila. Z rokami je držala voziček in glasno molila češčena-marijo. Vsa množica je pokleknila in je molila za-njó.

Rožni venec se je našel, in vesela procesija je šla dalje proti votlini.

Prišla je k massabielle-skim skalam. Tam je bila v shrambi velika sveča, katero je Jožef prinesel sestri. V levici je držala svečo, z desnico je pa peljala voziček in tako je stopila v votlino.

Pokleknila je in se je najprej v tihi molitvi zahvalila prečisti Devici. Vse ljudstvo je pa želelo, da bi se zahvalili skupno, da

bi glasno izrekli zahvalo nebeški Materi. Ivana je gledala, kje je gospod Musy-ski, da bi zapel „Te Deum“ ali pa „Moja duša povelečuje Gospoda“.

„Morebiti je med množico; ali ga kaj vidite?“ vprašala je mene prav tiho.

„Ne, gospodična. Pa ga tudi gotovo ne bo“, odgovoril sem ji.

Vedel sem, da se bo ponižni duhovnik odtegnil tej slavnosti in da gotovo v tem trenutku moli v skritem kotu v spodnji cerkvi ali doma v svoji sobi.

Neki duhovnik je pa dejal:

„Jaz sem iz autun-ske škofije; zato povzdignem svoj glas Gospodu v zahvalo.“ In zapel je: „Moja duša povelečuje Gospoda.“

Pesem Marijina je zadonela pod obokom votline, in množica je zunaj odgovarjala z nepopisljivim navdušenjem. Potem smo zmolili jedno vrstico rožnega venca za bolnike, ki so še čakali ozdravljenja.

Dva bolnika sta bila pri votlini, ko se je to godilo: grofinja Boulay-ska (izg. Bulé-ska) na malem vozičku in na pol mrtvoudni duhovnik g. Cabane, ki se je opiral ob palico.

„Uboga žena“, mislil sem si, „ki tako goreče in zaupljivo prosi zdravja! Ubogi duhovnik, ki tako potrebuje močij, da bi opravljal svojo službo!“ Ko sem ju gledal, krčilo se mi je srce.

Kakor hitro smo odmolili zadnjo češčena-marijo, stopil sem h gospej Boulay-ski.

„Pogum, gospa!“ rekel sem, „zaupajmo v lourško Mater Božjo, ki je tako lepo začela današnji praznik. Predno bo minul današnji dan, bode gotovo tudi vam izkazala jednako milost!“

„Oh, gospod Lasserre,“ rekla mi je in mi je trdo stisnila roko, „nič več ne mislim na-se. Preveč sem vesela; topim se vesolja! Poglejte bliščeči obraz gospodične Fontenay-ske! . . . Ko sem jo včeraj videla, kako je mlada in kako bolna, — ko sem videla, da je bolna kakor jaz, res nisem mogla misliti na svojo bolezen, ampak sem tako-le prosila sveto Devico: „Oh, Marija, rajši ozdravi njo, kakor mene!“

Potem se je obrnila do svoje strežnice, ki je bila protestantinja, in ji je rekla:

„Poglejte, ljuba moja, pogledajte, kaj se godi po priprošnji svete Device!“

„Res, res,“ odgovorila je služabnica vsa zbegana. „V naši veri se taki čudeži ne godé!“

„No, vidite,“ povzela je gospa Boulay-ska, „morebiti čaka Mati Božja, da se vi izpreobrnете, in bo še le potem ozdravila mene.“

Na to dobra služabnica ni vedela kaj odgovoriti.

Kako smo preživeli tisti dan, ne vem povedati; vživali smo srečo, ki nam jo je izprosila lourška Mati Božja. Spominjam se samo, da je Ivana rekla, da še nekaj manjka kot potrdilo cele slovesnosti. Želela si je še blagoslova župnika Peyramale-a, zato je hitela v Lourdes k njemu.

Gospod župnik je stegnil nad njo roke in je dejal:

„Vaša vera vas je ozdravila! Pojdite zdaj in nič več ne dvomite!“

Ivana je pred njim obljubila, da bo jedno leto nosila sveti Devici na čast belo obleko in višnjev pas. Potem ji je rekel te-le kratke pa resne besede:

„Toda glejte, da bote živeli sveto, tako da bodo po vaši smrti lahko rekli o vas, kakor o Materi Božji: ‚Bila je v nebesa vzeta!‘“

Molitev za sv. čistost.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

„Blagor tistim, ki so čistega srca, ker Boga bodo gledali!“ Tako si rekel, o Gospod. Daj nam torej, o Jezus, čisto srce, in že tukaj na zemlji bomo okušali nekoliko ne-

beškega veselja! Stori nas podobne čistim dušam, o katerih smo brali danes. In če bomo živel čisto, bomo podobni angelom, ki so v pravem pomenu besede čisti duhovi in ki v nebeških višavah gledajo večno lepoto presvete Trojice.

Oh, kako malo smo jim podobni! Večkrat hočemo živeti tako, kakor bi imeli samo meso in kri in bi ne imeli tudi neumrljive duše; taki smo večkrat, kakor bi nas imelo vklenene naše hudo nagnenje. Reši nas, o Bog, te nesrečne sužnosti in vcepi v našo dušo ljubezen do Tebe, neskončno dobrega Boga!

Dodeli nam čednost svete čistosti, reši našo dušo pregrešnega nagnenja in izženi iz naše domišljije nespodobne misli, ki nas napeljujejo v greh!

Daj nam, o Gospod, da bomo pred grehom spoznali, kakšna hudobija je prelomitev Tvoje postave. Takrat ko nas skušnjava še le napada,

takrat napolni, o Bog, naše srce s tisto grozo in s tisto sramoto, katera grešnika obide potem, ko je greh storil!

Dodeli nam, o Jezus, tako čisto srce, kakoršno si dal Svojemu najljubšemu učencu sv. Janezu, kakoršno si dal sv. Alojziju in premnogim drugim svetnikom! Potem se bomo gotovo sešli v raju vsi, ki smo danes tukaj pričujoči, in izpolnile se bodo na nas Gospodove besede:

„Blagor tistim, ki so čistega srca, ker Boga bodo gledali!“ Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Petindvajseti dan.

Ivana Fontenay-ska.

(Konec.)

Tisti dan sem bil okrog 5. popoldne spet pred votlino. Romarji so vedeli, da sem bil priča ozdravljenja, ki se je zjutraj zgodilo Ivani Fontenay-ski, in so me obstopili ter

me izpraševali, kako je bilo. Moral sem jim vse natanko opisati.

Potem sem se jim umaknil, da bi se malo oddahnil. Tu je prišel za menoj neznan človek in me je nagovoril. Bil je Anglež.

„Gospod“, rekel mi je, „prišel sem kot turist v Pyreneje, da bi občudoval . . .“

„In ste res prišli v čudovito deželo, kaj ne?“ vprašal sem ga hitro.

„Very beautiful! Very splendid!“¹⁾ odvrnil je. „Ampak prišel sem v Lourdes kot nevernik, da bi vse tajil in da bi se iz vsega norčeval.“

„In zdaj?“ vprašal sem ga.

„Zdaj sem pa slišal, ko ste popisovali današnje ozdravljenje, o katerem govore po celem mestu. In čutim, da se začnjam izpreobračati. Gospod, gospod, kaj mi je storiti?“

„Popolnoma se izpreobrniti!“ odgovoril sem mu. „Popolnoma se izpreobrnite. Zdaj vas Bog kliče!“

Mož se pa ni mogel odločiti. Bil je rojen katoličan, dalje časa pa že ni imel nič vere. Če je bil prav zdaj skoraj prisiljen verovati, vendar je še iskal izgovorov, da bi se bil uprl milosti Božji. Skušal sem mu dokazati, da ga je samo Previdnost Božja pripeljala k lourški votlini, kjer je bil skoraj

¹⁾ To je zares lepo! Res krasno!

priča čudeža, ki se je zgodil po Marijini priprošnji.

„Toda, ako bi se odločil in vendar le storil, kar mi svetujete“, dejal je naposled, „kateremu duhovniku bi pa moral odkriti svoje srce?“

„Kateremu hočete“, odgovoril sem, „vsak vas lahko odveže vaših grehov. Vendar je bolj prav, tudi pri spovedi, da se izročite takemu dušnemu vodniku, ki je bolj razsvetljen. Pojdite h gospodu lourškemu župniku, ali h gospodu Musy-skemu, ali h gospodu Sire-u.“

„Gospod Musy-ski?“ zaklical je. „Ali je to tisti, o katerem pravijo, da je bil tudi ozdravljen in da je maševal za to gospodično?“

„Tisti, da“, potrdil sem; „ali hočete, da vas peljem k njemu?“

Bil je zadovoljen. Ko sva se približala Lourdes-u, srečala sva človeka, ki se mi je zdel znan.

„Ali vidite tega-le moža visoke postave?“ rekel sem Angležu.

„Yes,“¹⁾ odgovoril je nekoliko začuden.

„Glejte“, rekel sem, „ravno danes leto se je ta mož izpreobrnil vsled ozdravljenja gospoda Musy-skega. Hodil je sam po poti, po kateri zdaj midva hodiva.“

¹⁾ Da.

To je zelo poprijelo Angleža. Zdelo se mu je, kakor bi ga bile vklenile skrivne nadnaravne moči.

Prišla sva h gospodu Musy-skemu. Poklicali so ga in prišel je iz sobe. Mislil je, da sva ga prišla samo obiskat, in je rekel:

„Škoda! Nekdo je pri meni, ki ga ne morem odsloviti. Pridita drevi ali jutri zjutraj.“

„Ne, ne“, dejal sem hitro, „nič ne bomo odlašali. Danes vas nisem prišel samo obiskat, dragi gospod; prav za prav tudi nisem jaz prišel k vam . . . Ali se še spominjate, kako je bilo lani današnji dan, na Veliki Šmaren? Zjutraj ste se vi ozdravili na telesu, zvečer se je pa nekdo drugi ozdravil na duši. Ali bi ne bilo lepo, ko bi se zgodilo še kaj takega?“

Anglež je stal malo bolj zadaj, bil je razburjen in v skrbeh. Videlo se je, da se bojuje sam s seboj. Pokazal sem ga gospodu Musy-skemu in sem rekel:

„Glejte, to je današnja žetev!“

In pustil sem ju sama.

Tretji dan po tistem je Anglež prejel sv. obhajilo iz rok gospoda Musy-skega pri tistem oltarju, pred katerim se je ozdravila Ivana.

In nekaj dnij pozneje je pred tabernakelnom klečala služabnica grofinje Boulay-ske

in se je odpovedala protestantski veri. Njeno ime je zapisano v zapisniku za romarje; imenuje se Lefèvre (izg. Lefèvr).

Ivana ni mogla iz Lourdes-a; obhajala je devetdnevnicu v zahvalo.

Brzjav je že nesel v daljno domačijo veselo novico. Doma v Autun-u se je vse radovalo, in brat Henrik se je hitro peljal v Lourdes, da bi jo prej videl in da bi se z njo vred zahvaljeval usmiljeni Devici, ki je uslišala njih goreče prošnje. —

Cel teden po Velikem Šmarnu godili so se veliki in ginljivi čudeži. Ta osmina Velikega Šmarna je bila podobna evangelskim časom, časom, ko je Kristus hodil po zemlji. Sredi med ljudmi so hodili taki, katerim je čudež dodelil zdravje. Vse ljudstvo je bilo jednega srca in jednega duha, in bilo je, kakor bi se nebeški žarki razlivali na mali košček zemlje v Lourdes-u. —

Koncem avgusta je prišla Ivana z materjo in obema bratoma v Paray-le-Monial, da bi se še tukaj zahvalila za prejeta dobroto — za čudežno ozdravljenje. Tu sta se sešla z očetom, in nepopisljiv prizor je bil, ko je oče prvič zagledal ozdravljeno hčer.

Odslej je Ivana popolnoma lahko hodila. Njene noge so bile trdne in se skoraj nikoli niso utrudile. Notranje bolesti, ki so jo toliko let trpinčile, izginile so brez sledu. Vse

bolečine so bile popolnoma odpravljene, bila je čisto zdrava. Samo glava jo je pozneje včasih bolela. Zdravniki niso mogli uganiti zakaj, Ivana je pa dobro vedela. Rekla je sama, da jo samo zaradi tega glava boli, ker je takrat v Lourdes-u niso hoteli popolnoma potopiti v vodo čudodelnega studenca. Tedaj so se bali, da ne bi se ji zmočili gosti lasje, in da ne bi je zaradi tega trgalo po glavi. Ivana je sodila, da je bilo to pomanjkanje vere, in da jo je zato pozneje glava bolela.

V znamenje hvaležnosti je dala vzdati spominsko ploščo v tlak lourške votline, in na plošči se je bralo:

15. avgusta 1874,

v praznik Vnebovzetja
svete Device Marije

bila je ozdravljena gđč. Ivana - Marija
Fontenay-ska iz antun-ske škofije.

„Pojdi, in kakor si veroval, tako se ti zgôdi!“
In je bil ozdravljen tisto uro.

Mat. 8. 13.

Podobno spominsko ploščo je dala vzdati tudi v neko kapelico antun-ske škofijske

cerkve. — V zahvalo je nosila jedno leto obleko lourške Matere Božje in sama je rekla: „Štejem si v srečo in čast, da smem nositi obleko svete Device in da morem na ta način glasno oznanjevati njeno usmiljenje.“

Ivana je v srcu obljubila Bogu večno hvaležnost, in tako je mislila vsa Fontenay-ska družina. Že prej je bila ta hiša krščanska, po čudežu je bila pa še bolj.

Kmalu potem, ko sta gospod in gospa Fontenay-ska drugič prejela iz Božje roke ljubljeno hčer, darovala sta Gospodu Najvišjemu drag biser, izbrano cvetlico iz svojega vrta.

Sredi septembra istega leta 1874 je namreč njun najmlajši sin prejel obleko jezuitskega reda. Pozneje se je imenoval oče Jožef Fontenay-ski in zadela ga je čast, da so ga ustanovniki francoske svobode pregnali iz domovine. . . . „Blagor tistim, ki preganjanje trpé z avoljo pravice!“ rekel je naš Gospod.

Ivana je pa še velikokrat romala v Lourdes, da se je zahvalila nebeški dobrotnici in da je prejela blagoslov župnika Peyramale-a. Gospod Peyramale je bil njen svetovalec, njen duhovni vodnik in duhovni oče.

Ko ga je pa nekega dne zopet hotela obiskati, ni ga več našla in poklekniti je

morala na grob, da ga je poprosila sveta in da se mu je priporočila, naj zanjo moli.

Kadarkoli je prišla Ivana v Lourdes, stregla je rada bolnikom. Umivala jih je v čudežni vodi, pomagala jim je in se je neizrečeno veselila, ako je videla, da se je kdo tako ozdravil, kakor sama. V srečo si je štela, da je smela izpolnjevati zapoved modrega: „Izkazuj bližnjemu usmiljenje, katero je Bog izkazal tebi.“

Molitev za izpreobrnjenje.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Vsled velikega čudeža, o katerem smo slišali, izpreobračali so se neverni . . . O Bog, naj se tudi mi izpreobrnemo vsled njega!

Oh, kdo ve, kolikokrat smo že spoznali svoje napake, kolikokrat nam jih je že vest očitala, in kolikokrat smo se jih že obtožili v zakramentu sv. pokore! Nismo se pa izpreobrnil! Kdaj bo vendar prišel dan, ko ne bomo samo spoznali svojih grehov,

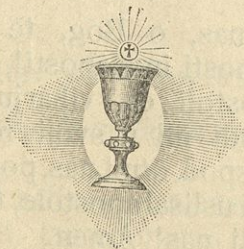
ampak jih bomo tudi res zapustili in se zares spokorili?

Delamo, kakor tisti sin v evangeliju, ki je rekel očetu, da pojde v vinograd, pa ni šel. Samo obetamo, ne izpolnujemo pa obljub. Kako dolgo, o Gospod, bomo klicali: „Gospod, Gospod!“ zraven pa zanemarjali Tvoje zapovedi?

Reši nas, o Bog, te nesrečne nestanovitnosti in slabosti! Kakor so klicali apostoli ob viharju, tako Ti kličemo tudi mi v svoji nestanovitnosti: „Gospod, otmi nas, poginjamo!“ In kakor si uslišal apostole, tako usliši in reši tudi nas! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Devetdnevica
al gir-skega župnika.

Gospodu Henriku Lasserre-ju v Parizu.

Beaune, 1. decembra 1877.

Gospa Guerrier-jeva in jaz sva prečitala rokopis, ki ste nama ga poslali, in v katerem popisujete, kako se je prva ozdravila 16. septembra t. l. v lourškem svetišču.

Ves Vaš popis je kar se da natančen, in s veseljem spričujem, da je vse, kar v njem pripovedujete, resnično, resnično v posameznostih, resnično v celoti.

Sprejmite, gospod, zagotovilo najodličnejšega spoštovanja.

Ed. Guerrier.

Justina Guerrier-jeva, roj. Biver.

Šestindvajseti dan.

Devetdnevnic a algir-skega (izg. alžir-skega) župnika.

Okrog meseca avgusta l. 1874 je prišel v Lourdes gospod Martignon (izg. Martinjón), kanonik in bivši župnik v Algir-u. Bil je okoli štirideset let star. Vroč e afrikansko solnce mu je ugonobilo zdravje, tako da mu je oslabel glas, in da se ga je lotila prsna bolezen. Prepeljal se je čez Sredozemsko morje in je prišel v Marijino mesto, kjer nebes Kraljica deli čudovite dobrote. Upal je, da bo tudi dobil del teh nenavadnih milostij, da se bo tudi njega usmilila dobrotna nebeška Mati.

Prišel je k massabielle-skim skalam in je ondi pokleknil ter molil; kopal se je v kopeli v čudodelni vodi; pil je iz čudežnega studenca: toda nebesa ga niso uslišala, ni bil ozdravljen.

„Le nikari ne obupajmo“, rekel je. „Taka kratka molitev ni zadosti. Večkrat je treba potrskati na vrata, da se odpró. Opravimo devetdnevnic o.“

Devetdnevnic a je minula, a zdravja ni bilo.

Bolniku pa ni upadlo upanje. „Opravil bom devet-tedensko pobožnost“, dejal je in je ostal še triinšestdeset dnij v Lourdes-u.

Štiriinšestdeseti dan je bil gospod Martignon še ravno tako bolan. Zato je šel za nekaj časa v Pau (izg. Po), da bi mu ondotno mehko podnebje nekoliko polajšalo bolezen.

Vest mu je pa očitala, da ni bilo prav, ker je pobegnil iz Lourdes-a, in da mu manjka zaupanja. Tudi je bil v dnu svojega srca nekako prepričan, da ga bo prej ali pozneje sveta Devica uslišala in ga rešila.

Ta misel ga je prignala nazaj k posvečeni votlini, naselil se je stalno v Lourdes-u in je stregel bolnikom, če je bil prav sam bolan. Romarji, ki so ob tem času bivali v Lourdes-u, videli so pogostokrat duhovnika visoke, vitke postave, živega pogleda in rumene brade. Ta duhovnik je spremljal slepe, opiral bolnike, vodil hrome v kopel in s svojim tihim glasom tolažil trpeče siromake. To je bil gospod Martignon.

„Če me pa zdaj Mati Božja ne usliši“, rekel je smejaje, „bodem obhajal devetletno pobožnost, ali pa še celo devetstoletno pobožnost; potlej bom pa nehal...“

Večkrat je imel srečo, da je videl, ko so se ozdravili bolniki, katere je čuval in oskrboval. Sam je sicer včasih čutil

majhno polajšanje, ni pa dosegel popolnega ozdravljenja.

Morebiti je izgubil pravo zaupanje, in se mu je upanje izpremenilo v potrpežljivost in vdanost v nadlogo, ki mu jo je Bog poslal. Pisatelju te knjige je rekel:

„Ostal bom v Lourdes-u, da lourska Mati Božja stori z menoj, kar hoče. Naj me usliši, kadar hoče. Čakam, kakor tak, ki sedi pred vladarjevo sobo in čaka, kdaj mu bo knez dovolil, da pride noter. Bodem že prišel na vrsto. Prišla bo določena ura in minuta, in pazil bom, da je ne zamudim.“

Čakal je te ure tri leta!

Ko so tri leta minula, sklenil je, da bo zopet potrkal na nebeška vrata. To je bilo 1. 1877, septembra meseca. Namenil si je, da bo opravljal devetdnevnicu pred praznikom Žalostne Matere Božje. —

Zakaj Marija ni precej uslišala klicev in prošnjâ gospoda Martignon-a? Zakaj ni ozdravila zvestega sina, ki jo je otroško ljubil? Moral je biti kak poseben, neznan vzrok. Morebiti bi ga ugani?

Ko bi se bil ta duhovnik ozdravil, zapustil bi bil Lourdes in bi bil šel nazaj v Afriko opravljat duhovsko službo. Ker je bil bolan, ostal je v Lourdes-u, opravljal je dobra dela usmiljenja in je s svojim zgledom

storil veliko več dobrega, kakor bi bil mogel storiti s pridigami, ko bi bil še tak govornik.

Mislimo, da Mati Božja zato ni hotela precej uslišati njegovih prošnjâ, ker ni hotela pustiti od hiše takega služabnika. Kadar Bog noče uslišati naših molitev, misli nam dati namesto bakrenega drobiža zlat denar ali na tem svetu ali pa v nebesih. —

Gospod Martignon je dobil novo opravilo, pri katerem je lahko izkazoval ljubezen do bližnjega. Kmalu, ko je prišel v Lourdes, je namreč izvedel o nekom, ki se mu je huje godilo, kakor navadnim bolnikom in siromakom. Bil je to jeden najimenitnejših mož našega časa, h kateremu je prišel nebeški poslanec, in kateri je izpolnil težavno povelje, ki je je prejel od Boga. To je bil lourski župnik Peyramale, katerega je trla huda bolezen in tudi razne druge nadloge. Dasi ga je poprej vse slavilo, bil je zdaj zapuščen in pozabljen; mnogo jih je bilo, ki so ga celo preganjali in sovražili. Gospod Martignon ga je pa podpiral in tolažil in je postal njegov najboljši prijatelj.

Neki drug duhovnik mu je bil tovariš v tem plemenitem opravilu. Imenoval se je Lafont (izg. Lafón) in je bil miloščinar tarbeske ubožne hiše. Ta gospod je bil od mladosti prijatelj lourskega župnika. — Gospod Peyramale, gg. Lafont in Martignon bili so

prijatelji kakor bratje, in ta ljubezen je še bolj pridrževala župnika Martignona v Lourdes-u.

Prošnja za ljubezen do sovražnikov.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Slišali smo danes, da je imel sloveči lourški župnik koncem svojega življenja trpeti celo sovraštvo in preganjanje. Zapustil nam je pa lep zgled, kako moramo odpuščati sovražnikom.

Gospod, Ti si nam zapovedal, da moramo sovražnike ljubiti! To je torej naša dolžnost, ako tega ne storimo, grešimo proti Tvoji zapovedi. Na prvi pogled se vidi, da ta zapoved izvira iz Tvoje neskončne ljubezni, do vseh ljudij, ker smo vsi Tvoji otroci. Vendar pa izvira tudi iz Tvoje pravičnosti. Zakaj ko bi živeli med samimi prijatelji, ki nam nikoli ne očitajo naših napak in jih še ne vidijo, navezali bi se preveč na ta svet.

Ljubezen prijatelj in sorodnikov nam torej vedno škoduje na duši. Več nam koristijo sovražniki, ki nas vsak dan opominjajo, da naš dom ni na tej zemlji. Sovražniki nam dajejo priložnost, da se vadimo v potrpežljivosti; in to nas dela vedno bolj ponižne, to nas utrjuje, da bomo kdaj še hujše skušnjave lahko premagali.

Kdorkoli nas ponižuje, kdorkoli nas sramoti in zaničuje, pomaga nam, da moremo priti na višjo stopinjo v nebesih. Kdor nas zaničuje in sovraži, dela z nami kakor podobar, ki naredi iz neobdelanega kamna krasen kip. Podobar mora sekati in tolči kamen, da izkleše iz njega veličastno podobo; prav tako je tudi treba, da nas ljudje mučijo, tolčejo in zaničujejo, sicer bomo težko postali Tebi dopadljivi. — O neskončno dobri in neskončno modri Bog, Ti si vsemo-gočni podobar, in Tvoja orodja so tisti, katere imenujemo svoje so-

vražnike. Z njimi obdeluješ naše duše, da postanejo podobne Jezusu Kristusu, kateremu moramo biti podobni vsi.

O Bog, daj nam milost, da bomo voljno prenašali poniževanje, nasprotovanje in sovraštvo ter da bomo kot prijatelje ljubili tiste, ki nas črtijo. Naj nas le preganjajo in sovražijo, to nas bo vsaj večkrat spominjalo, da nas kaj boljšega čaka po smrti, da nas tam čaka neskaljen mir, ki ga bomo uživali celo večnost.

O Jezus, moj Odrešenik, vtisni v dno mojega srca resnice, ki smo jih zdaj premišljevali, in ki jih zdaj izrekajo naše ustnice! Varujejo naj nas v skušnjavi, oblažijo naj naša občutljiva in nepotrpežljiva srca, da bomo prijazni in ljubeznivi tudi do sovražnikov! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Sedemindvajseti dan.

Devetdnevnica algir-skega župnika.

(Nadaljevanje.)

Ne moremo tukaj natančneje popisovati, koliko je trpel lourški župnik. Omenimo naj pa, da je dovršil in bogato okrasil cerkev nad votlino in je začel prezidovati tudi farno cerkev sredi mesta.

Vendar je moral umreti, predno je do delal župnijsko cerkev.

Večkrat je sam rekel, da bi bilo prav, ko bi umrl, in da bi zidanju hiše Božje zelo koristilo, ko bi ga Bog poklical k Sebi. Farna cerkev je bila dozidana do oboka... Tisti, ki bi bili morali pomagati, odpovedali so se popolnoma; začeli so mu strašno nasprotovati in ga preganjati.

„Ne bom prišel v obljubljeno deželo, samo od daleč jo bom videl“, rekel je včasih. „Moral bom umreti, da se bo odvrnilo pokončanje. Ko mene več ne bo, poleggle se bodo vse zoprnosti. Moja smrt bo vse poravnala. Moral bom umreti, da se bo odvrnilo pokončanje“.

Bog mu je kmalu izpolnil željo in mu je odprl nebeška vrata na Mali Šmaren, na praznik Rojstva Marijinega.

Na Mali Šmaren je stopila Mati Božja v to solzno dolino. In na Mali Šmaren je njen služabnik, lourški župnik, zapustil solzno dolino in se je preselil v srečnejšo domovino.

Okrog postelje gospoda Peyramale-a so stali njegov brat, sorodniki, njegovi vikarji, prijatelji in faranov, kolikor jih je moglo v sobo. Med to žalujočo družino je bil tudi njegov prijatelj iz zadnjih let, gospod Martignon, ves potr t vsled žalosti in ni mislil več na-se, ne na svojo bolezen, ne na ozdravljenje. Skoraj je pozabil, da je bil namenil opraviti devetdnevnic v čast Žalostni Materi Božji, in da je bil tisti dan, prvi dan devetdnevnic. Začeti bi bil namreč moral devetdnevnic na Mali Šmaren, zakaj tisto leto je bila Žalostna Mati Božja 16. septembra, torej ravno osem dnij po Malem Šmarnu, kar pa gospodu Martignonu poprej še na misli ni bilo.

Dolgo časa se je gospod Peyramale boril s smrtjo, naposled je pa izročil Bogu svojo blago dušo.

Zvesti prijatelj, gospod Martignon čutil se je osamljenega. Žalosten in potr t je pre-mišljeval, kje je pač zdaj njegov prijatelj in zvesti služabnik Marijin. Domislil se je Marije, tolažnice žalostnih, in spomnil se je tudi namenjene devetdnevnic, ter da je danes prvi dan.

Pokleknil je k mrtvaškemu odru, prijel je mrzle roke lourškega župnika in je nekaj časa molil. Nato je vstal in je rekel mnogim, ki so bili zraven:

„Poleg mrtvaškega odra prijateljevega sem opravil prvo molitev svoje devetdnevnic v čast Žalostni Materi Božji in prosil sem lourško Mater Božjo, naj mi deveti dan po rajnem gospodu župniku pošlje odgovor.“

Potem je dodal:

„Bog je izbral praznik Rojstva Marijinega, da je poklical k Sebi gospoda Peyramale-a, iz tega sklepam, da se smem tudi njemu priporočati.“

Prosili so gospoda Martignon-a, naj zloži grobni napis za umrlega Marijinega služabnika, in rekel jim je:

„Napišite na grobu ta-le dva izreka sv. Pisma: ‚Gospod, ljubil sem lepoto Tvoje hiše! — Gorečnost za Tvojo hišo me razjeda!‘ Prvi izrek je popis njegovega življenja, drugi je popis njegove smrti.“ —

Učenik je umrl. Kaj bo z njegovima učencema in prijateljema, gospodoma Lafont-om in Martignon-om? —

Drugi dan po pogrebu lourškega župnika vrnil se je gospod Lafont v Tarbes, ker je bil miloščinar ondotne ubožne hiše. Naletel je pa na velik požar, gorela je hiša, ki se je imenovala „mali samostan“. Gospod

Lafont je šel v ogenj, da bi rešil nekatere otroke in da bi spravil Presv. Rešnje Telo.

Padel je pa nanj kos goreče stene, in ubilo ga je. Šel je v Božje naročje k tistemu, za katerim je prejšnji dan žaloval. Starejši prijatelj gospoda Peyramale-a je torej vstopil v večno veselje, — umrl je iz ljubezni do Boga in do bližnjega. Mlajši prijatelj, gospod Martignon, pa je moral še čakati.

Velika žalost zaradi smrti dveh prijateljev je napolnjevala njegovo srce. V istem času ga je pa obšlo tudi trdno zaupanje, da mu bo Mati Božja gotovo izprosila ozdravljenje. Veselilo ga je zelo, da je imel prijatelja v nebesih, kateremu se je smel priporočati, in pričakoval je, da bo tudi po njegovi priprošnji dosegel zdravje.

Pripovedoval je že, kaj bo storil, ko bo ozdravljen, in kako bo pomagal nadaljevati delo, katero je začel župnik Peyramale. Žaloval je še po prijatelju, pa je že tudi naprej okušal veselje, katero je želel doseči koncem devetdnevnice; že naprej se je veselil zdravja, moči in glasu, kar je upal prejeti od lourške Matere Božje.

Molil je goreče, in tisti, ki so ga ljubili, molili so zanj. Tako je prišla sobota, 15. september. To je bil dan pred praznikom Žalostne Matere Božje, — predzadnji dan devetdnevnice.

To soboto zjutraj je prejel gospod Martignon telegram, kateri mu je sporočal, da sta se gospod Guerrier (izg. Gerié) in njegova soproga podala na pot v Lourdes in da ga prosita, naj ju pride z vozom čakati na kolodvor.

Gospod Guerrier in gospa sta mu bila popolnoma neznana. Prejel je pa prejšnji dan pismo župnika v Saint-Gobain-u (izgovori Sen-Gobén-u), iz katerega je toliko izvedel, da je gospa Guerrier-jeva že veliko let zelo bolna in da se je napotila v Lourdes prosit ozdravljenja, katerega pričakuje z neomahljivim zaupanjem. Saint-gobain-ski župnik je toplo priporočil gospodu Martignon-u bolnico in moža, ker sta to pot prvokrat šla v Lourdes.

Gospod Martignon je rad prevzel to skrb in je šel ob treh popoldne čakati na kolodvor. — —

Poglejmo, kdo sta bila romarja, ki sta se bila priporočila skrbi gospoda Martignon-a?

Gospod Edvard Guerrier, mirovni sodnik v Beaune-i (izg. Bon-i), poročil se je pred kakimi petnajstimi leti z Justino Biver (izg. Bivé). Justina je bila hči spoštovane krščanske družine. Oče je bil sloveč zdravnik, bratje pa so se pečali z veliko obrtnijo. Jeden je bil vodja saint-gobain-ske obrtne družbe, drugi je bil ravnatelj znamenitih

steklaren v Saint-Gobain-u in Chauny ju-
(Šoní-ju).

Edvard in Justina sta imela tri otroke, katere je mati skrbno odgojevala. Pred vsem jih je učila ljubiti reveže in zvesto služiti Bogu. Tako je minulo najslajše let najslajše sreče. Jednajst veselih in srečnih let, to je malo, pa tudi veliko... To je malo, ker srečni dnevi tako hitro potekajo, da se nam zdé kratki kakor trenutki. Toliko srečnih let je pa tudi veliko, ker se v tej solzni dolini le redkokdaj primeri, da bi človeka toliko časa ne srečala žalost in nadloga.

Leta 1874 je to družino zapustila sreča. Gospa Guerrier-jeva je nagloma zbolela. Silno jo je bolela glava, velikokrat je omedlela, moč ji je vedno bolj pešala, in polagoma so ji najimenoitnejši udje postali mrtvi. Hrbtanec je izgubil vso moč; noge je niso več nosile; oči so ji opešale. Še sedeti ni mogla na postelji, bila je kakor mrtva. Spodnji del telesa je postal popolnoma neobčutljiv: ne samo, da nog ni mogla nič premakniti, ampak celo tako so ji omrle, da ni prav nič čutila, če jo je kdo v nogo zbodel.

Kadar je omedlela, bali so se, da ne bi nagloma umrla. Smrt se je že bližala, njena mrzla roka je segala v to družino, ki je bila poprej tako srečna in zadovoljna.

Molitev za razsvetljenje.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

O Gospod, ozdravi naše dušno oko, razsvetli našo dušo, katera tolikokrat zaide s poti, po kateri bi morala hoditi! Ozdravi nas dušne slepote, kakor si ozdravil od rojstva slepega, kakor si ozdravil slepca, ki sta Te prosila pomoči, ko si šel iz Jerihe. Daj tudi našim dušam milost, katero si podelil telesu teh dveh slepcev! Pogled, ki si ga dal njima, trajal je le nekaj časa, potem je smrt zatisnila njune oči. Mi Te pa prosimo, da bi nam dal pogled, kateri ne mine nikoli, kateri bo tudi po smrti ostal našim dušam. Razsvetli torej naše duše, odpri oči našega duha, kakor si ozdravil oči slepcev ob Jerihi! ,Gospod, stori, da se nam oči odprejo!‘ (Mat. 20.)

Potrebujemo razsvetljenja, da moremo hoditi po poti proti nebesom,

da moremo priti k Tebi v neskončno rajsko veselje. Zato bodi Ti, o Bog, naša luč, naš vodnik in pomočnik! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Osemindvajseti dan.

Devetdnevnica algir-skega župnika.

(Nadaljevanje.)

Odkar je gospa Guerrier-jeva zbolela, ni doživela veselja, da bi bila mogla objeti svojega starega očeta in mater. Stanovala je namreč v Beaune-i, v okraju Coté-d' Or (Koté-d' Or), oče in mati sta bila pa v Saint-Gobain-u, kateri je v okraju Aisne (izgovori En). Od Beaune-e do Saint-Gobain-a je bilo sto in štirideset milj. Oče gospe Guerrier-jeve, stari zdravnik Biver, bil je tedaj že v dvainosemdesetem letu in ni mogel nikamor. Hči ga je srčno želela obiskati. Od prvih dnij aprila do začetka septembra je vedno bolj hrepenela k starišem.

Zastonj so jo opominjali, da je pre-slaba za potovanje, da bi ji taka pot zelo škodovala, vse prigovarjanje je bilo zastonj, na vsak način je hotela videti ljube stariše.

Ubogali so jo torej in so jo poslali na daljno, zanjo nevarno pot.

Kakor so napovedali zdravniki, škodovalo je to potovanje gospej Guerrier-jevi zelo. Tako jo je zdelalo, da je skoraj premakniti niso smeli. Če so jo le iz sobe v sobo prenesli, zvrtilo se ji je v glavi in poprijele so jo silne bolečine. Ni ji bilo mogoče podati se nazaj na pot proti domu, in morala je ostati v Saint-Gobain-u pri stariših.

Družina Guerrier-jeva je bila zdaj raztrgana. Gospod Guerrier ni mogel popustiti službe, kot mirovni sodnik v Beaune-i; ženo je pa udržala bolezen v Saint-Gobain-u. Gospa Guerrier-jeva je prosila, naj pošljejo otroke za njó. Mož je pa prihajal vsakih osem ali deset tednov iz daljnega doma, da je preživel par dni med ljubo družino.

Čakali so, kdaj se bo bolnici toliko zboljšalo, da bi jo mogli spraviti nazaj v Beaune-o, toda čakali so zastonj, bolezen je postajala vedno hujša.

Meseca avgusta 1877 je prišel gospod Guerrier zopet v Saint-Gobain, in žena mu je rekla:

„Ljubi moj, pojdem na božjo pot v Lourdes in tam se bom ozdravila.“

Mož se je zelo ustrašil teh besedij, in silno ga je zaskrbelo. Prosil jo je, kar je mogel, naj si izbije iz glave to misel.

„Draga žena“, rekel ji je, „to je nemogoče. Spomni se, kako je bilo pred najstimi meseci. S kolikimi težavami smo te takrat prepeljali iz Beaune-e v Saint-Gobain. Pomisli, da si zdaj tako slaba, da te še na vrt ne smejo peljati, pa se hočeš podati na dolgo pot skozi celo Francosko in hočeš iti v kraj, kjer nikogar ne poznamo, odkoder te morabitni nikoli več nazaj ne bo. Na to še misliti ne smeš! S tem bi le Boga skušali!“

„Prepričana sem, da bom v Lourdes-u ozdravljena“, rekla je zopet gospa Guerrierjeva. „Moram v Lourdes!“

Več dnij sta pregovarjala in prosila drug drugega. Bolnico sta zagovarjala njena brata, ki sta bila ravnatelja v Saint-Gobainu, in pregovorili so gospoda Guerrier-ja, da se je vdal. Zdravnik je naredil spričevalo o ženini bolezn, in gospod Guerrier je prosil, da mu je minister dal nekaj tednov dopusta. Tako je dobil čas, da je mogel peljati ženo v daljni Lourdes.

Gospod Guerrier je najbolj to želel, da bi imel v Lourdes-u znanega človeka, ki bi mu svetoval in pomagal. To željo mu je izpolnil gospod Poindron (izg. Poendrón), župnik v Saint-Gobain-u, ki je poznal algirskega župnika, gospoda Martignon-a. Temu je gospod Poindron pisal ter mu je priporočil bolnico in moža. Naročil je tudi go-

spodu Guerrier-ju, naj med potjo brzojavita gospodu Martignon - u, s katerim vlakom prideta.

Približal se je dan, ko sta mislila iti na nevarno potovanje; to je bilo v sredo, 12. septembra. Hotela sta v Parizu jeden dan počivati in se potem brez prenehanja peljati do Lourdes-a. Na železnici sta seveda naprosila spalen voz.

Teško se je ločila družina od matere, katera je trdno pričakovala ozdravljenja. Bratje so zaupali, kakor bolnica. Mož se je bal, in skrbelo ga je. Otroci so bili pa vsi prepričani, da bo prišla mati zdrava nazaj. Ker so zmeraj samo resnico slišali iz njenih ust, verjeli so popolnoma, kar je trdila mati, in so se že naprej veselili.

Najmanjša hči Marijica, ki ni matere nikoli drugače videla kakor v postelji, zaklicala je:

„Mama bo prišla nazaj tako, kakor kaka druga mama. In imeli bomo tako mamo, da bo hodila.“

Podobno je govoril starejši sinček Pavel.

Staremu očetu niso pa nič prej povedali, kakor še le, ko sta mislila odpotovati. Niso mu hoteli napravljati preveč skrbi.

Potovanje je bilo silno mučno. V Parizu so jo z veliko težavo prepeljali k njenemu bratu Hektorju Biver-ju. Tu jo je

obiskal svak Alojzij Bonnel (izg. Bonél), profesor versaille-skega (izg. versaj-skega) liceja, ki je bil znan s pisateljem te knjige. Gospod Bonnel jima je dal pismo, katero naj bi izročila meni, ako me dobita v Lourdes-u. V pismu mi ju je priporočil. Res sem se sešel z njima in sem na ta način natančno izvedel zgodbo gospe Guerrier-jeve.

Odpovala sta iz Pariza proti Lourdes-u.

Bolnica je bila zelo pogumna, vendar jo je pot tako hudo prevzela, da je morala v mestu Bordeaux (izg. Bordó) jeden dan počiti.

V saboto, 15. septembra, prišla sta v Lourdes, in algir-ski župnik, gospod Martignon, čakal ju je na kolodvoru. Sedel je v čakalnici, molil je brevir in mislil na devetdnevnicu, v katero je stavil vse zaupanje, od katere je pričakoval ozdravljenja.

Premišljeval je, koliko bolnikov se je zadnja leta vpričo njega ozdravilo pri lourški votlini, in obetal si je, da je zdaj tudi on prišel na vrsto, in da se mu bo drugi dan izpolnilo, česar že toliko časa želi in prosi. Utopil se je v te misli in je prav lahko čakal potnikov, katerih prav za prav še poznal ni.

Gospod Martignon je bil vse pripravil. Najel je prostoren voz, ki je čakal pred kolodvorom. Prenesli so bolnico v voz in

odpeljali so jo k hiši, kjer je stanoval gospod Martignon. Tukaj ji je bil namreč algirski župnik najel stanovanje.

Toda najeto stanovanje je bilo v prvem ali drugem nadstropju. Bolnica bi bila morala pa na vsak način stanovati pri tleh, ker ji je vsako prenašanje napravljalo muke. Gospod Martignon seveda prej tega ni vedel, zato je bil v veliki zadregi. Dobil je pa brž v bližnji hiši drugo stanovanje, ki je bilo pri tleh. Ondi je najel za svoja gosta veliko dvorano, v katero so hitro postavili potrebno sobno opravo.

Kakšen pomen je imelo to stanovanje, slišali bomo pozneje.

V oni dvorani je popisovala gospa Guerrier-jeva gospodu Martignonu svojo dolgotrajno bolezen, svoje neprestano trpljenje in trdno zaupanje, ki jo je pripeljalo v Lourdes. Pogovarjali so se, kakšne dobrote deli lourška Mati Božja, in govorili so tudi o rajnem gospodu Peyramale-u. Algirski župnik je nekoliko omenil svojo devetdnevnic, prosil je gospo Guerrier-jevo, naj moli zanj, in je obljubil, da bo tudi sam molil zanjo.

Ko so se dobro odpočili, šli so k čudežni votlini. Bolno gospo so nesli prav k nogam Marijine podobe. Tukaj jo je pisatelj teh vrstic prvič videl, ko je nepremično

gledala v podobo Marijino in iz dna srca molila. Ves njen obraz je pričal živo vero in trdno zaupanje.

Prošnja za varstvo Marijino.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Nebeška Mati, pomočnica kristijanov, k tebi proseče dvigamo roke! — Pred devetnajststo leti si pripomogla po svoji vdanosti v voljo Božjo, da je prišel na svet Odrešenik; dala si nam Božjega Zveličarja; sedaj te pa prosimo, da Ga daš tudi vsakemu posameznemu izmed nas. To je volja Božja, kateri je že od začetka hotel človeškemu rodu le po tebi poslati Svojega Sina Jezusa Kristusa, in tega sklepa Bog ni izpremenil. Od tebe smo prejeli Njega, ki je vir vseh milostij, zato tudi še sedaj le po tvojih rokah dobivamo darove, katere deli človeštvu neskončno dobri Bog. Tvoja materna ljubezen je na-

klonila rešenje in zveličanje vsem ljudem, ista ljubezen varuje in podpira vsakega posameznika. Zato, o naša Mati, vzdihujemo k tebi in upamo, da nas boš uslišala ter nas sprejela v svoje varstvo! *Daj nam Jezusa Kristusa*, t. j. izprosi nam milost, da mu postanemo bolj podobni! Po tvoji priprošnji in zaradi zasluženja Gospoda Jezusa Kristusa naj nam Bog podeli to milost vseh milostij! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Devetindvajseti dan.

Devetdnevnica algir-skega župnika.

(Nadaljevanje.)

Gospa Guerrier-jeva je bila pri spovedi, predno se je podala na potovanje; s tem se je hotela prav pripraviti za čudežno ozdravljenje. Gospod Guerrier je bil pa malo bolj kasen. Ker je imel sam vse posvetne skrbi na glavi, in je bilo veliko opraviti, predno je vse priredil za pot, zato je manj mislil na dušo.

Opravil je pa spoved v Lourdes-u. Prosil je gospoda Martignon-a, da bi ga spovedal. Želel je namreč drugi dan z ženo vred prejeti sv. obhajilo.

Gospodu Martignon-u se je zelo smilila uboga Guerrier-jeva žena. Toliko časa je bila že bolna in ni mogla skrbeti za družino in svoje tri otroke! Ko je premišljeval nesrečo te družine, pozabil je svojo lastno revščino. In gospod Martignon je storil nekaj, kar je že dalje časa mislil.

Rekel je gospodu Guerrier-ju: „Glejte, začel sem devetdnevnicu ob smrtni postelji svojega prijatelja, lourškega župnika gospoda Peyramale-a, in jutri je zadnji dan devetdnevnic. Vse dni sem prosil Mater Božjo, naj dovoli, da mi bo deveti dan rajni prijatelj prinesel odgovor na mojo prošnjo. Jutri je tisti dan. Jutri ob osmi uri bom maševal in upam, da bom takrat uslišan.“

„Povejte pa svoji gospej, da bom maševal zanjo in da njej podarim dobroto, ki jo morebiti misli Mati Božja meni izkazati. Ako bi moral jaz jutri doseči zdravje, naj bo ona ozdravljena namesto mene. Nocoj in jutri zjutraj naj se pa v molitvi spominja tudi rajnega gospoda Peyramale-a, lourškega župnika, in jutri zjutraj pridita oba k moji maši v cerkev. Trdno upam, da se bo nekaj zgodilo.“

Hvaležno sta sprejela gospod Guerrier in gospa ta dar in nista mogla razumeti plemenite velikodušnosti gospoda Martignon-a. —

Tisti večer in drugo jutro je neozdravljiva bolnica goreče molila in se tudi spominjala rajnega gospoda Peyramale-a. Ko se je zjutraj bližala osma ura, peljali so jo k maši, pri kateri je hotel gospod Martignon dobiti skrivnostni odgovor.

Gospa Guerrier-jeva je že poprej trdno upala, da bo dosegla zdravje v Lourdes-u. Zdaj se je pa njeno zaupanje še bolj utrdilo, in zanašaje se na molitev gospoda Martignon-a, pričakovala je kar za gotovo ozdravljenja.

Cerkev je bila vsa natlačena romarjev iz Marseille-a (izg. Marsej-a). Težko bi bilo skozi tako gnečo nesti bolnico, kateri je vsako premikovanje in vsak pritisk napravljaval bolečine. Zavaljo tega niso nesli bolnice skozi vso cerkev, ampak ustavili so se pri prvih kapelichah, ki se nahajajo ob vhodu. Izbrali so si kapelico svete Germane, na levi strani.

Tukaj je pristopil gospod Martignon.

Bolnica je sedela na stolu pred oltarjem in molila. Njene mrtve noge so počivale na klečalniku, ki je stal pred njo.

Ko je gospod Martignon bral list, stopila mu je nagloma podoba rajnega prijatelja

Peyramale-a posebno živo pred oči. Hkrati pa je bral koncem lista besede, katere je nekdam govoral Ozija Juditi, in katerih pomen ga je kar presunil. Bral je:

„Danes je Bog tvoje ime tako povišal, da ne bo prešla tvoja hvala iz ust ljudij, ki se bodo spominjali moči Gospodove na večno, zavoljo katerih nisi zanašala svojemu življenju v stiskah in v nadlogi svojega rodu, temveč si odvrnila pokončanje pred obličjem našega Boga.“ Kar čudno je bilo, kako so se te besede skladale s tem, kar je zadnji čas večkrat rekel rajni gospod Peyramale. Predno je umrl, rekel je velikokrat: „Moje telo bo kakor drožje, ki se denejo v testo. Moram umreti, da odvrnem pokončanje.“

Gospod Martignon je torej prejel pričakovano znamenje od svojega rajnega prijatelja in po teh čudovitih besedah je sklepal, da je gospod Peyramale v nebesih.

Pri povzdigovanju je vse pokleknilo. Samo bolnica je ostala na stolu. Ko je prišel trenutek svetega obhajila, stopil je njen mož k obhajilni mizi in je pokleknil. Ker bolnica ni mogla vstati, pričakovala je, da pride Bog k njej. In prišel je na umrljivih rokah mašnikovih, da bi nasitil in utolažil dušo, ki je hrepenela po Njem.

Komaj je prejela Telo Gospodovo, začutila je, da jo nepremagljiva sila žene, naj vstane in poklekne.

Blizo nje je klečal mož, pokrival je obraz z rokami in je molil Boga, kateri je ravno prišel v njegovo srce.

Tu je zaslišal, da je nekaj zašumelo in da se nekaj giblje. Vzdignil je glavo, pogledal je nazaj in — videl je, da žena že kleči zraven njega.

Ko bi ne bilo na svetem kraju, zavpil bi bil od veselja, hvaležnosti in začudenja. Obrnil se je proti oltarju, in njegove oči so se ujele s pogledom mašnikovim, čegar obličje je žarelo veselja in ginenosti. Ravno takrat se je bil mašnik obrnil proti ljudstvu in izrekel pomenljive besede:

„*Dominus vobiscum*“ to je: Gospod naj bo z vami!

Gospod je bil v resnici z njimi.

Bil je zadnji evangelij. Gospa Guerrierjeva je vstala brez težave, stala je med zadnjim evangelijem in je zopet pokleknila...

Mož bi bil kmalu omedlel. Noge so se mu tresle, bil je bled, in solze so mu zalivale oči. Žena je pa molila in se zahvaljevala zbrano, pobožno in goreče.

Duhovnik je slekel mašna oblačila in je pokleknil k oltarju, da bi odmolil zahvalne molitve. Gotovo jih je molil iz dna srca.

Začel je devetdnevnicu ob smrtni postelji služabnika Marijinega, gospoda Peyramale-a, in prosil je, naj mu Marija deveti dan pošlje po rajnem prijatelju Peyramale-u pričakovani odgovor. Zmeraj bolj je upal, da bo uslišan, nazadnje je pa iz ljubezni do bližnjega drugemu prepustil zaklad, ki bi bil moral biti njegov.

In glej, deveti dan, ob določeni uri, pri maši, ki jo je sam opravil v tamenam, bila je ozdravljena oseba, ki jo je on določil.

Dobrotljiva in mogočna nebeška Mati mu je poslala znamenje, katero si je želel.

Veliko je bilo veselje ozdravljene gospe, še večja pa je bila radost gospoda Martignon-a. Zdaj je bil prepričan, da je njegov prijatelj župnik Peyramale v nebesih.

**Molitev za odvrnenje skušnjav
zoper čistost.**

*Lourška Mati Božja, sa nas Boga
prosi!*

Gospod, moj Bog, videli smo, kako si ozdravil bolnico, in jo rešil velike nesreče; ozrli smo se tudi v nebesa, ki so rešitev iz vseh nesreč!

Tvoj Božji Sin nas je učil, naj prosimo na koncu očenaša: Reši nas hudega! Reši nas torej skušnjav, ki nas napadajo od vseh strani! Reši nas napadov zunanjih sovražnikov, reši nas pa tudi napadov notranjega sovražnika, ki ga v sebi nosimo! Naša duša te hoče in želi ljubiti, meso pa bi se rado vdajalo hudemu poželenju in se bojuje zoper dušo.

Kakšna sramota, ako bi nas hudo, poželenje premagalo! Kako hudo si moramo prizadevati, če hočemo skušnjave premagati! Res je, če le ne privolimo v skušnjava, pa je premagana, — toda koliko se moramo bojevati, ker nas napada sovražnik, čegar moč nikoli ne opeša. O Bog, kdaj pride srečni dan, ko bo konec tega boja?

Pomagaj nam, o Bog, da se bomo v dušnem boju zmeraj ozirali proti nebesom in se tolažili s tem, da si ondi pripravil prebivališče tistim, ki Ti na zemlji služijo! Večne sreče v

nebesih se bomo vedno spominjali, to nam bo dajalo pogum, da se ne bomo vdali skušnjavam, to nam bo dajalo moč, da ne bomo opešali.

Kako bomo takrat veselo zapeli alelujo, ko bomo stopili med angele in svetnike, ko bomo varni vseh skušnjav! Potem ne bo več boja, potem ne bo več strahu, zakaj nebesa so kraj večnega miru. Nič več ne bo sovražnikov, nič več ovir in zaprek! Tukaj Te hvalimo in molimo, Gospod, pa hvalimo Te v strahu in skrbeh, gori pa Ti bomo hvalo peli v neizrekljivem miru in veselju!

Daj nam, o Gospod, da v svojem potovanju na zemlji nikoli ne zaidemo na napačno pot, da nikdar ne začnemo nazadovati. Pomagaj nam, da bomo šli zmeraj le naprej, da bomo zmeraj napredovali v dobrem in da bomo vedno čistejše živeli. Življenje je potovanje, naša domovina je drugje, in dolžnost vsakega kristijana je, da

gre vedno le naprej, da zmeraj le napreduje. Te milosti Te danes prosimo! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Trideseti dan.

Devetdnevnica algir-skega župnika.

(Nadaljevanje.)

Nihče ni pazil na posebnosti kapelice, v kateri je Bog ozdravil gospo Guerrierjevo. In vendar je bilo prav v tej kapelici vse pomenljivo. Podobe in napisi, vse se je strinjalo z dogodkom, ki se je ta dan ondi vršil.

Bila je to prva kapela pri vratih, in vse v njej je spominjalo na veliki dogodek, ki je proslavil mesto Lourdes.

Pod okni so bile po vsej steni vzdane tri visoke in dolge plošče iz belega marmorja, na katerih je bila napisana kratka zgodovina lourških prikazovanj.

Lourški župnik je nekdanj zahteval, naj nebeška prikazen stori, da bo zacvetela divja roža, če je bila prav takrat zima.

Sv. Devica je pa nato odgovorila z besedo „pokora“.

In v romarski cerkvi je bilo pod vrhom v dolgi črti z zlatimi srci zapisanih nekaj Marijinih besed; ravno nad to stransko kapelico, v kateri je gospod Martignon prejel znamenje od rajnega župnika Peyramale-a, bila je zapisana beseda „pokora“.

Več drugih ravno tako pomenljivih znamenj je bilo v kapelici, in skoraj vsa so se nanašala na rajnega gospoda Peyramale-a.

Pomislimo malo, kakšen pomen je vse to imelo!

Ko bi Mati Božja z vsem tem ne bila hotela odgovoriti na prošnjo gospoda Martignon-a, ko bi mu ne bila hotela po rajnem prijatelju poslati odgovora, ali bi ne bila za ozdravljenje gospe Guerrier-jeve izbrala drugega časa, drugega kraja in drugih okoliščin? Prav gotovo. Ker je pa sveta Devica gospo Guerrier-jevo ozdravila ravno pri tej maši in ravno ob teh okoliščinah, smemo sklepati, da je bilo njeno ozdravljenje nebeško znamenje, prav tako znamenje, kakoršno je Bog dal hlapcu Eliezerju, katerega je Abraham poslal v Mezopotamijo iskat žene sinu Izaku.

Eliezer je prišel k Nahorjevemu mestu in je ukazal kamelam uleči se zunaj mesta zraven studenca ter je molil:

„Gospod, Bog mojega gospoda Abrahama, prosim, stoj mi danes na strani in izkaži milost mojemu gospodu Abrahamu.“

„Glej, stojim pri studencu, in hčere prebivalcev tega mesta bodo hodile vodo zajemat.“

„Deklica torej, ki ji porečem: ‚Nagni mi svoj vrč, da pijem‘, in ki odgovori: ‚Pij, in tudi tvoje kamele bom napojila‘, le-ta je, ki si jo svojemu sinu Izaku namenil, in iz tega bom spoznal, da si milost izkazal mojemu gospodu.“

Ni še bil besedij sam pri sebi izgovoril, in glej, že pride Rebeka z vrčem na rami... Stopila je k studencu ter napolnila svoj vrč in se vrnila. In hlapec ji je naproti šel in je rekel: „Daj mi nekoliko vode piti iz svojega vrča.“ Ona je odgovorila: „Pij, gospod moj“; in je hitro vrč na svoje naročje dejala in mu dala piti.

In ko se je bil napil, pristavila je: „Tudi tvojim kamelam bom zajemala vode, dokler se vse ne napijó.“ Ko so se bile pa kamele napile, vzal je mož zlate uhane in zapestnice. In ji je rekel: „Čegava hči si?“ Ona je odgovorila: „Hči sem Batuela, Melkinega sinú; moj stari oče je Nahor.“

Mož se je priklonil in je molil Gospoda rekoč: „Hvaljen bodi Gospod, Bog mojega gospoda Abrahama, ki ni odtegnil

svoje milosti in zvestobe mojemu gospodu, in me je naravnost pripeljal v hišo brata mojega gospoda.“ — —

Ker se je Eliezerjeva goreča molitev popolnoma skladala z znamenjem, katerega je prosil, sklepal je iz tega, da mu je Bog razodel svojo voljo.

Tako smo sklepali tudi mi v zgodbi o gospodu Martignon-u, ker je dandanes še ravno tisti Bog, kakor v nekdanjih časih.

Vrnimo se k zgodbi. Lourška Mati Božja je uslišala ponižne prošnje in je podelila popolno milost. Gospa Guerrier-jeva je bila popolnoma zdrava. — Poprej je prosila, zdaj se je zahvaljevala. — Nato je vstala mirna in vesela, najmanjše razburjenosti ni bilo videti na njej, in obraz se ji je svetil nebeške sreče. Obrnila se je k možu in je rekla: „Daj mi roko! Pojdiva!“

Gospod Guerrier ni mogel verjeti tolikega čuda. Kar se je dogodilo, zdelo se mu je nemogoče. Mislil je, da se mu sanja. Bil je neizrekljivo vesel, pa prešinjal ga je strah, da ne bi te lepe sanje hipoma izginile . . . Bil je ves zmešan in je hotel poklicati nosače.

„Ne, ne“, rekel mu je gospod Martignon in ga je opomnil na to, kar je Bog storil bolnici, „pustite jo, naj gre“.

Gospa Guerrier-jeva je šla iz kapelice v cerkev, kjer so marseille-ski romarji slavo

peleli mogočni nebeški Kraljici in niso vedeli, da se je tačas blizo njih pri tihi maši v stranski kapelici razodela njena moč.

Ozdravljena gospa je šla iz cerkve, z lahkoto je stopala po velikih kamenitih stopnicah in je prišla na prostor, kjer je čakal voz. Voznik je ostrmel in se nekaj časa kar ganil ni. Gospod Guerrier mu je pomigal, in prišel je ter odprl vratica.

„Ne“, rekla je gospa, „šla bom k votlini.“

„Seveda“, odgovoril je mož, „usedimo se in peljimo se tje.“

„Nikakor ne“, dejala je gospa, „peš pojdem.“

Gospod Martignon se je nagnil h gospodu Guerrier-ju in ga je s svojim tihim glasom opomnil, da mora verovati.

„Ozdravljena je. Pustite jo“, rekel mu je. Pustili so jo, in vsi so šli proti votlini.

V cerkvi pred oltarjem se je prvič zahvalila. Pri votlini, pred podobo Marijino, zahvalila se je drugič.

Pokleknila je na obe kolena, ne da bi ji bil kdo pomagal. Potem je vstala, šla je pit iz čudežnega studenca in se je podala h kopeli, kjer so pokladali bolnike v vodo. Če je bila prav ozdravljena, vendar je še šla v kopel. Ko je prišla ven, čutila je v sebi novo moč in gibčnost.

Hotela je iti peš v mesto. Voz je šel počasi pred njó. Sredi pota je pa poprosil gospod Martignon:

„Gospa, prosim, nikari ne hodite tako hitro. Vi ste ozdravljeni, jaz pa nisem; povem vam, da ne morem nič več iti. Prosim vas zaradi sebe, da se usedimo na voz.“

Usedli so se in so se peljali v nedozidano župnijsko cerkev, kjer je bil grob gospoda Peyramale-a. Gospa Guerrier-jeva je pokropila novi grob, pokleknila je in je opravila tretjo zahvalo.

Prošnja, da bi se kdaj združili z Bogom.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

O Gospod, grob Tvojega zvestega služabnika nas opominja, naj dvignemo pogled proti nebesom, katera moramo doseči koncem zemeljskega potovanja.

Ko bi nam pač kdo razodel veselje, katero si pripravil pravičnim! Kako bi to podžigalo naš pogum! Toda oko ni videlo, uho ni slišalo,

in v srce človekovo ni prišlo, kar čaka pravično dušo na onem svetu!

Na zemlji je srce človekovo nemirno, nobena stvar ga ne more do cela zadovoljiti in utolažiti njegovih željâ. Nepokojno je naše srce, dokler ne dospe k Bogu v nebesa, dokler ne počiva v svojem Stvarniku. V nebesih bodo pa utolažene vse naše želje, kajti ondi bomo imeli Boga, kateri je vse!

V nebeškem kraljestvu ne bo več zmot, ker bomo gledali Tebe, ki si večna resnica. Gori ne bo več ne žalosti ne bolečin, ker se bomo veselili Tebe, neskončno ljubeznivega in dobrega Boga. Gori ne bo več strahu, ker nas nobena sila ne bo mogla odtrgati od Tebe.

Tako bo plačilo pravičnih. Tvoje neskončno usmiljenje naj tudi nam kdaj dodeli to srečo po neskončnem zasluženju našega Gospoda, Tvojega Božjega Sina! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Edenintrideseti dan.

Devetdnevnica algir-skega župnika.

(Konec.)

Gospod Guerrier, njegova soproga in gospod kanonik Martignon so se vrnili v stanovanje, kamor je prejšnji dan prišla gospa Guerrier-jeva kot neozdravljiva bolnica.

Kako so se v hiši vsi začudili in razveselili, ko se je vrnila v stanovanje čvrsta in zdrava! Domačim se je zdelo, da je s tem tudi njih hiša blagoslovljena. Gineni so bili, ko so slišali, kako se je čudež zgodil... Pretreslo jih je, ko so izvedeli, kako čudovite okoliščine so se združevale v tem dogodku.

„Gospa“, rekel je naposled hišni gospodar Lavigne (izg. Lavínj), „ali veste, kje stanujete, in v katero hišo vas je previdnost Božja pripeljala?“

„Ne vem“, odgovorila je in ga začudena pogledala.

„Hiša, v kateri prebivate, bila je lourško župnišče, ko se je Mati Božja prikazovala“, rekel je Lavigne. „In vi stanujete v dvorani, v kateri je župnik Peyramale prvikrat izpraševal Bernardko, in kjer mu je ta povedala, kaj želi od njega Mati Božja.“

Strmé so poslušali vsi te besede in občudovali so skrivnostna pota Božje previdnosti. —

Gospod Guerrier in soproga sta še nekaj dnij ostala v Lourdes-u. Ker sta prejela tolikšno dobroto, nista hotela precej oditi, ampak dalje časa sta ostala v mestu, kjer se ju je Bog usmilil, ter sta se zahvaljevala.

Potem sta se napotila proti Saint-Gobain-u — proti domu.

Vozila sta se brez počitka in kar je bilo najhitreje mogoče.

Prejeli smo pismo od gospoda Guerrier-ja, v katerem ta natanko popisuje, kako sta prišla domov. Najprej pripoveduje, kako so se čudili ozdravljeni soprogi sorodniki, katere sta obiskala na dolgem potovanju proti domu. Nato pa pravi:

„Zagledala sva slednjič domačo hišo! Bilo je že proti večeru. Zapazila sva pred hišo sorodnike, domačo družino in ljubljene otroke. Prihiteli so pred hišni prag svoji srečni materi naproti.“

„Ko so videli, da je sama stopila z voza in šla proti njim, nastal je prizor, katerega človeško pero ne more popisati. Kakšno veselje je bilo to! Vse je jokalo in se gnetlo okrog nje! Njena mati je bila tudi med njimi in je objela ljubljeno hčer, katero

ji je Mati Božja ozdravljeno nazaj poslala iz Lourdes-a.“

„Samo stari oče je ostal v svojem stanovanju, ki je bilo nekaj korakov oddaljeno od hiše. Bil je že triinosemdeset let star in ni mogel priti. Žena in jaz sva šla k njemu, in vsa družina naju je spremljala.“

„Na pragu svoje sobe nas je častitljivi starček pričakoval, in roke so se mu tresle bolj od veselja kakor od starosti, obraz so mu pa oblivale solze.“

„Žena je pokleknila predenj in je rekla:“

„Oče moj, blagoslovili ste me, ko sem bila bolna in sem odpotovala v Lourdes. Blagoslovite me še zdaj.““

„In oče je stegnil roke nad njeno glavo, potem pa jo je prisrčno objel.“

„Kakor bi naše veselje ne bilo smelo imeti mejâ, naključilo se je, da je bil ta dan ravno god nje, ki se je ozdravljena vrnila domov. Kako lep je bil ta god!“

„To pa še ni bilo vse. Bilo je to še le veselje v domači družini. Pa tudi Cerkev se je hotela veseliti.“

„Gospod župnik saint-gobain-ski je bil že poprosil soisson-skega (izg. soasón-skega) škofa dovoljenja, da bi se smel slovesno zahvaliti za veliko milost, ki smo jo prejeli.“

„Drugi dan smo torej šli v župnijsko cerkev. Za nami se je pomikala nešteta

množica ljudij. Zvonilo je z vsemi zvonovi, in cerkev je bila polna, kakor o velikih praznikih.“

„V cerkvi je stala podoba lourške Matere Božje, pred podobo je bil pa pripravljen prostor za tisto, katero je sveta Devica ozdravila. Duhovnik je stopil na prižnico in je s preprostimi besedami opisal čudoviti dogodek, zaradi katerega smo obhajali tolikšno slavnost. Potem so prišle belo oblečene deklice, dvignile so na rame podobo lourške Matere Božje in vvrstili smo se v procesijo. Za podobo Marije Device, naše dobrotnice, šla sva moja soproga ter jaz, in stopali smo v sprevedu med slovesnim petjem in donenjem orgelj, sredi neštevilne množice, ki se ni mogla zdržati solz. Nato je zadonela zahvalna pesem ‚Te Deum‘, in sv. Rešnje Telo so izpostavili na oltar . . .“

Tako piše gospod Guerrier. Kaj naj dostavimo temu pismu? Če se na zemlji obhajajo take slavnosti, kakšno slavje mora pač biti v nebesih! — —

Radi bi že tukaj dokončali povest in bi pustili bralca, naj se raduje ob žarkih nebeškega veselja. Toda na tem svetu ni luči brez sence, in tudi mi se moramo ozreti na drugo bolj žalostno pozorišče.

Sredi veselja je včasih obšla gospo Guerrier-jevo žalost, kakor bi jo vest pekla. Rekla nam je enkrat:

„Ubogí gospod Martignon! Zdi se mi, da sem mu jaz ukradla ozdravljenje!“

In žalost ji je zamračila obraz.

Goreče je molila z vso družino vred, da bi vendar Mati Božja ozdravila tudi njene-
nega velikodušnega dobrotnika. —

Nekaj tednov pozneje je bilo, ko je gospod Martignon bolan zapustil Lourdes. Bil je preslab, da bi bil šel, kamor ga je vlekle srce, t. j. da bi se bil prepeljal čez Sredozemsko morje na afrikanska tla. Zato je začetkom zime šel v Hyères (izg. Ièr).

Bog pa ni pustil, da bi bil Njegov zvesti služabnik predolgo čakal plačila. Gospod Martignon je bil zmeraj slabši. Koncem zime je šel stanovat k prijateljem v Poitiers (izg. Poatjé).

„Tukaj sem“, pisal nam je, „kakor ptič na vejici, in čakam, kdaj se bo odlomila.“

Res se je odlomila, in njegova duša se je povspela v rajske višave.

Bilo je osem mesecev in pol po ozdravljenju gospe Guerrier-jeve, 27. majnika 1878, okrog treh ali štirih popoldne. Gospoda Martignon-a je stresel nenavaden mraz. Takoj je vedel, kaj to pomeni.

Ko je solnce izginilo na večeru, nagnil je služabnik Gospodov glavo. Njegove oči so se zaprle za ta svet in odprle so se v najlepši deželi, kjer sije večna Luč, ki ne bo ugasnila nikdar.

Tako je živel in tako je umrl drugi prijatelj gospoda Peyramale-a. Kakor gospodu Lafont-u, tako je tudi gospodu Martignon-u ljubezen do bližnjega odprla nebeška vrata. Gorečnost za čast Božjo in za blagor bližnjega je pripeljala v večno veselje gospoda Peyramale-a, po isti poti sta šla njegova prijatelja.

Molitev na čast nebeškim prebivalcem.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Nebeški angeli, svetniki in svetnice, srečni zveličani duhovi, ki uživajte večno veselje, pomagajte nam v boju proti hudemu sovražniku, branite nas v skušnjavah zapeljivega sveta, podpirajte nas, da bomo lažje premagali lastno slabo poželenje!

Kadar se domislimo, kolikokrat smo že grešili in kako smo mrzli in

lahkomišljeni, obide nas strah zaradi sodbe, ki nas čaka.

Morebiti bomo kmalu umrli. Zato je treba pohiteti in nadomestiti čas, ki smo ga izgubili. Angeli Božji, pomagajte nam v tem, vodite nas, kakor je vodil angel Rafael Tobijo! Svetniki v nebesih, bodite nam pomočniki v nadlogah in skušnjavah, katere ste sami že premagali!

Res je, da nam ne morete dati milosti, katero deli samo Bog; vse-mogočni in neskončno usmiljeni Bog pa rad uslišuje vaše molitve in nam po vaši priprošnji daje neštevilnih milostij.

Saj sami želite, da bi se tudi mi kdaj udeleževali vaše sreče; zakaj če sploh še kaj manjka vaši sreči v nebesih, manjka vam tega, da bi se mogli z vsemi človeškimi otroci veseliti v nebeškem kraljestvu. Vaša želja je, da bi pomnožili blažene trume, ki stojé v raju pred obličjem Gospodovim.

Zato uslišite danes našo prošnjo, o angeli in svetniki! Svetujte nam, napeljujte nas k dobremu; branite in varujte nas, odvrčajte od nas napade hudega sovražnika! Posebno pa prosite za nas, da se kdaj združimo z vami v večni slavi, da vas kdaj spoznamo v tisti Luči, ki ne bo nikdar ugasnila! O Gospod, kdaj bo prišel dan, ko bomo vsi združeni v Tvojem očetovskem naročju? Daj, o Bog, da takrat ne bomo pogrešali nikogar izmed nas! Amen.

Lourška Mati Božja, za nas Boga prosi!

Potrdila.*)

„Podpisani spričujem, da je imel gospod Macary (Frančišek), mizar, kakih trideset let, otekle žile na nogah. Te žile so bile za prst debele, in po njih je bilo polno grč, katere so bile zelo razvite. Treba je bilo noge vedno zavijati ali v povoje ali pa v golenice iz pasje kože. Vkljub temu so se na obeh nogah pogostoma prikazovali turi, in takrat je moral bolnik vselej popolnoma počivati, ter ga je bilo treba dolgo zdraviti. Danes sem ga pa preiskal in nisem mogel zapaziti drugega, kakor nekatere sledi tistih velikih oteklin, če so bile prav njegove noge proste vseh obvez.“

*) Kot dodatek tem šmarnicam navaja H. Lasserre razna potrdila, v prvi vrsti zdravniška. Tukaj naj priobčimo samo pisma treh zdravnikov, kateri so preiskali Frančiška Macary-ja v bolezni in po ozdravljenju. Podpise teh zdravnikov sta legalizovala maire (izg. mer) in podprefekt.

„To-le ozdravljenje, ki se je zgodilo samo ob sebi, zdi se mi še toliko bolj čudno, ker vednostne knjige ne omenjajo nobenega takega dogodka.“

„Lavaur, 16. avgusta 1871.“

„Dr. Ségur, zdravnik
saint-louis-skega (izg. sen-lui-skega) vzajemnega pomožnega društva.“

„Podpisani potrjujem, da je kakih trideset let imel gospod Macary, mizar v Lavaur-u, na nogah ‚otekle žile‘ z velikimi grčami; pogostokrat so se naredili veliki turi, vkljub temu da so bile noge neprestano zavite v golenice ali pripravne obveze; znaki boleznii so pa hipoma izginili, in danes ni videti drugega, kakor jedna, očitvidno smanjšana grča na zgornji notranji strani desne noge.“

„Lavaur, 25. avgusta 1871.“

„Dr. Rossignol, zdravnik.“

„Macary (Frančišek), šestdeset let star, mizar v Lavaur-u, ud saint-louis-skega društva, prišel me je pred kakimi dvajsetimi leti za svet vprašat, ker je

imel ,otekle šile.“ (Tu popisuje zdravnik natančno Macary-jevo bolezen.) „Žile dovodnice so bile otekle v tako obilnem številu, in bolezen je bila tako razvita, da nikakor nisem smel uporabljati rano-celskih sredstev, s katerimi se zdravi ta bolezen.“

„Bil sem torej mnenja, da je Macary-jeva bolezen neozdravljiva, in nasvetoval sem mu samo polajšujoča sredstva, katera so mu bili sicer že mnogi mojih tovarišev svetovali.“

„Osemnajst let pozneje, pred dvema letoma, prišel je Macary zopet k meni. Njegova bolezen je bila veliko hujša. — Potrdil sem sodbo, ki sem jo bil prvič izrekel, in sem mu povedal, da mora popolnoma počivati, ležati ter skrbno paziti in varovati se; dejal sem mu, da je to jedino sredstvo, vsled katerega bi se mogli turi zapreti.“

„Danes, 15. avgusta 1871, predstavil se mi je Macary tretjič. — Turi so popolnoma prešli. — Nobene obvese nima na nogi, in vendar še sence ni o tem, da bi kje kri zastajala. — Najbolj čudno je, da so otekline in grče popolnoma izginile, in da se namesto njih čutijo samo drobne in trde kite brez krvi, ki se sučejo pod prstom.“

Notranja žila safena ima pravilno smer in pravilno debelost. — Če še tako natanko preiskujem, ne morem sapasiti nikakega sledu ranocelske operacije.“

„Kakor pripoveduje Macary, izginila je ta bolezen v jedni noči popolnoma, in sicer samo vsled tega, ker je bolnik noge umil s rutico, namočeno v lourški vodi.“

„Ne osiraje se na pripovedovanje Macary-jevo sklepam, da veda tega dogodka ne more razložiti; zakaj noben pisatelj ne poroča, da bi bil kdaj videl kaj takega ali podobnega. — Vsi so istih mislij, da se take žile same ob sebi nikoli ne ozdravijo, da jih ni mogoče ozdraviti s kakimi polajšujočimi sredstvi, da jih še manj more kdo hipoma ozdraviti, in da se ta bolezen neprenehoma hujša; naposled trdijo, da ni upanja, da bi takega bolnika popolnoma ozdravilo kako drugo sredstvo, kakor ranocelsko, ker bi kaka krepka zdravila le bolnika spravila v veliko nevarnost. — Ko bi tudi ne imel nobenih drugih dokazov

o dogodku, ki ga Macary pripoveduje, kakor samo to, kar na ozdravljencu vidim, moral bi s ozirom na nekatere posebnosti njegove bolezni reči, da se je s njim zgodilo nekaj nenavadnega, ali da rečem naravnost, nekaj nad-naravnega.“

„S svojim podpisom potrjujem to izjavo.“

„V Lavaur-u, 15. avgusta 1871.

Bernet,

doktor zdrav. pariške fakultete.“

„Videl in legalizoval zgornje podpise:

Lavaur, 3. septembra 1871.

Maire: Štef. Voisin-ski“

(izg. Voagén-ski).

„Videl in legalizoval ta-le podpis gospoda Štefana Voisin-Lavernière-skega (izg. Voagén-Laverniêr-skega), lavaur-skega maire-a:

Lavaur, 4. septembra 1871.

Podprefekt: Cellières“ (izg. Seliêr).

Molitvenik.

Jutranja molitev.*)

V imenu Očeta † in Sina † in svetega † Duha.
Amen.

Vsegamogočni, večni, trojedini Bog! ponižno Te molimo; Tebe naj hvali in povišuje moj duh, moje srce, moj jezik. Ti si moj Gospod in moj Bog, o dobrotljivi nebeški Oče! Iz celega srca Te zahvaljujem, da si me to noč ohranil živega in zdravega, in da si vse hudo od mene odvrnil. —

Vstajam v imenu svojega križanega Gospoda Jezusa Kristusa, kateri me je rešil s svojo drago Krvjo; naj me varuje hudega na duši in na telesu.

O premili nebeški Oče, ta dan bodi Tebi posvečen, prvi vzdihljaj ljubezni naj se k Tebi povzdigne iz mojega srca. Tebe hočem moliti in poviševati, kolikorkrat

*) Molitvenik je sestavljen po knjižici: A. M. *Jezus na križi.*

vzdihnem, kolikorkrat moje srce udari. Svoje telo in svojo dušo, vse svoje počutke in vso svojo moč Tebi darujem; karkoli bom danes mislil, želel, storil ali trpel, naj se zgodi iz ljubezni do Tebe, Tebi v čast in po Tvoji sveti volji. Sprejmi, o Bog, milostljivo ta dar; Tebi darujem vse misli, besede, dejanja in vse svoje dušne in telesne moči. Vse hočem danes Tebi dopadljivo storiti, v vseh rečeh le Tebe častiti.

Presveta Devica Marija, mati mojega Zveličarja, vsi ljubi svetniki v nebesih, sveti angel varih, priporočam se vaši ljubezni; prosite za-me! Izpolnovati hočem danes voljo Božjo, za časno in večno srečo si hočem prizadevati, da pridem k Bogu, svojemu neskončno dobrotljivemu nebeškemu Očetu, po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Večerna molitev.

Kakor si dan začel z molitvijo, tako ga tudi z molitvijo končaj. Med večerno molitvijo nikari ne pozabi izprašati svoje vesti in zavoljo svojih grehov obudi srčno žalost ter moli:

Moj Bog in moj dobrotljivi Oče, spet je en dan minul, ki se ne bo nikoli več povrnil; morebiti kmalu pride noč, ko se ne bom več mogel spokoriti. Koliko jih je danes zadela velika nesreča na duši ali na telesu! Koliko jih je morebiti danes nagloma umrlo, da so nepripravljeni stopili pred Tvojo ostro sodbo! Zato še nocoj pred Te poklek-nem, o trojedini Bog, Oče, Sin in sv. Duh! Hvalim in častim Te z vsemi angeli in izvoljenimi ter se Ti zahvaljujem za vse dobrote, katere si mi danes in v vsem mojem življenju dodelil na duši in na telesu.

O Marija, moja največja pomočnica za Bogom, bodi moja dobrotljiva mati, varuj me to noč, kakor varuje skrbna mati svo-

jega otroka! Prosi za me Boga, da naj vse hudo od mene odvrača in me v svoji milosti ohrani.

Sveti angel varih in vsi svetniki Božji, prosite za-me Boga, da pridem v vašo družbo in da z vami vred Boga hvalim vekomaj! Amen.

Večerni kes.

O milostljivi Gospod, s kakšno nehvaležnostjo sem Ti povračeval vse Tvoje velike dobrote! Sram me je, kadar premislim, koliko hudega sem storil in koliko dobrega sem opustil! Spoznavam svojo hudobnost in obžalujem te-le grehe . . ., katere sem danes storil. O, da bi ne bil grešil! Odpusti mi, o nebeški Oče, zavoljo trpljenja in smrti Svojega preljubega Sina Jezusa Kristusa! O preljubi Jezus, v Tebi je vse moje upanje. V Tvojo sveto Kri utapljam vse svoje grehe in hudobije; izbriši moj dolg, o Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ! — Zdaj pa trdno sklenem s Tvojo milostjo in pomočjo vsega greha in tudi vseh priložnostij greha bolj skrbno se varovati, da Te ne bom več razžalil. Amen.

S v e t a m a š a.

V imenu † Očeta, ki me je ustvaril, in mojega križanega Gospoda † Jezusa Kristusa, ki me je s Svojo sveto Krvjo odrešil, in Svetega † Duha, ki me je posvetil. Amen.

Sprejmi, o Gospod, to daritev sv. maše v Svojo čast in zveličanje moje duše ter kot vredno zahvalo vseh meni, in celemu svetu dodeljenih dobrot! Amen.

O moj nebeški Oče, sramota me obhaja, in skoraj si ne upam očij povzdigniti proti nebesom, zakaj grešen človek sem, in število mojih grehov je preveliko! Moj Bog, Tebe sem žalil, vpričo Tebe hudo grešil! — Pa Ti, o Gospod, si poln milosti in odpuščaš grehe vsem, kateri Te iz vsega srca odpuščanja prosijo. Usmili se me torej in usliši me! K Tebi vpijem v svoji revščini, in le v Tvojo milost zaupam. Naj Te omehča molitev Tvoje cerkve, ki milosti prosi za-me in za vse grešnike!

Odvzemi nam, prosimo, o Gospod, naše grehe, da bomo vredni stopiti v Tvoje svetišče! Po zasluženju vseh Tvojih svetnikov, vzlasti tistih, katerih svetinje so v tem oltarju, odpusti mi vse moje grehe. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Kirije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Ozri se milostljivo na Svoje verno ljudstvo, ki zaupa v Tvojo dobroto in prosi odpuščanja grehov!

Glorija.

Čast in hvala Ti, o Bog, na visokosti, in mir ljudem na zemlji, ki so svete volje! Molimo te, hvalimo te, o Bog, vsemogočni Oče, in Tebe, o Gospod, Jezus Kristus, jedinorojeni Sin Božji, Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta, ki sediš na desnici vsemogočnega Očeta! Usmili se nas, ker si sam svet, sam Gospod, sam najvišji s Svetim Duhom vred v časti nebeškega Očeta. Amen.

Ko mašnik moli na levi strani s razpetima rokama:

O vsemogočni Bog, daj nam Svojo milost, da raste v nas vera, upanje in lju-

bezen; daj nam ljubiti le, kar Ti zapoveduješ, da tako zaslužimo, kar si nam obljubil! Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

M o l í m o.

O Bog, ki dobro veš, da po svoji človeški slabosti ne odidemo premnogim nevarnostim, v katerih smo vedno, stori nas močne na duši in na telesu, da bomo mogli s Tvojo pomočjo prenesti, kar moramo zavoljo svojih grehov trpeti! Tega Te prosimo po Jezusu Kristusu. Amen.

Pred sv. evangelijem.

Očisti mi, o Bog, srce z ognjem Svoje ljubezni, da zvesto poslušam besede Tvojega svetega evangelija in jih v dejanju izpolnujem. Amen.

Evangelij.

Sv. evangelij je Tvoja beseda, o Jezus, ki si jo Ti sam z lastnimi ustmi oznanjeval, in je prava luč nevernikom in razsvetljenje vsega sveta. O Jezus, daj mi Svojo pomoč in milost, da bom Tvojo besedo rad poslušal, in jo vedno v srcu hranil. Amen.

Vera.

*Ko mašnik po evangeliju v sredi oltarja kredo
ali vero moli:*

Verujem v jednega samega Boga, Očeta vsemogočnega, ki je ustvaril vse reči, in v Jezusa Kristusa, Njegovega jedinorojenega Sina, ki je z avoljo nas človek postal, umrl na križu, od mrtvih vstal, šel v nebesa in bo prišel od ondod sodit žive in mrtve. Verujem tudi v Svetega Duha, našega posvečevalca, ki izhaja od Očeta in Sina. Verujem v jedno, sveto, katoliško cerkev, odpuščanje grehov, vstajenje mrtvih in večno življenje.

Vse te resnice verujem, o Bog, zato, ker si jih Ti razodel Svoji Cerkvi po Jezusu Kristusu. Oživi mojo vero, o Bog, in daj, da bodo tudi moja dela po moji veri! Amen.

Pri darovanju.

O nebeški Oče, darujemo Ti kruh in vino, ki se bode oboje izpremenilo v Telo in Kri Jezusa Kristusa, Sina Tvojega. Vzemi to daritev od nas, ki Ti jo izročimo ponižno in obžalujoč svoje grehe. Darujemo se Ti z njo vred tudi sami. Ne zavrzi nas, če smo prav avoljo svojih grehov nevreden dar, temveč stori nas vredne z daritvijo, ka-

tero je Jezus za nas na križu opravil! Z njo odpuščaš grehe nam in vsem ljudem. Pridi, o vsemogočni Bog, in posveti to daritev, ki je pripravljena Tvojemu imenu v čast! Amen.

Ko si mašnik roke umiva:

Omij me, o Bog, bolj in bolj, očisti me vseh mojih grehov s Svojo milostjo, da Ti čisto in dopadljivo daritev darujem pri vseh svojih delih.

Med drugimi mašnikovimi molitvami po darovanju.

Sprejmi, presveta Trojica, daritev, ki jo pred Te pokladamo v spomin trpljenja, vstajenja in vnebohoda našega Gospoda Jezusa Kristusa! Darujemo Ti jo, o Bog, da se Ti zahvalimo za vse milosti, ki si jih izkazal Devici Mariji in vsem svetnikom. S to daritvijo se Ti zahvaljujemo za čast, katero izkazuješ svetnikom v nebesih zavoljo njih dobrih del. Prosimo pa tudi, naj v nebesih za nas molijo svetniki, katerih spomin obhajamo na zemlji! Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Sanktus.

Dvigni, o Bog, naša srca, da je odtegnemo pozemeljskim rečem, in je sklenemo z nebeškimi duhovi. Združeni z njimi Te

častimo po Jezusu Kristusu, Gospodu našem, in kličemo z njimi vred: *Svet, svet, svet, Bog, Stvarnik in Gospod vseh rečij! Nebo in zemlja sta polna Tvoje slave. Slava na višavah Njemu, ki pride v imenu Gospodovem.*

Po sanktusu do povzdigovanja.

O milostljivi, nebeški Oče, pred Tvojim sedežem padamo na obraz in po Jezusu Kristusu Te ponižno prosimo, da posvetiš te darove, in jih sprejmeš za vso Svojo sveto Cerkev, za papeža, za našega škofa, za druge duhovne pastirje, za cesarja in za vse gosposke, za naše stariše, za našo rodovino, za naše dobrotnike, prijatelje, sovražnike in za vse, kar jih je tukaj in ki se udeležujejo te daritve.

Naj Ti bo dopadljiva ta naša služba, ki Ti jo opravljamo skleneni s presveto Devico Marijo, in z vsemi svetniki, ki kraljujejo s Teboj v nebesih. Bratje naši so in udje ravno tiste Cerkve. Ljubijo nas in želé, da nam daš pravo pokoro, milost in zveličanje. Naj nas torej njih ljubezen podpira v naši revščini in nadlogi, in dodeli nam po njih prošnji povsod Svojo mogočno pomoč, da se kdaj z njimi vred veselimo pri Tebi v nebesih.

Med posvečevanjem kruha.

Po mašnikih Svoje Cerkve posvečuješ kruh in vino tukaj na oltarju, o Bog! Nam v zveličanje se izpreminjata v Telo in Kri Tvojega ljubega Sina Gospoda Jezusa Kristusa, kakor se je zgodilo pri večerji pred njegovim trpljenjem. Vzel je takrat kruh v Svoje svete roke in ga je posvetil ter dal Svojim učencem govoreč: „*Vzemite in jejte, sakaj to je moje Telo, ki bo za vas dano.*“

Pri povzdigovanju Sv. Rešnj. Telesa.

Češčeno bodi Presveto Rešnje Telo, ki si bilo iz Marije Device rojeno in na križu za nas umorjeno!

Med posvečevanjem vina.

Jezus Kristus je prijel kelih in ga je posvetil ter dal Svojim učencem govoreč: „*Pijte vsi iz njega, sakaj ta kelih je nova zaveza v moji Krvi, ki bo za vas prelita.*“

Med povzdigovanjem Sv. Rešnje Krvi.

Češčena bodi Sveta Rešnja Kri, omij me vseh mojih grehov in me očisti, da bom vreden večnega življenja.

Po povzdigovanju.

O Bog, nebeški Oče, darujemo Ti ta presveti dar, ki je bil na križu darovan v spomin vseh skrivnostij, vzlasti v spomin smrti, vstajenja in vnebohoda Tvojega Sina Jezusa Kristusa, našega Zveličarja. Poglej, dobrotni Oče, na svojega Božjega Sina, ki se daruje na oltarju za nas. Naj Ti dopade naša daritev in naša molitev, kakor Ti je dopadla daritev pravičnega Abelna, očaka Abrahama in Melkizedeka, velikega duhovna!

Spomin mrtvih.

Prosimo Te tudi, o Gospod, usmili se naših bratov in sester, ki so v večnost odšli in čakajo zdaj ondi odrešenja, vzlasti pa . . . Daj jim iz neskončne vrednosti tega daru večni mir in pokoj. Tudi nam revnim grešnikom, ki le v Tvoje usmiljenje upamo, daj milost, da bomo kdaj prišli v družbo Tvojih svetnikov, ne iz svojega zasluženja, ampak po zasluženju Jezusa Kristusa. Le po Njem upamo zadobiti, kar nam obetaš, kakor Te le po Njem in v Njem hvalimo in častimo vekomaj. Amen.

Zdaj se moli očenaš in na koncu se pristavi:

Reši nas po Svoji milosti, o Gospod, in po prošnji svete vselej Device Marije in vseh svetnikov vsega zlega: preteklega, se-

danjega in prihodnjega. Reši nas sužnosti grehov in našega spačenega poželenja, in daj nam mir, notranji in zunanji, po Jezusu Kristusu, Gospodu našem! Amen.

Jagnje Božje.

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas, in daj nam mir! O Jezus, ki si nam zaslužil s Svojo smrtjo na križu pomoč, milost in mir, ne glej naše nevrednosti, ampak vero Svoje Cerkve, ki Te prosi. Daj nam po tem Svojem svetem zakramentu mir, kakoršnega svet ne more dati. Varuj nas vsega greha in zlega.

Ko mašnik Sv. Telo v roke vzame, reče se trikrat:

O Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, temveč reci le s besedo, in ozdravljena bo moja duša!

Ko mašnik zaušiva.

Moj Bog in Gospod, ki si pravi kruh življenja, ki je prišel iz nebes, daj, da tisti, ki ga uživajo, ne umrjejo, temveč imajo večno življenje; bodi hrana moji duši, daj, da z močjo Tvojega Telesa ostanem v Tebi, in Ti v meni, da izgubim preveliko veselje nad pozemeljskimi rečmi, in živim le Tebi

samemu, kakor si Ti le za Svojega nebeskega Očeta živel na zemlji! Napoji me, moj Zveličar, s Svojo Krvjo, ki je bila prelita za-me na križu. Pogasi naj v meni željo po stvareh, in vžiga naj mi bolj in bolj želje, da bi s Teboj sklenen vekomaj živel, in Te hvalil brez konca.

Po zauživanju.

Kaj bom povrnil Bogu, svojemu Gospodu, za vse milosti, katere mi je izkazal? Neprenehoma se Mu bom zahvaljeval; od velikega veselja bo hvalo pelo Gospodu moje srce, in klical bom z zaupanjem v Njegovo ime, ker me je obsul z dobrotami.

Ko mašnik na levi strani moli.

O Bog, ki si nas v časnem življenju s Telesom in Krvjo Svojega jedinega Sina nasitil, daj nam milost, da bomo po tem zakramentu vredni večnega življenja, kjer Te bomo vekomaj gledali in uživali. Prosimo Te te milosti po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Ko mašnik moli priklonjen v sredi oltarja:

Daj nam milost, Sveta Trojica, da dosežemo in obdržimo sad daritve, ki smo Ti jo darovali; po Jezusu Kristusu. Amen.

Ko mašnik blagoslavlja, reci:

V imenu Očeta itd.

Pri zadnjem evangeliju.

V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu, in Bog je bila Beseda. Vse je bilo po nji storjeno, in brez nje ni nič storjeno, kar je storjenega. In Beseda se je učlovečila in je med nami prebivala, in videli smo nje veličastvo, veličastvo kakor Jedino-rojenega od Očeta, in Beseda je bila polna milosti in resnice. Amen.

Molitve,

katere naj se po ukazu papeža Leona XIII. ob koncu svete maše molijo, in sicer „Češčena bodi kraljica“ glasno z mašnikom (z odpustkom 300 dnij.)

Češčena Marija, milosti polna, Gospod je s Teboj itd. trikrat.

Češčena bodi, kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci. K tebi vzdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni tedaj, naša pomočnica, svoje milostljive oči v nas in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blaženi sad svojega telesa; o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

M. Prosi za nas sveta Božja Porodnica!
Sl. Da bomo vredni obljub Kristusovih!

M o l í m o !

O Bog, pribežališče naše in moč, ozri se milostno na ljudstvo k Tebi vpijoče, in na priprošnja častitljive in brezmadežne Device Marije, Božje Porodnice, sv. Jožefa, nje-nega ženina, Svojih svetih apostolov Petra in Pavla in vseh svetnikov, usliši milostno in dobrotno naše prošnje za izpreobrnjenje greš-nikov, za prostost in povišanje matere svete Cerkve. Po Kristusu Gospodu našem. Amen.

K temu naj se pristavi:

Sv. nadangel Mihael, brani nas v boju; proti zlobnosti in zalezovanju hudobnega duha bodi nam pomoč! — Ukrotí naj ga Bog; ponižno zato prosimo. In ti, prvak ne-beške vojne, satana in druge hudobne duhove, ki hodijo po svetu v pogubo duš, z močjo Božjo v peklenško brezdno pahni. Amen.

Zakrament svete pokore.

Molitev pred spovedjo.

O nebeški Oče, Bog milosti in vse tolažbe, ozri se na-me, Svojo revno stvar, ki zdaj pred Teboj žalujem in se kesam, da sem Te kdaj razžalil! O Jezus, bodi milostljiv moji grešni duši; pridi ji na pomoč, vsemogočni Bog, ki si jo s toliko ljubeznijo ustvaril in odrešil. Moj dobrotljivi nebeški Oče, glej, spet sem grešil zoper Tebe, in nisem več vreden Tvoj otrok imenovan biti. — O moj Bog, Ti veš vse, kaj, kako in kolikokrat sem grešil, pomagaj mi s Svojo vsemogočno milostjo, da bom prav čisto vest izprašal; pošlji mi Svojega Svetega Duha, da prav spoznam velikost in število svojih grehov! Moj Gospod in Bog, hiti na pomoč moji revni duši!

Sveta Marija, preljuba Mati mojega Gospoda, prosi Boga za-me grešnika, pomagaj

mi s svojo mogočno prošnjo pred Bogom. Vsi angeli in svetniki v nebesih, pomagajte mi s svojimi prošnjami pri Bogu, da prav opraviš to spoved v čast Božjo in svoji duši v zveličanje.

O preljubi moj Jezus, odprto mi je Tvoje Srce, ki vse ljudi ljubi in jih ljubeznivo k Sebi vabi. „Pridite k meni“, kličeš, „ki ste revni in z grehi obloženi, in poživil vas bom“. Zato prihajam k Tebi poln zaupanja in pohlevno Te prosim, da mi dodeliš Svojo Božjo milost in daš mojemu življenju toliko odloga, da se spovem in spokorim. Trkam na svoje grešno srce in govorim z očitnim grešnikom: O Gospod, bodi milostljiv meni ubogemu grešniku! Amen!

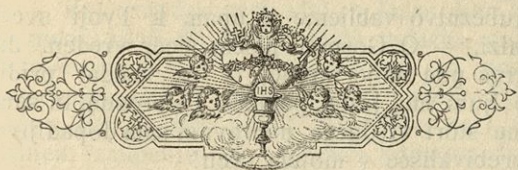
Molitev po spovedi.

O moj Bog, neskončna je Tvoja dobrota in milost in presega vse naše pojme! Zdaj sem torej spet Tvoj otrok, zdaj Te smem spet imenovati svojega ljubega Očeta, smem spet z veseljem povzdigniti svoje oči k Tebi! — Le Tvoje usmiljenje, o Bog, odpustilo mi je moje prestopke in izbrisalo dolg mojih grehov. O moj Bog, v imenu Jezusa Kristusa Te prosim, dodeli mi obilno Svojo milost, da bom zmeraj v dobrem stanoviten ostal, vseh nevarnih priložnostij skrbno se

ogibal, čul in molil, da ne padem zopet v skušnjave in grehe. K Tebi se obračam, preljubi moj Jezus, Ti kralj zveličanja in večne lepote! Tebe objemam z vso močjo svoje duše, Tebe molim iz celega srca!

O prečista Devica Marija, ti si najlepši zgled prave stanovitosti v dobrem; ti si bila Bogu zmeraj zvesta, in si stanovitna ostala na poti prave svetosti; ti prosi zame Boga, da bi mu ostal vedno zvest, da bi se stanovitno ustavljal vsem skušnjavam in vsem sovražnikom, da bi me ne odvrnila nobena reč od Boga in od njegovih zapovedij. To mi izprosi od Boga, o usmiljena, o dobrotljiva, o mogočna Mati Marija! Amen.

Obhajilne molitve.

Molitev pred sv. obhajilom.

O dobrotljivi in milostljivi Jezus Kristus, moja jedina ljubezen in veselje mojega srca, bodi milostljiv meni revnemu grešniku; z zasluženjem Svojega bridkega trpljenja in Svoje pregrenke smrti posveti in očisti mojo dušo, preženi iz nje vsa nespodobna in posvetna nagnenja, da Te morem vredno prejeti v Presvetem Zakramentu. O Jezus, ponižno Te tudi prosim, daj mi prav prisrčno žalost nad mojimi grehi! — O, da bi nikoli ne bil grešil, nikoli ne razžalil svojega neskončno dobrotljivega Boga! O ljubi Jezus, ko premišlujem svoje pregrehe in hudobije, obhaja me strah, in skoraj si ne upam pristopiti k Tvoji sveti mizi in Te prejeti. — Pa Tvoja neizmerna ljubezen me osrčuje in mi daje zaupanje. — Glej, ves reven sem in obložen z velikimi dušnimi težavami; pa na Tvoje

ljubeznivo vabljenje si upam k Tvoji sveti mizi. — O Gospod, nisem sicer vreden, da greš pod mojo streho, — pa vendar pridi, o ljubi moj Jezus, ponižno Te prosim, in sam me stôri vrednega, napravi si sam dopadljivo prebivališče v mojem srcu!

O Jezus, moj dobrotljivi Zveličar, pridi in očisti moje srce, da bo Tvoje Presveto Rešnje Telo ohranilo mojo dušo za večno življenje! Glej, moja duša, zdaj bom pristopil k oltarju, tvoj ženin pride, pojdi mu naproti! Moj Gospod in moj Bog! Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ! — O Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, temveč reci le z besedo, in ozdravljena bo moja duša! (Trikrat.)

Po sv. obhajilu.

O vsemogočni večni Bog, kako velika je Tvoja ljubezen in neizrekljiva Tvoja milost, da si mene ubogega grešnika, brez vsega mojega zasluženja popolnoma le iz Svoje ljubezni in milosti nasitil s Svojim Presvetim Rešnjim Telesom! O moj Gospod in moj Bog, molim Te v svojem srcu! Ves ponižen klečim tukaj pred Teboj, molim Te in se Ti zahvaljujem, da si se ponižal in si prišel k najrevnejšemu Svojih hlapcev. Iz prahu si me vzdignil k Sebi in me napolnuješ s Svojo pričujočnostjo!

Kako srečen sem zdaj, o Jezus, ker Ti v meni živiš, Ti, moja jedina tolažba, moj Odrešenik, moj največji dobrotnik in preljubeznivi ženin moje srečne duše! Ponižno Te prosim, potrdi me v živi veri, v trdnem zaupanju in v goreči ljubezni; daj mi prisrčno žalost in kes nad vsemi grehi, s katerimi sem Te kdaj razžalil; daj mi trden, stanoviten sklep, da od zdaj raji vse pretrpim in vse izgubim, kakor Tebe še kdaj razžalim. Izpreobrni in prenaredi moje revno srce, odloči je od vsega posvetnega, nakloni je na vse to, kar je Tebi dopadljivo. O Jezus, ostani s svojo milostjo v meni, in daj, da bom tudi jaz z izpolnovanjem Tvojih svetih zapovedij zmeraj v Tebi ostal!

O Marija, glej, kako srečnega me je storil danes Tvoj ljubeznivi Sin, ker me je k Svoji mizi povabil, da sem Ga prejel s telesom in z dušo, s krvjo in mesom!

O Marija, pomagaj mi, da se zahvalim Jezusu, svojemu največjemu dobrotniku! Izprosi mi od Boga prav hvaležno srce in nakloni mi milost, da bom po vrednem prejemanju sv. zakramentov prišel kdaj pred Božje obličje, kjer bom svojemu ljubemu Jezusu večno v tvoji družčini izkazoval čast in hvalo! Amen.

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,

Bog Sin, Odrešenik sveta,

Bog sveti Duh,

Sveta Trojica, en sam Bog,

Sveta Marija,

Sveta Mati Božja,

Sveta devic Devica,

Mati Kristusova,

Mati milosti Božje,

Mati prečista,

Mati brez madeža,

Mati nedolžna,

Mati presveta,

Mati ljubezniva,

Mati prečudna,

Mati našega Stvarnika,

} usmili se
nas!

} prosi za nas!

Mati našega Odrešenika,
 Devica modra,
 Devica častitljiva,
 Devica hvale vredna,
 Devica mogočna,
 Devica usmiljena,
 Devica verna,
 Podoba pravice,
 Sedež modrosti Božje,
 Začetek našega veselja,
 Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Skrivnostna roža,
 Stolp kralja Davida,
 Stolp slonokosteni,
 Hiša zlata,
 Skrinja miru in sprave,
 Vrata nebeška,
 Zgodnja danica,
 Zdravje bolnikov,
 Pribežališče grešnikov,
 Tolažnica žalostnih,
 Pomoč kristijanov,
 Kraljica angelov,
 Kraljica očakov,
 Kraljica prorokov,
 Kraljica apostoľov,
 Kraljica mučenikov,
 Kraljica spoznavalcev,

prosi za nas!

Kraljica devic, Kraljica vseh svetnikov, Kraljica brez madeža izvir- nega greha spočeta, Kraljica presvetega rožnega venca,	}	prosi za nas!
--	---	---------------

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe svetá;
 zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe svetá;
 usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe svetá;
 usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče naš . . . Češčena Marija . . .

M o l i t v e.

V čast sveti Devici, Materi Mariji.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta Božja Porodnica, ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah, temveč reši nas vselej vseh nevarnostij. O častitljiva in blažena Devica, naša Gospa, naša srednica, naša besednica, naša pomočnica. S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči!

ŷ. Prosi za nas, sveta Božja Porodnica!

Ř. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l í m o.

Dodeli nam, Svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog, da vedno zdravje na duši in na telesu uživamo, in da bomo po častitih prošnjah presvete Matere, vselej Device, sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni.

„Češčena kraljica“.

Češčena bodi, kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi vzdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni tedaj, naša pomočnica, svoje milostljive oči v nas in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blaženi sad svojega telesa; o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

Ź. Prosi za nas, sveta Božja Porodnica!

B. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l í m o.

Vsemogočni, večni Bog, ki si dušo in telo častite Device, Matere Marije, da bi vredno prebivališče Tvojega Sina biti zaslužila, s pomočjo Svetega Duha pripravil: daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodnjega zlega in večne smrti rešeni. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Sveti križev pot.

Leonarda portomavriškega.

Darovanje sv. križevega pota.

O moj dobrotljivi Jezus, ljubim Te črez vse, ker si večna dobrotota in neskončna milost. Žal mi je iz vsega srca, da sem kdaj Tebe, o največja dobrotota, razžalil. Darujem ta sveti križev pot Tebi v čast, v spomin tiste težavne poti, po kateri si hodil zavoljo mene, ubogega grešnika. Vseh odpustkov se želim udeležiti, kateri so za sveti križev pot podeljeni; torej tudi želim vse tako opraviti, kar in kakor je v zadobljenje odpustkov

potrebno. Prosim Te, o Jezus, dodeli mi milost in moč, da s tem križevim potom v tem življenju zaslužim Tvojo milost, v prihodnjem pa večno veselje. Amen.

I. postaja.

Jezusa v smrt obsodijo.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste, in Te hvalimo.
 R. Ker si s Svojim križem svet odrešil.

Premisli prečudno ponižnost svojega nedolžnega Jezusa, s katero je krivično sodbo brez vsega izgovarjanja poslušal in sprejel. Tvoji grehi so tiste lažnjive in krivične priče, katere so sodbo podpisale. Hudobnost tvojega jezika, s katerim si se večkrat zoper Boga in bližnjega pregrešil, oslepila je sodnika, da je nedolžnega Jezusa v smrt obsodil. Obrni se torej k Njemu, jokaj in vzdihni bolj s srcem kakor z ustmi:

O moj ljubeznivi Jezus, kako neizmerna je Tvoja ljubezen do mene, ubogega grešnika! Boš li tedaj za nevredno, hudobno stvar ječo, verige, tepenje trpel in tako grozovite smrti

umrl? Oh, to je zadosti, da gane moje srce, in da objokujem vse pregrehe, katere sem s svojim jezikom storil. Obžalujem jih torej in kličem k Tebi: O Jezus, usmiljenje! — Prosim te usmiljenja in milosti, o Jezus!

Oče naš . . . Češčena . . . Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

II. postaja.

Jezus vzame križ na Svoje rame.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste, in Te hvalimo.
R. Ker si s Svojim križem svet odrešil.

Premisli, s kakšnim veseljem in rado-voljnim srcem objame dobrotljivi Jezus sveti križ in kako potrpežljivo prenaša tepenje in suvanje malopridnega ljudstva! Ti pa, poln nevolje in nepotrpežljivosti, bežiš pred križem, kar le moreš. Ali ne veš, da se ne more brez križa nebeško veselje dobiti? Oh, objokuj svojo slepoto; obrni se k svojemu Gospodu, vzdihni in reci:

Ne Tebi, o Jezus, ampak meni se spodobi križ. O težki križ, ki so Ti ga moji grehi naložili! O ljubez-

nivi Jezus, dodeli mi milost in moč, da objamem vse križe, katere sem s svojimi grehi zaslužil. Stori, da voljno objamem svoj križ, in se tako ločim od sveta. Daj mi tako ljubezen do križa, da vselej s Tvojo služabnico, sveto Terezijo, iščem in želim: „Trpeti ali umreti; umreti ali trpeti!“

Oče naš . . . Češčena . . . Čast bodi . . .
Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

III. postaja.

Jezus pade prvič pod križem.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste, in Te hvalimo.
R. Ker si s Svojim križem svet odrešil.

Poglej in premisli, kako tvoj Jezus, zavoljo tolikanj prelite krvi ves oslabel, prvič pade na zemljo. Oh, kako Ga s pestmi bijejo, z nogami teptajo in sujejo. Vendar ni pritoževanja ali nevolje slišati iz Njegovih ust. Ti pa tarnaš in tožiš, če le majhen križ občutiš ali zoperno besedo slišiš. Oh, sovraži svojo nepotrpežljivost, svoj napuh in svojo ničemurnost. Vzdiхни k Jezusu:

O ljubeznivi Jezus, poglej me preubogega grešnika pred Tvojimi nogami! Oh, kolikrat in v kako velike grehe sem padel! Kolikrat sem se pogreznil v globočino hudobije! O Jezus, podaj mi Svoje roke! Pomoči, o Jezus, pomoči pri Tebi iščem, da ves čas svojega življenja nikdar in nikoli ne storim smrtnega greha, da bom tako v svoji zadnji uri mogel upati zveličanja.

Oče naš . . . Češčena . . . Čast bodi . . .
Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

IV. postaja.

Jezus sreča svojo žalostno Mater.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste, in Te hvalimo.
R. Ker si s Svojim križem svet odrešil.

Oh, kako veliko žalost in bolečino je občutilo srce Jezusovo! Oh, s kakšno grenkostjo in žalostjo je bilo napolnjeno Marijino srce, ko sta se srečala! Poslušaj, o nehvaležna duša: „Kaj ti je storil moj Sin?“ kliče tebi Marija. „Kaj hudega ti je storila moja

Mati? " vpraša te Jezus. „Oh, zapusti že vendar svoje grehe, zavoljo katerih midva toliko žalost in bridkost trpiva.“ Oj grešnik, kaj praviš na to? — Reci in vzdihni v svojem srcu:

O Božji Sin Marije, o presveta Mati mojega ljubeznivega Jezusa! Ves potr in ponižan klečim pri vajinih nogah. Jaz sem tisti izdajalec; s svojimi grehi sem brusil meč, kateri je ranil vajino srce. Oh, iz srca mi je žal. Prosim vaju, odpustita mi! Milost, o Jezus, milost, o Marija! Po svojem velikem usmiljenju mi dodelita milost, da nikdar več ne grešim, ampak noč in dan premišlujem in objokujem vajino grenko trpljenje in žalost.

Oče naš . . . Češčena . . . Čast bodi . . .
Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

V. postaja.

Simon cirenejski pomaga Jezusu križ nesti.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste, in Te hvalimo.
R. Ker si s Svojim križem svet odrešil.

Spomni se, da si ti tisti Simon, kateri si ničemurnosti sveta in sladnostim svojih

počutkov ves vdan, ki svojih križev ne nosiš radovoljno, ampak le, ker se jih braniti ne moreš, z veliko nevoljo. Oh, zbudi si že vendar srce in usmili se svojega tako obloženega Zveličarja. Sprejmi voljno vse križe in nadloge, katere ti pošlje tvoj ljubeznivi Oče. Trdno skleni, ne samo vse zoprnosti potrpežljivo prenašati, ampak tudi svojemu Bogu za nje hvaležnega se skazovati. Prosi ga tako:

O ljubeznivi Jezus, hvalim Te za toliko priložnostij, katere mi daješ, da bi mogel za Te trpeti in za-se kaj zaslužiti. O moj Bog, daj mi milost, da vse, kar se mi v tem življenju težavnega prigodi, s potrpežljivim srcem prenašam in se potem udeležim večnega veselja. Stori, o Jezus, da tukaj s Teboj jokam in trpim, potlej pa s Teboj v nebesih gospodujem!

Oče naš ... Češčena ... Čast bodi ...

Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

VI. postaja

Veronika podá Jezusu potni prt.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste, in Te hvalimo.

R. Ker si s Svojim križem svet odrešil.

Poglej in premisli v tem prtu sveto obličje svojega Zveličarja! Ljubi Jezusa, in po tej ljubezni si v srce vtisni Njegov sveti obraz. O kako srečen boš, ako živiš z Jezusovim obrazom v svojem srcu in z njim greš v večnost. Da to milost dosežeš, prosi svojega Boga in reci:

O moj žalostni Jezus, prosim Te, vtisni v moje srce sveto podobo Svojega obličja, da brez nehanja mislim na Te, noč in dan si pred oči stavim Tvoje grenko trpljenje in svoje grehe objokujem. O Jezus, s kruhom Tvojega trpljenja hočem nasičevati svojo dušo, in moje oči naj vedno solze točijo nad mojimi pregrehami!

Oče naš . . . Češčena . . . Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

VII. postaja.

Jezus pade drugič pod križem.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste, in Te hvalimo.

Ř. Ker si Svojim križem svet odrešil.

Premisli, kako Jezus, tvoj Bog in tvoj Gospod, zopet na zemlji leži, ves oslabèl od velike bolečine, zdelan in zaničevan od sovražnikov. Premisli, da je tvoja prevzetnost potrla Jezusa in Ga na zemljo vrgla, ker je prenesti ne more. Oh, zapusti svojo ošabnost, ne bodi več tako napuhnen. Spokori se in skleni biti ponižnejši. Reci s skesanim srcem:

O prečastitljivi Jezus, če prav vidim, da ležiš na zemlji pod težo križevo, vendar Te molim in častim kakor svojega mogočnega, večnega Boga. Prosim Te, potari moj napuh; vzemi iz mojega srca vso ošabnost, da spoznam svojo ničemurnost, da vse zasramovanje sprejemam s Tebi tolikanj ljubo ponižnostjo, da bom potem tudi s Teboj povišan v nebeškem kraljestvu.

Oče naš ... Češčena ... Čast bodi ...
Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

VIII. postaja.

Jezus tolaži jeruzalemske žene.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste, in Te hvalimo.
 R. Ker si s Svojim križem svet odrešil.

Premisli in preudari v svojem srcu, koliko ti je vendar treba jokati in žalovati. Prvič, ker tvoj ljubeznivi Jezus toliko zavoljo tebe trpi; drugič, sam nad seboj, ker si tako nehvaležen in ne nehaš, žaliti Ga. Kako moreš premišljujoč Njegove grozovite bolečine še trdovraten ostati? Poglej, kako milostljivega in ljubeznivega se izkazuje Jezus jeruzalemskim ženam. Zaupaj vanj in vzdihni s srcem:

O ljubeznivi Jezus, oh, kako je to, da se moje srce ne raztopi v solzah velike žalosti? Solz, o Jezus, prosim; solz prave pokore in pri-srčnega obžalovanja mi daj, da z objokanimi očmi in s skesanim srcem zadobim tisto milost, katero si tem revnim ženam izkazal. Oh Jezus, ne obračaj od mene Svojih milostljivih očij. Poglej me, ubogega greš-

nika, da bom tudi jaz ves potolažen
mogel Tebe videti ob zadnji uri.

Oče naš . . . Češčena . . . Čast bodi . . .
Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

IX. postaja.

Jezus pade tretjič pod križem.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste, in Te hvalimo.
R. Ker si s Svojim križem svet odrešil.

O s kako veliko bolečino je Jezus že
tretjič padel pod križem! Premisli, kako Je-
zusa, krotko, nedolžno ovčico, judje in ne-
verniki kakor stekli volkovi, tepó, sujejo,
sem ter tje po trdem kamenju vlačijo. O ne-
srečni greh, ki samega Sina Božjega tako
grozovito trpinčiš! O grešnik, ali ni tvoj
ves potrti in krvavi učlovečeni Bog vreden
tvojih solz? Oh, reci ves objokan:

O vsemogočni Bog, ki nebo in
zemljo z jednim prstom držiš, kdo
Te je vrgel tako neusmiljeno? Oh,
nobeden drug ne, kakor moja pregreha,
v katero sem tolikrat zopet padel.
Moja hudobna narava ni jenjala gre-

šiti; in zato se je množilo Tvoje trpljenje. Toda poglej, o Jezus, pred Teboj zdaj klečim s skesanim srcem in trdno sklepam, svoji hudobiji konec storiti. Z objokanimi očmi Ti trdno in zvesto obetam: Nikdar več nočem grešiti! O Bog, nikdar več, nikdar več ne!

Oče naš . . . Češčena . . . Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

X. postaja.

Jezusa slečejo in mu žolča piti dajo.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste, in Te hvalimo.
 R. Ker si svojim križem svet odrešil.

Premisli, o duša, kako Jezusu, ki je po svojem životu ves ranjen in stepen, še dajo grenkega žolča piti. Glej, kako Jezus tvojo nesramožljivost, nespodobno obnašanje in ničemurnost v obleki s Svojo nagoto plačuje, z žolčem pa tvojo požrešnost. Ali moreš svojega Jezusa brez milovanja pogledati? Oh, vrzi se k nogam svojemu Jezusu in reci:

O žalostni Jezus, kako velik je razloček med Teboj in med menoj! Ti si ves ranjen, poln grenkosti in ves s krvjo oblit; jaz pa ves ničemuren, poln sladnosti in veselja, ali vsaj tak želim biti. Oh, jaz nisem na pravi poti. O Jezus, pelji me Ti na pravo stezo! Stori, da mi bodo vse sladnosti tega sveta grenke in zoprne; da bom namesto njih želel Tvoje trpljenje občutiti, in da tako vreden postanem, s Teboj večno veselje uživati!

Oče naš . . . Češčena . . . Čast bodi . . .
Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

XI. postaja.

Jezusa na križ pribijejo.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste in Te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli neizrečeno bolečino, katero je občutil dobrotljivi Jezus, ko so mu ude, kite in žile z žreblji prebodli. O kako je to, da tvoje srce kar žalosti ne počí, ko vidiš, da tvoji grehi tako neusmiljeno morijo tvojega

Zveličarja? Vsaj zdaj toči solze, obžaluj svoje grehe in reci:

O dobrotljivi, zavoljo mene križani Jezus, vlij v moje srce strah in ljubezen do Tebe! In ker so moji grehi tisti žreblji, ki so Tebe na križ pribili, stori s Svojo milostjo, da bodo vse moje hude želje in občutki na Tvoj križ nabiti in tamkaj umorjeni, da bom v življenju in v smrti s Teboj križan, tudi s Teboj večno kraljeval v nebesih.

Oče naš . . . Češčena . . . Čast bodi . . .
Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

XII. postaja.

Jezus umrje na križu.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste, in Te hvalimo.
R. Ker si s Svojim križem svet odrešil.

Odpri tukaj svoje oči in preišluj svojega na križ pribitega Jezusa. Pogledaj vse blede obličje Božje. Poslušaj, kako prosi odpuščanja tistim, kateri Ga križajo in žalijo. Razbojniku je obljubil nebeško kraljestvo.

Svojo Mater je izročil Janezu Svojo dušo je priporočil nebeškemu Očetu. Slednjič pa umrje z nagneno glavo. — Tako je torej moj Jezus umrl! Res, umrl je na križu in zavoljo mene. O duša moja, kaj boš zdaj počela? Oh, ne hodi proč, kakor le s ponižnim in s skesanim srcem. Objemi križ in vzdihni k Jezusu:

O moj ljubeznivi Zveličar, vem, da so moji grehi tisti rabeljni, kateri so Tebe tako neusmiljeno umorili. Nobene milosti nisem vreden, ker sem Tebe križal. Pa kako veliko veselje in upanje čuti moja duša, ko Te slišim prositi celó za tiste, kateri so Te križali. Kaj hočem sedaj za Te storiti, ker si Ti toliko za-me storil? Pogledaj, o Jezus, pripravljen sem in voljan, vsem odpustiti, kateri so me kdaj razžalili. Res, moj Bog, zavoljo Tvoje ljubezni odpuščam vsem in jim želim vse dobro! In tako tudi upam ob svoji smrtni uri slišati Tvoje vesele besede: „Še danes boš z menoj v raju!“

Oče naš . . . Češčena . . . Čast bodi . . .
Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

XIII. postaja.

Jezusa s križa snamejo in ga Mariji v naročje položé.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste, in Te hvalimo.
 R. Ker si s Svojim križem svet odrešil.

Premisli, kako oster je bil meč, ki je prebodel srce žalostne Matere, ko je svojega mrtvega Sina vzela v naročje. Videla Ga je vsega ranjenega in krvavega. O kakšno žalost in bolečino je takrat čutila v svojem srcu! Kateri meč pa je bil tako oster, da je prebodel njeno srce? Oh, greh je bil, ki je Jezusu življenje vzel in Marijino srce tako močno ranil! Objokuj torej ta grozoviti greh. Skleni svoje solze s solzami svoje žalostne Matere in vzdihni k njej tako:

O kraljica vseh mučenikov, kdaj bom vreden prav razumeti tvojo žalost in bolečino? Kdaj zadobim milost, da bom tvojo žalost v srcu nosil in s teboj trpel? O velika Gospa, izprosi mi to milost, da noč in dan žalujem nad svojimi grehi, kateri so tebi tako žalost napravili, da ves skesan in spokorjen v za-

upanju in v ljubezni do tebe umrjem
in po smrti s teboj večno živim!

Oče naš ... Češčena ... Čast bodi ...
Usmili se nas, o Gospod usmili se nas!

XIV. postaja.

Jezusa v grob položé.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste, in Te hvalimo.

R. Ker si s Svojim križem svet odrešil.

Premisli tukaj žalovanje, vzdihovanje in jokanje Magdalene, Janeza in drugih pobožnih duš, ko jim je bil Jezus odvzet in v grob položen. Vzlasti pa si v srce vtisni grenko žalost Marije, njegove Matere, ko je iz svojega naročja dala ljubeznivega Sina. Premišljujoč njeno tedanjo žalost in njeno trpljenje moraš se res sramovati, da si pri obiskovanju tega križevega pota tako malo usmiljenja občutil. Oh, zdrami svoje srce vsaj zdaj pri zadnji postaji. Poljubi s častjo kamen svetega groba; položi v duhu vanj svoje srce in reci svojemu mrtvemu Jezusu:

O usmiljeni Jezus, ki si tako krvavo pot hodil iz ljubezni do mene, v grob položenega Te častim in mo-

lim. Oh, želim in hočem Tebe v svojem srcu zaprtega imeti, da bi s Teboj sklenen po tem križevem potu vstal k novemu življenju, in se v Tvoji milosti mogel iz tega sveta ločiti. Po zasluženju Tvojega trpljenja, katero sem premišljeval, dodeli mi, da bo ob zadnji uri Tvoje Presveto Rešnje Telo moja popotnica; da bodo moje zadnje besede: Jezus, Marija, Jožef, in da svoje zadnje vzdihovanje sklenem s tistim vzdihovanjem, s katerim si Ti na svetem križu Svojo dušo izdihnil. Daj mi z živo vero, s trdnim zaupanjem in z gorečo ljubeznijo s Teboj in zavoljo Tebe umreti in potlej s Teboj na večne čase živeti. Amen.

Oče naš ... Češčena ... Čast bodi ...
Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

Sklep.

Nebeški oče, večni Bog, po tisti ljubezni, s katero si Svojega Sina Jezusa Kristusa zavoljo mene na svet poslal, in s katero je Jezus po Svojem bridkem trpljenju in grenki smrti mene odrešil, darujem Ti ta sveti križev pot, ki sem ga zdaj s Tvojo pomočjo obiskal. Vzemi to pobožno opravilo v povišanje Svoje časti, v zahvalo za vse meni in drugim podeljene milosti, za odpuščanje grehov vsega sveta, v pomoč revnim dušam v vicah, vzlasti pa še onim, za katere sem v začetku prosil. O milostljivi nebeški Oče, poglej obličje Kristusa, Svojega Sina, usliši glas Njegove svete Krvi in bodi milostljiv meni, ubogemu grešniku! Amen.

Hvaljen bodi naš križani Zveličar Jezus Kristus, in njegova žalostna Mati Marija!

KAZALO.

	Stran
Predgovor	III
Dovoljenje gospoda pisatelja	VI
Čudež na Veliki Šmaren	1
Lavaur-ski mizar	93
Ivana Fontenay-ska	127
Devetdnevica algir-skega župnika	201
Potrdila	249

Molitvenik.

Jutranja molitev	256
Večerna molitev	258
Sveta maša	260
Zakrament svete pokore	272
Obhajilne molitve	275
Lavretanske litanije	278
Sveti križev pot	282

